▶ Líban sota tensió

Roda el món // Pàgina 18

Dos bàndols antagònics s'enfronten al Líban en grans manifestacions pacífiques: el prooccidental agrupat en les "Forces del 14 de març" i l'antiimperialista, dirigit per Hezbol·lah.

▶ Mapuches vs. Benetton

Què es cou // Pàgina 22

El 2002, la marca va realitzar un violent desallotjament de famílies mapuches a la Patagònia argentina. Ara s'està realitzant una campanya informativa sobre els plans de l'empresa.

▶ El part natural

Expressions // Pàgina 24

La forma com naixem influeix en el comportament i la salut que tindrem d'adults. Malgrat tot, el naixement continua tractant-se com un pur tràmit per molta gent.

setmanari de comunicació

directa

núm. 31 // 20 de desembre de 2006 www.setmanaridirecta.info 1,5 euros

Acciona i Habitat fitxen dos alts càrrecs d'Iniciativa

›› Així està el pati // Pàgina 9

Fernàndez i Cañas passen al sector privat l'endemà de deixar el Govern

›› Així està el pati // Pàgina 17

La Diputació vol amagar la condemna als activistes de Sant Llorenç

Onze membres de la Coordinadora per la Salvaguarda del paratge de Sant Llorenç del Munt i la Serra de l'Obac han estat processats per haver-se encadenat a una màquina excavadora. Volien aturar les obres de la carretera de Mata-rodona que atravessa el parc natural. La Diputació ha demanat al jutjat que no informi de la futura sentència a la premsa.

›› Així està el pati // Pàgina 12

Protestes a Vilafranca i Lleida per la visita reial

La visita oficial del Príncep d'Astúries a Catalunya no ha despertat massa interès entre la població.

A més, l'esquerra independentista va organitzar manifestacions a Lleida i Vilafranca del Penedès, que van haver de suportar desmesurats desplegaments policials.

›› Així està el pati // Pàgina 9

Noves mobilitzacions per l'accés a un habitatge digne

Toni Arnau / Ruido

Imatge de les grans grues que s'aixequen a l'accés sud de la Gran Via de Barcelona. L'espiral de la construcció no s'atura mentre les protestes per la impossibilitat d'accedir a una vivenda agafen força amb una nova convocatòria el 23 de desembre

›› De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Les ajudes espanyoles pel tsunami encara no han arribat a Indonèsia

La burocràcia inherent als crèdits que concedeix el Fons d'Ajuda al Desenvolupament impedeix les actuacions d'emergència a la zona

Tornem el 10 de gener!

Ens prenem un petit descans i tornem l'any que ve amb més forces!

Editorial

Aquesta setmana hem vist de nou com milers de persones quedaven atrapades als aeroports, sense poder viatjar i indignades per la prepotència de la falta d'explicacions. Aquest cop, però, el conflicte era ben diferent. No es tractava de treballadors de *handling* precaritzats i explotats que perdien les poques garanties d'estabilitat aconseguides durant anys de lluites i convenis col·lectius. En aquesta ocasió, els directius d'Air Madrid decidien tancar la companyia per les exigències de seguretat que els demanaven des del Ministerio de Fomento. Les conseqüències per milers de passatgers han estat molt similars, però l'actuació del govern ben diferent. El perfil de l'afectat també era diferent. La vaga del passat estiu afectava majoritàriament turistes, el tancament d'Air Madrid ha afectat preferentment treballadors immigrats provinents o amb destí a Llatinoamèrica. Molts d'ells han estat treballant durant mesos per poder estalviar 1.200 euros per un bitllet que creués l'Atlàntic. Aquest cop no hi ha hagut mesures excepcionals ni gabinets de crisi, simplement s'han llogat tres avions per atendre els casos més greus, la resta, a omplir butlletes de reclamació i a esperar. Tot i tractar-se d'una estafa en majúscules, no s'ha nretornat els diners immediatament als afectats. Els directius d'Air Madrid i els responsables de Fomento estan darrera d'aquest delicte flagrant contra els afectats. S'hauria d'haver embargat els béns de la companyia per retornar els diners dels bitllets. Però no. Ningú sap a hores d'ara, quan es podrà donar resposta als milers de reclamacions. Ningú pot afirmar que les hores de treball invertides en pagar un caríssim passatge hauran estat llançades a les escombraries. La inversió, però, si que va anar encaminada a garantir la presència de forces i cossos de seguretat de l'Estat a les instal·lacions del Prat i Barajas. No fos cas que algú volgués cobrar-se el bitllet pel seu compte.

Pensem, doncs existim

Me'n vaig de Barcelona

✑ **Sergi Picazo**
/directa@setmanaridirecta.info/

Últimament estic molt preocupat. Barcelona ens està expulsant. Poc a poc, però d'una manera descarada. No em calen les dades del Ministeri d'Economia, sinó només les meves sensacions. Per viure, sense luxes, necessito: 1) felicitat, 2) salut, 3) temps, 4) un pis i 5) una feina. Res més... Començo pel final: 5) La feina és precària, temporal o mal pagada per a la majoria. El meu salari no arriba a final de mes perquè la vida és cara i els preus de les coses continuen pujant per sobre dels sous; 4) Els lloguers d'una casa per viure han doblat el seu preu en cinc anys i comprar un pis és una presa de pèl; 3) La ciutat no et deixa temps per fer res, o això sembla. Les distàncies entre els llocs, els transports públics que no funcionen, el trànsit en hora punta o les mil activitats supèrflues que ens sentim obligats a fer cada dia; 2) La gent va boja i la cosa empitjora. Malaties urbanes com l'estrés, l'ansietat o l'agorafòbia, sense deixar de banda la contaminació, el soroll i la

"Jo vull viure a un lloc com Barcelona, però sense explotadors"

mala alimentació; i 1) Què és la felicitat? No ho sé, però m'imagino que consisteix en la coherència entre el que sents, penses i fas en un moment donat. Tenir i poder mantenir una xarxa d'amics i família, i, com no, passar-s'ho bé i gaudir de la vida. El problema és que a Barcelona necessites esforçar-te i lluitar molt (massa) i diàriament per aconseguir aproximar-te a això de la felicitat.

Ens deixen, doncs, dues opcions. D'una banda, agafar l'escut i l'espasa cada matí, abans de sortir de casa, per lluitar, protestar, criticar, organitzar-se, manifestar-se als carrers i, fins i tot, si ens ve de gust, insultar els que es riuen de nosaltres! Tanmateix, hi ha una altra opció: anar-se'n. Fugir és de covards, diuen, però pot convertir-se també en un acte de rebel·lió. La missió tampoc és senzilla. Respecto a qui ho vulgui fer, però jo no vull tornar-me un neorural i acabar a una ecovila nudista i hippie. Jo vull viure a un lloc com Barcelona, però sense explotadors, especuladors, quilòmetres, contaminació i tristor. I no em digueu que això és impossible, una utopia irrealitzable, perquè no m'ho crec. Estic buscant, ja us avisaré.

Neu a cota baixa

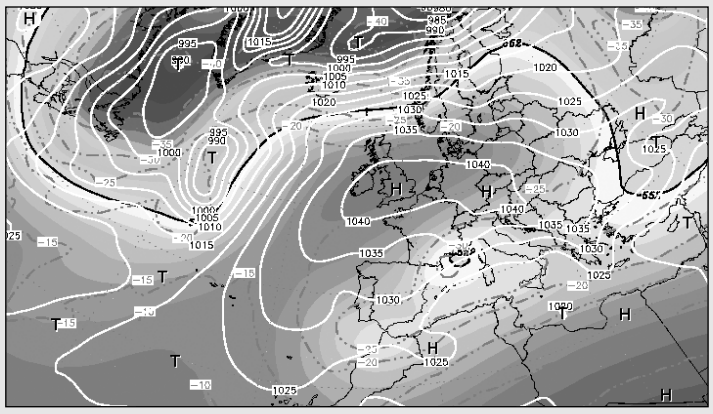

Petita bossa d'aire fred de -30 graus negatius a 5500 metres la matinada del 22 de desembre

Aquesta setmana ja hem entrat plenament a l'hivern, astronòmicament i a nivell de temperatures. Divendres 22 s'intensificarà l'entrada d'aire fred de l'interior d'Europa. Entre la matinada i el migdia podrien caure ruixats a les comarques de Girona i Barcelona. A mitja tarda arribaria la precipitació a Tarragona i Lleida. Les bolbes de neu poden caure a molts punts, fins i tot aprop de la línia de la costa.

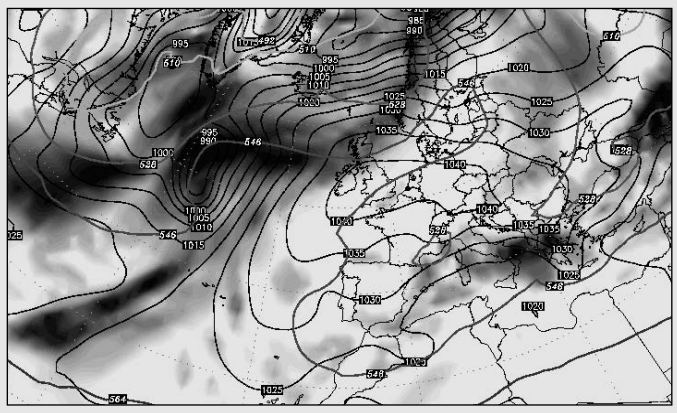

La línia que situa la neu a nivell de mar fregarà la Costa Brava i la Costa Central

Com s'ha fet?

El desallotjament del centre social Calamarsa de Sabadell ens sorprenia en el moment de fer el tancament de la Directa 31. Per això ha quedat reflectit molt breument. Hem volgut obrir la portada d'aquest número amb una informació que, tot i ser coneguda arreu de les redaccions dels mitjans de comunicació, ha estat molt poc explicada. Dos alts càrrecs d'Iniciativa han estat fitxats per empreses cabdals dins el món de les immobiliàries i de la construcció. Ens ho han pogut confirmar fonts del mateix partit. La LLei d'Incompatibilitats posa límits a aquest tipus de comportaments.

La fotografia de la portada també ha estat fruit d'un llarg debat. No volíem fer-nos repetitius amb noves imatges de La Makabra i, finalment hem optat per il·lustrar amb una instantània que mostra les constants grues i obres que dibuixen el cel de l'entrada sud de Barcelona, immersa en un nou planejament urbanístic, que encareix el sòl i fa pujar el preu de l'habitatge.

Durant les dues properes setmanes farem unes vacances creiem que merescudes i tornarem a fer reunió de llançament de temes pel número 32, que podreu trobar als punts de venda l'11 de gener de 2007.

Fe d'errades:

A l'article de l'Ateneu l'Harmonia a Sant Andreu del Palomar publicat al número 29, el contacte no és peruncasaldelbarri.blogspot.com sinó peruncasaldebarri.blogspot.com

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa i Jesús Hita
REDACCIÓ
De dalt a baix:
Roger Palà
Impressions:
Laia Alsina i Mariona Ortiz
Així està el pati:
Guillem Sànchez, Laia Alsina, Jesús Rodríguez, Mariona Ortiz, Juanjo Carrasco, Jordi C. Carbonell
Roda el món:
Guillem Sànchez
Observatori: Enric Borràs
Què es cou: Gemma García
Expressions: Roger Palà, Santi Eizaguirre
La graella: Juanjo Carrasco
La indirecta: Sergio Picazo
FOTOGRAFIA
Eduardo Soteras, Toni Arnau, J. L. Expósito, Pau Coll, Edu Bayer
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigo

El racó il·lustrat

Paco Arjona

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il.lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 19

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitat comercials.
-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

LES CLAUS DELS CRÈDITS FAD

›› Els crèdits del Fons d'Ajuda al Desenvolupament (FAD) són creats l'any 1976 amb un decret llei preconstitucional, que encara els regula_

›› Són crèdits tous destinats a la financiació de projectes d'interés social en països empobrits, que concedeix el ministeri d'Indústria amb la condició que estiguin lligats a la compra de béns o serveis espanyols_

›› Com tot prèstec, s'han de retornar, fet que genera un increment del deute extern dels països receptors_

ESTAT ESPANYOL // CRÈDITS FAD. DOS ANYS DESPRÉS DEL TSUNAMI DEL SUD-EST ASIÀTIC

Les ajudes del Govern pel tsunami encara no s'han fet efectives

L'executiu de Zapatero va anunciar 48 milions d'euros en crèdits del Fons d'Ajuda al Desenvolupament per paliar la catàstrofe, però encara no s'han concedit

Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Aquest 26 de desembre es compliran dos anys de la catàstrofe del tsunami, el terratremol marí considerat el pitjor desastre natural de la història moderna. De nou els mitjans de comunicació recordaran una tragèdia que va causar la mort de 250.000 persones en més de set països del sud-est asiàtic. La devastació va afectar entre 1,5 i 5 milions de persones en països com India, Indonèsia, les Maldives, Sri Lanka, Tailàndia, Myanmar o Somàlia.

En el seu dia els governs de Malàisia i Indonèsia ja van mostrar-se molt crítics amb la concessió d'aquestes ajudes

Reparació del ferrocarril de Sri Lanka al poble de Seenigama el 26 de gener de 2005 Prakash Singh

La catastrofe del tsunami va causar una onada de solidaritat també sense precedents arreu del planeta. El Govern espanyol va anunciar la concessió de 50 milions d'euros en ajudes solidàries als afectats, a través del sistema de crèdits del Fons d'Ajuda al Desenvolupament (FAD). Els FAD són uns crèdits de baix interés per a la consecució, suposadament, d'iniciatives d'interés social o humanitari, la concessió dels quals està vinculada obligatòriament a la compra de béns i serveis espanyols. Els credits es vehiculen a través del ministeri espanyol d'Indústria, en temps del tsunami encapçalat per l'ara president català José Montilla. Dos anys després de la catàstrofe, organitzacions socials com l'Observatori del Deute de la Globalització o investigadors com l'economista especialista en crèdits FAD Carlos Gómez-Gil han denunciat que 48 dels 50 milions que el govern espanyol va anunciar com a ajuda d'emergència per al tsunami encara no s'han fet efectius. El motiu: el complex i burocràtic sistema de concessió dels FAD, que els converteix en una molt mala eina per intervenir d'urgència en aquesta mena de catàstrofes.

Lleixiu a la ferida

Carlos Gómez Gil, professor d'economia aplicada de la Universitat d'Alacant, és un dels majors experts sobre crèdits FAD de l'Estat espanyol. Porta anys recopilant dades sobre la matèria i denunciant la ineficàcia d'aquest mètode d'ajuda al desenvolupament, molt criticat per les ONG perquè incrementa el deute extern dels països receptors. "Oferir crèdits FAD en un cas com el del tsunami –explica Gómez Gil– és com netejar amb lleixiu una ferida. El lleixiu desinfecta, però encara és pitjor el remei que la malaltia".

Gómez Gil ressalta que els 2 milions d'euros que sí que s'han fet efectius del fons FAD destinat al tsunami "eren donacions directes". Els altres 48 milions encara no s'han concretat. "Avui en dia no tenim notícia que hi hagi cap projecte en marxa. De fet, cal destacar que en el seu dia els governs de Malàisia i Indonèsia ja van mostrar-se molt crítics amb la concessió d'aquestes ajudes: no els interessaven perquè són països altament endeutats".

El complex i burocràtic sistema de concessió dels FAD els converteix en una molt mala eina

Gómez Gil explica que "hi ha casos en què crèdits FAD han trigat més de sis anys en concedir-se, perquè les negociacions bilaterals s'allarguen i la burocràcia s'eternitza. Una cosa és l'anunci d'una ajuda FAD, però després s'han de posar d'acord els governs de la zona, les empreses interessades han de presentar ofertes, el govern espanyol ho ha d'avaluar...".

'Respuesta solidaria'

La catàstrofe del tsunami va generar també una operació militar batejada com a "Respuesta solidaria". El Ministeri espanyol de Defensa, encapçalat per José Bono, hi va enviar el buc Galicia, a més de diversos avions de transport militar i tropes per actuar sobre el terreny.

El suport militar al sudest asiàtic va costar vuit milions d'euros

L'operació es va pressupostar per un total de 7,8 milions d'euros, però finalment ha acabat costant una mica més de vuit milions, segons consta en un informe realitzat per la consultoria madrilenya Dara sobre l'ajuda oficial espanyola al tsunami. Aquest document, disponible a internet des de juny de 2006, ha estat elaborat per encàrrec de la comissió internacional encarregada d'avaluar la qualitat de l'ajuda que els governs del món van concedir per paliar les conseqüències del terratrèmol marí.

A més a més, l'exèrcit de l'aire va fletar sis avions militars per al transport de l'ajuda d'emergència gestionada per l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional (AECI), la institució depenent del ministeri d'Afers Exteriors encarregada de tramitar l'ajuda directa en casos de catàstrofes d'aquesta naturalesa. Però els avions –un Airbus, un Boeing 707, tres Boeings 757 i un Hercules C-130– no van sortir pas gratis: van costar 1.359.514 euros, que l'AECI va abonar religiosament al ministeri de Defensa, segons consta en aquest mateix informe. De fet, aquesta quantitat suposa gairebé el 99% dels recursos que l'AECI va destinar en la resposta solidària al tsunami, que sumen 1.371.257 euros. D'això se'n diu solidaritat... entre ministeris.

Un cas gens aïllat: el Mitch i Bam

La lentitud burocràtica en la tramitació de crèdits FAD inicialment presentats a l'opinió pública com a ajuda d'emergència no és un cas aïllat. L'economista Carlos Gómez Gil té documentats diversos casos semblants. Destaca especialment el de l'huracà Mitch a l'Amèrica central l'any 1998, que va afectar països com El Salvador, Guatemala, Honduras i Nicaragua. "Són països altament endeutats, pràcticament en bancarrota, i el 50% de l'ajuda humanitària espanyola van ser crèdits FAD, que generen més deute", diu Gómez Gil. En el cas de Nicaragua, es va concedir un crèdit per a la construcció d'una carretera en una zona que ni tan sols havia estat afectada per l'huracà... Però que passava molt aprop d'un complex hoteler que la cadena mallorquina Sol Melià acabava d'inaugurar en aquell país. "Per si això no fos greu, encara avui en dia no tenim notícia que les obres d'aquesta carretera s'hagin acabat", explica Gómez Gil. Un altre cas semblant és el terratrèmol de Bam a l'Iran, el desembre de 2003. El govern del PP va concedir una ajuda d'emergència de 20 milions de dòlars a través dels crèdits FAD. "La darrera informació que tenim sobre aquesta ajuda", explica Gómez Gil "és que l'any 2005 encara no s'havia materialitzat in situ, i l'argument que ha donat l'empresa espanyola concessionària del FAD, Expansión Exterior, és que tots els tràmits s'havien endarrerit perquè a l'Iran s'havien realitzat eleccions i el Ramadà...".

Les xifres FAD de 2005

››› Els desemborsaments bruts de crèdits bilaterals del Fons d'Ajuda al Desenvolupament de 2005 van sumar 208.448.816 euros_

››› A més, el FAD va entregar en forma de donacions 4.483.082 euros destinats a finançar estudis de viabilitat_

ESTAT ESPANYOL // LES DADES DELS PRINCIPALS BENEFICIATS

El PP va concedir FAD per fabricar la moneda de l'Iraq ocupat

L'Estat espanyol ha concedit 710 crèdits per al desenvolupament per valor de 6.124 milions d'euros en els darrers deu anys

☞ **R.P.**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El govern del PP va concedir l'any 2003 un crèdit FAD a l'Iraq per a finançar l'emissió de la nova moneda nacional després de l'ocupació militar nordamericana, segons consta en la documentació facilitada per l'executiu en una resposta parlamentària al diputat de CiU al Congrès espanyol Carles Campuzano, datada del 10 d'octubre de 2006. El crèdit, per valor de gairebé 16 milions i mig d'euros, anava condicionat a que la fabricació de la nova moneda iraquiana la realitzés una empresa espanyola. En aquest cas va ser la Fábrica Nacional de Moneda y Timbre, l'organisme oficial que fabrica la moneda de curs legal a l'Estat espanyol.

Un any més tard, el Govern espanyol va concedir un nou FAD de característiques semblants, per valor de 14.400.000 euros, per a l'emissió de 250 milions de bitllets de 250 dinars. De nou la Fábrica Nacional de Moneda y Timbre va encarregar-se de la fabricació dels bitllets. La documentació facilitada no detalla la data exacta de l'aprovació del crèdit en consell de ministres, per la qual cosa no es pot determinar si va ser el govern d'Aznar o per contra el primer exeuctiu de Zapatero qui va aprovar aquesta nova remesa.

Des de 1995, el Govern espanyol ha concedit 710 crèdits a càrrec del Fons d'Ajuda al Desenvolupament, per un valor total de 6.124 milions d'euros. D'entre el llistat d'empreses beneficiàries destaquen, tant pel volum dels crèdits com per la seva presència habitual al llarg dels anys, empreses com Indra, Intersalus, Elecnor, Sercobe, Dragados, Icuatro, Makiber, Ibadesa, Cobra, Eductrade, FCC, Alcatel, Inabensa, Centunion o Isolux. Al quadre de sota detallem alguns dels crèdits més rellevants del llistat. dj

En una roda de premsa a Tikrit el 14 de desembre de 2003, dos marines americans mostren una maleta amb 750.000 dolars trobada a l'amagatall de Saddam Hussein

Mauricio Lima

Concessió de crèdits FAD de l'Estat espanyol en els darrers 10 anys

PAÍS	ANY	OPERACIÓ	TITULAR	IMPORT (en euros)
Palestina	1996	Equipament per a l'aeroport de Gaza	Indra Sistemas	6.861.536
Bolívia	1997	Sistema nacional de protecció civil	Expansión Exterior	13.715.450
Xina	1997	Ampliació de l'aeroport de Shenyang	Indra Sistemas	27.153.726
Colòmbia	1998	(No especificada, sector educatiu)	Informática El Corte Inglés	(No especificat)
Colòmbia	1998	Equipament mèdic per a l'Hospital de Bucaramanga	El Corte Inglés	1.216.520
Indonèsia	1998	Equipament per als hospitals de la policia	UTE Expansión Exterior-Emex	31.320.615
República Dominicana	1999	Clavegueram	BBV Trade	1.969.065
Palestina	1999	Subministrament de vehicles policials	Expansión Exterior	3.096.943
Honduras	2000	Rehabilitació de l'Aeroport San Pedro Sula	Indra Sistemas	4.280.648
Nicaragua	2000	Radar i centre de control de tràfic aeri	Indra Sistemas	8.197.318
Mauritània	2001	Aprovisionament de productes petrolífers	UTE Inabensa-Dragapor-Hispánica	26.278.544
Xina	2002	Centre d'entrenament de pilots de Hainan	Indra Sistemas	49.943.246
Argèlia	2002	Dos bucs Car Ferry	Izar Construcciones Navales	65.810.825
Xina	2002	Distribució de gas natural Xian	UTE Dragados-Intecsa-Makiber	10.365.000
Ecuador	2003	Cadastre: ordenament territorial de zones agrícoles	Institut Cartogràfic de Catalunya	8.329.670
Nicaragua	2006	Subministrament d'embarcacions de vigilància de recursos pesquers	Rodman Polyships	10.945.000

Font: Resposta parlamentària del 10 d'octubre de 2006 a pregunta del diputat de CiU al Congrès Carles Campuzano

La llei del Deute

›› El Congrès espanyol ha aprovat aquesta legislatura la primera llei de gestió del deute extern, que contempla l'obligació de legislar sobre els crèdits FAD_

›› La llei contempla que l'any 2007 el volum de crèdits FAD es podrà ampliar fins a la xifra de 670 milions d'euros, una dada molt criticada per les ONG_

Entrevista // Daniel Gómez-Olivé, de l'Observatori pel Deute en la Globalització

"Els FAD s'han fet servir per finançar projectes militars"

R.P.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Eduardo Soteras / Ruido

Daniel Gómez-Olivé és economista i investigador de l'Observatori pel Deute en la Globalització de la Càtedra UNESCO de la Universitat Politècnica de Catalunya. Vinculat als moviments socials contra el deute extern, rastreja des de fa anys el complex i tenebrós món dels crèdits del Fons d'Ajuda al Desenvolupament (FAD). En aquests moments, per primera vegada hi ha un projecte de llei en marxa al Congrès espanyol per reformar aquest instrument creditici, i l'Observatori hi veu una possibilitat per convertir-lo en una veritable eina de cooperació internacional.

El Congrès espanyol està tramitant la primera llei de regulació dels crèdits FAD. Quins són els punts bàsics que creus que hauria de contemplar?

És el moment de transformar aquest element creditici en un veritable fons d'ajuda al desenvolupament. Els països del sud ja estan prou endeutats com perquè el nord segueixi concedint ajudes en base a crèdits com els FAD. També hauria de ser el moment per determinar quines empreses es poden beneficiar d'aquests ajuts. La concessió d'un FAD està lligada a que el país receptor l'executi contractant una empresa de capital espanyol. Caldria garantir que les empreses que es beneficiïn d'aquest fons no generin impactes negatius sobre l'economia, el medi ambient o la societat dels països receptors. Creiem especialment vàlida la proposició de llei presentada pel grup d'Esquerra Verda al Congrès espanyol (IU-ICV), que recull aquests dos aspectes.

Els crèdits FAD neixen durant els anys setanta, en un context de forta recessió econòmica

El FAD és un instrument d'ajuda al desenvolupament, però denuncieu que en realitat alimenta el deute extern dels països empobrits... Com s'enten?

Els crèdits FAD neixen durant els anys setanta, en un context de forta recessió econòmica a l'Europa occidental, conseqüència de la crisi del petroli. En aquell moment, els estats europeus s'empesquen mecanismes per internacionalitzar les seves economies. El FAD no és una donació, sinó un prèstec d'estat a estat a millors condicions que les del mercat, amb uns terminis d'amortització amplis –es poden retornar a 30 ó 40 anys vista– i uns interessos molt baixos. Per això en alguns casos són comptabilitzats com ajuda solidària pel Comité d'Ajuda al Desenvolupament (CAD), l'organisme internacional que avalua les polítiques de cooperació dels països del nord.

Però a la pràctica els països receptors l'han de retornar.

No deixa de ser un mecanisme que s'empesca el nord per salvar-se d'una crisi industrial. En el cas espanyol, va ser un element molt potent durant la dècada dels vuitanta per internacionalitzar l'economia, fomentant, per exemple, la venda d'armament.

Així doncs, els crèdits FAD també s'han fet servir per vendre armes?

Fins l'any 1992, quan es regulen amb detall crèdits d'aquesta mena en l'anomenat consens internacional de Helsinki, era molt habitual. El govern de Felipe González se'n va fer un tip. A principi dels anys noranta, la dictadura criminal de Suharto a Indonèsia va rebre crèdits en concepte d'armament, quan la invasió de Timor ja s'havia produït. Més tard també hi ha denúncies d'alguns investigadors –com l'economista i especialista en FAD Carlos Gómez-Gil– que afirmen que hi ha hagut altres casos en què un crèdit al desenvolupament ha acabat servint per comprar material de defensa. També hi ha moments en què la frontera és difusa. Per exemple, en l'actualitat el govern de Zapatero ha concedit crèdits FAD a l'Autoritat Nacional Palestina per a la compra de material policial...

Aquests crèdits, en molts casos, encara s'estan tornant.

Si. Per exemple, durant els anys vuitanta Somàlia va rebre crèdits FAD per a la compra de material militar. Era un règim dictatorial brutal que reprimia la població civil. En l'actualitat Somàlia no està pagant el seu deute i no hi ha cap administració pública on el Govern espanyol pugui anar a reclamar-ne el cobrament. Però l'Estat espanyol segueix comptabilitzant aquest impagament i en el moment en què el país arribi a una estabilitat farà com ha fet en altres casos: reclamar un deute que és completament il·legítim per tenir un origen militar.

Un cas paradigmàtic és Indra, que ha entrat a la Xina en gran part gràcies als Fons d'Ajut al Desenvolupament

Quines són les empreses més beneficiades pels crèdits FAD?

Parlem d'un mecanisme altament burocràtic i complex. Una empresa que se'n pugui beneficiar ha de tenir una capacitat de recursos humans molt elevada. Això fa que per a les petites i mitjanes empreses sigui un terreny vedat, i que només en puguin treure partit un conjunt de vint o trenta gegants. Trobem sorpreses com El Corte Inglés, que s'ha beneficiat de crèdits FAD potser no directament, però sí a través d'alguna filial. Un cas paradigmàtic és Indra, que ha entrat a la Xina en gran part gràcies als FAD. I torna a ser un cas a la frontera, perquè tot i que hagi executat projectes civils, no deixes d'engreixar l'economia d'una multinacional amb una potent divisió de defensa.

Veieu l'actual Govern espanyol amb voluntat política per reformular el FAD?

Creiem que l'executiu intentarà regular el FAD a la seva conveniència. Si la legislatura no s'acaba abruptament i el projecte s'arriba a debatre, no serà el Congrès espanyol qui dirigirà la reforma, sinó el Minsiteri d'Economia, com ja ha passat amb la recentment aprovada Llei del Deute. Això no deixa de ser una constatació de la manca de separació de poders real a l'Estat espanyol, que juga a ser un estat liberal només quan li convé. De fet, el FAD en sí és un instrument gens liberal, perquè en un lliure mercat hauria d'imperar la llei del més fort i l'estat no hauria d'ajudar a les seves empreses... Però si això encara sona massa fort, potser caldria garantir com a mínim que la llei reconegués l'exigència de la responsabilitat social dels qui es beneficien d'aquesta ajuda.

Impressions

Jordi Martí Font. Coordinador de la revista Catalunya de la CGT /opinio@setmanaridirecta.info/

Al voltant d'un llibre de Loïc Wacquant publicat per Edicions 1984

Castigar els pobres per no qüestionar els rics

Acostumades com estem a mirar la realitat de ben a prop, tot sovint ens oblidem de distanciar-nos-en i només esdevenim subjectes capaços de dir que no, sense ni tan sols saber per què. Em rebenta aquesta actitud, aquesta lloança sense lloa de la negació, no perquè no tingui clares les afirmacions que suposen cada una de les nostres negacions sinó perquè hi ha qui hi viu a gust enmig del no i prou. El perill que ens vigila sempre és el mateix: sense ni adornar-nos-en, a vegades diem "nos" que som incapaços d'argumentar i en qualsevol debat dialèctic som carn de canó davant del capellans del sí que gairebé sempre –el Poder mai no s'oblida d'argumentar les seves mentides i donar consignes als seus fidels– ens venç en els debats més a prop del carrer.

És per això que fa uns anys que omplo dies i nits llegint llibres d'assaig sobre l'actualitat, sobre avui. I vull fer un elogi públic a una col·lecció de pensament que ens està nodrint amb títols que malgrat parlar de l'ara no són peribles, és a dir que no passaran de moda tan ràpidament com els discursos ideològics que intenten retratar, disseccionar, esbudellar... És la col·lecció d'assaig d'Edicions 1984. Cada títol que m'arriba a les mans és un tresor que em nego a no compartir. S'hi inclouen Carlos Taibo, Gerard Horta, Pierre Bourdieu, López Crespí o Michel Onfray. I entre tots ells, el darrer que he llegit, Loïc Wacquant, hi té tres volums publicats: *Les presons de la misèria*, *Cos i ànima* i el llibre motiu de l'article: *Castigar els pobres*.

> *El guardià ha fet cap a la presó i aquesta situació ha generat fins i tot una manifestació molt concorreguda demanant-ne la llibertat*

Castigar els pobre", subtitulat *El govern de la inseguretat mundial*, al costat dels textos de Mike Davis i de Manuel Delgado, és un llibre imprescindible per fer un cop d'ull racional i crític a un dels conceptes que el Poder ha aconseguit promocionar a ser una de les nostres més importants preocupacions: la seguretat.

He llegit el llibre mentre el país es trobava en estat de xoc –segons deia Josep Cuní– afectat per una d'aquestes "plagues modernes" que són els assaltadors de xalets d'urbanitzacions de rics. Enmig de la "plaga" –fixeu-vos com deshumanitzen alguns humans–, el "cap de seguretat" de cal Tous, que n'és alhora un dels gendres, va matar d'un tret al cap un altre home que havia entrat al xalet familiar suposadament amb la intenció de robar-hi. L'intrús havia penetrat al jardí dels joiers acompanyat d'un altre home mentre dos més els esperaven a fora de la propietat privada i en pocs segons va rebre el tret mortal. El guardià ha fet cap a la presó i aquesta situació ha generat fins i tot una manifestació molt concorreguda demanant-ne la llibertat.

Franqui

On som?

La descomposició de la idea i pràctiques de les garanties socials que es va desenvolupar als Estats Units als anys 90 ha arribat ràpidament a Europa. Aleshores, les privatitzacions a manta van anar acompanyades de desregulació laboral i precarietat salarial i vital per a milions de persones. Calia donar-los un enemic nítid, un causant dels seus problemes que no tingués a veure res amb els culpables reals. A l'exterior, l'islamisme radical; a l'interior, els petits delinqüents pobres.

És només amb aquest marc ben clar que podem entendre, com a ésser racionals que som, les diferents formes de medir la relitat que utilitzem. Amb el marc que el llibre planteja, entendrem per què fer fora de casa seva deu famílies insolvents cada setmana a Barcelona mai no és enfocat per la premsa com a violència. Entendrem per què l'extrema riquesa mai no és vista com a agressió i problema general i el que ens cal és "acabar amb la pobresa", que n'és la conseqüència, sense ni tan sols posar en dubte la causa. Entendrem per què si algú assassinés un agent judicial que practica un desnonament que deixa sense sostre una família sencera seria percebut com un assassí i, en canvi, l'assassinat d'una persona que podria haver robat alguns béns materials a l'interior d'una propietat privada és vista com a "lògica reacció" i, encara pitjor, reivindicada com a no punible.

Ho entendrem però, és clar, no ho compartirem. Però per argumentar-ho públicament ens fan falta molts altres llibres com el de Wacquant, tenir-los i llegir-los. Llibres i mitjans de comunicació, com aquest que llegiu ara, sense paraules presoneres dels diners. I si no és així, continuarem sense entendre res i callant quan algú ens solti els tòpics que la tele injecta dia sí i dia també en el cervell de totes i tots.

Joan Julibert. Periodista /opinio@setmanaridirecta.info/

Començar la casa per la teulada

A Catalunya estem a la cua pel que fa al compliment del protocol de Kioto. Aquesta és una cançó que hem escoltat més d'una i dues vegades. És per això que la Generalitat ha presentat un pla per reduir les emissions de gasos contaminats que, als ciutadans, ens afecta sobretot pel que fa a la mobilitat.

Des de la Conselleria de Medi Ambient, d'acord amb els ajuntaments, s'han plantejat tot un seguit de mesures que, d'entrada, faran reduir la velocitat màxima a l'Àrea de Barcelona: no es podrà circular per cap via per sobre dels 80 quilòmetres per hora. Una velocitat que ja desitjarien molts dels soferts conductors que diàriament intenten sortir o entrar a la ciutat per anar a treballar. Tot plegat redueix la causa de la contaminació a la velocitat. És probable que aquest en sigui un factor, però potser hauríem de pensar que milers de cotxes aturats a entrades i sortides en retencions interminables durant hores provoquen exactament el mateix efecte. Així doncs, és fàcil pensar que el problema originari és la saturació de vehicles, més que no pas la velocitat.

Des de fa temps, sabem que la solució passa per reduir el nombre de cotxes. Així, com fa anys que se'ns diu que cal que els ciutadans deixem el cotxe i optem pel transport col·lectiu. Ara bé, a molts dels veïns de l'Àrea Metropolitana no els queda més remei que agafar el vehicle particular si volen arribar a la feina i no utilitzar el mateix temps en els desplaçaments que a les hores que passen treballant. És evident que per complir amb els criteris mediambientals tots haurem de fer esforços, però hi ha esforços i esforços, i per a molts ciutadans deixar el cotxe i optar pel transport col·lectiu és un sacrifici absolutament desproporcionat. Ho és, perquè una vegada més, aquells que han de vetllar per casar la mobilitat amb la sostenibilitat han començat la casa per la teulada. Primer ens diuen que optem pel transport públic i, després, es plantegen que potser caldria que n'hi hagués.

> *A molts dels veïns de l'Àrea Metropolitana no els queda més remei que agafar el cotxe per arribar a la feina*

A tota Europa saben que no hi ha millor manera per reduir el volum de trànsit que oferir una bona xarxa de transport públic. Ho sabem els barcelonins que tenim més o menys resolta aquesta qüestió, i ho saben els ciutadans de l'Àrea Metropolitana per tot el contrari. Cada dia es veuen obligats a fer cues interminables per anar a treballar sobretot si s'han de traslladar d'una comarca perifèrica a una altra.

I ho saben molt bé els veïns de Tarragona que aquesta setmana estrenen una estació del TGV a la Seqüita incomunicada amb el seu entorn. Els viatgers que arribin a l'estació hauran trigat poc més de dues hores des de Madrid, i poden invertir el mateix temps per arribar a un nucli urbà com Tarragona o Reus. D'això se'n diu començar la casa per la teulada.

Ricard Vilaregut. Membre de DEMOS /opinio@setmanaridirecta.info/

El Túning , expresió o símptoma?

El 2 al 4 de desembre es va fer a Barcelona el Saló del Túning i amb una amiga hi vam fer cap. Curiós fenomen aquest del túning i per això hi vam anar, per veure el què, com i perquè. Allà dins vaig trobar-me més del que m'esperava i menys del que em temia: impressionants cotxes tunejats del dret i del revés, complements de tot tipus, entre graciosos i *kitsch*, i molta, molta publicitat comercial. Hi vaig veure molt negoci però pocs nengs encefalograma pla a l'estil del personatge del Buenafuente. Una de les coses que ens va sorprendre fou la instal·lació de petites pantalles de tele als laterals interiors de les portes del cotxe. Resulta que com els preus de les discoteques és desorbitant, les colles tuning es reuneixen, o bé als pàrkings de les discoteques o bé a polígons industrials, i amb les portes obertes de bat a bat i mentre fan botellón, poden veure DVD's o sentir música a través dels diferents formats multimèdia que porten incorporats. Ens va agradar la resposta. Per acabar la nit temàtica, vam anar a veure *Yo soy la Juani*, la pel·lícula de Bigas Luna que parla del tema. Segons ens dóna a entendre l'autor, el túning és un fenomen fet i pensat per joves perifèrics que han desenvolupat capacitats d'innovació creativa aplicada a la indústria mecànica, que ha estat obviada per la cultura oficial. Creïble descripció dels militants "tuneros" i d'acord amb allò de l'emergència d'una cultura no elitista. Però fins aquí els encerts d'una fluixa pel·lícula –una autèntica americanada a la catalana– que entén el túning com a un determinat tipus d'expressió no reconeguda.

Però més enllà de tòpics més o menys encertats d'observadors de butxaca o de cineastes trànsfugues (cap al cine comercial, s'entén) és interessant observar on neix, creix i es desenvolupa el fenomen, és a dir, del context on representa que viuen els joves –i no tant joves– "túning". Es tracta sovint de barris d'autoconstrucció, amb poca història, d'aquells que no hi va mai ningú i dels que tothom que hi viu en vol sortir. Són barris que no surten als mitjans sinó és per l'esfondrament d'un edifici o per algun conflicte entre persones de diferent origen i condició que encara no saben que l'enemic no és el veí sinó un sistema que no els té en compte perquè ja li està bé tenir mà d'obra barata. Són unes zones abandonades per l'administració, amb baixos índexs de participació i autoestima però amb tots els índexs d'exclusió social haguts i per haver (atur, difícil accés a l'educació superior, manca d'equipaments públics i pèssimes condicions urbanístiques, altíssima densitat poblacional, etc) i que de retruc els impossibilita la possibilitat de promoció personal i col·lectiva.

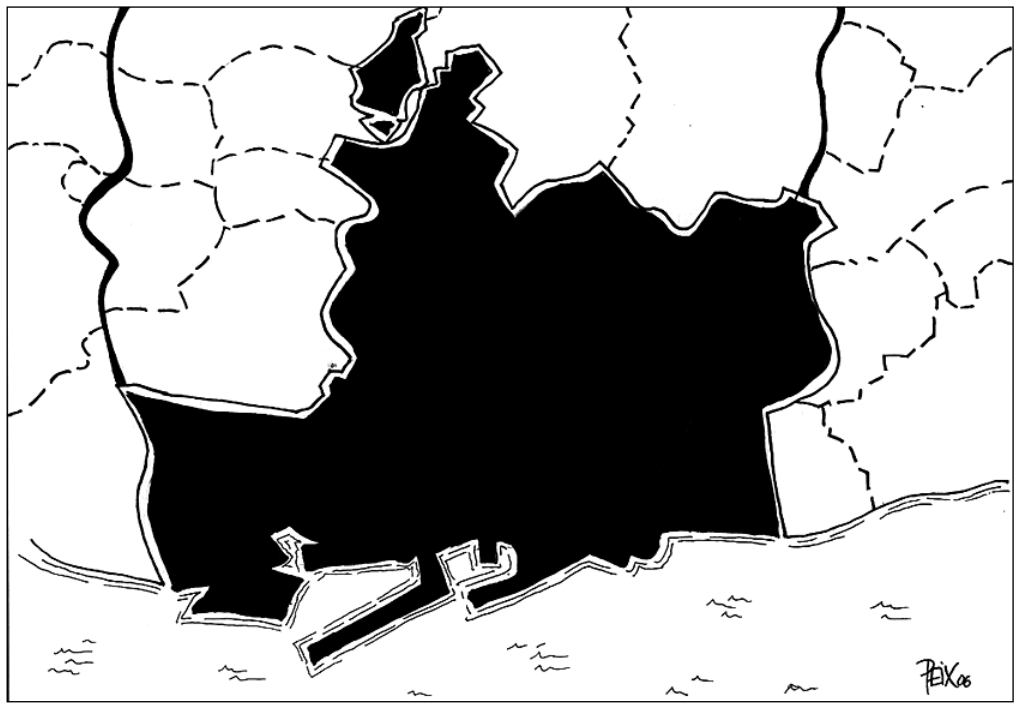

Barris abandonats per tothom, administracions però també per uns moviments socials que sovint reprodueixen conductes elitistes i estils d'accés al poder propis de models que tant critiquen

He dit barris abandonats per les administracions? Rectifico: Són barris abandonats per tothom, administracions però també per uns moviments socials que sovint reprodueixen conductes elitistes i estils d'accés al poder propis de models que tant critiquen. I no em refereixo als col·lectius i persones que des de sempre fan i han fet una heroica feina de transformació en els citats barris, sinó més aviat als participants (jo el primer) de campanyes amb potencial mobilitzador, que organitzen actes i manifestacions ben a prop d'on teòricament hi ha el poder, o bé on la premsa els sigui més fàcil d'accedir.

He dit barris abandonats per tothom? Ni de conya. Davant el buit d'uns i altres, aquests barris han estat literalment ocupats pel sector privat més cruel, el de les franquícies dels grans grups empresarials, encantats que administració i moviments socials crítics els deixin precaritzar tant fàcilment. I ja posats, no només el sector privat més cruel s'ha adonat de la potencialitat dels barris marginalitzats, que no marginals. Almenys als barris de Fondo i La Pau (Santa Coloma i Badalona), els actes i encartellades del Partido de la Ciudadanía es van fer presents i de quina manera. I van treure tres diputats.

Més enllà d'entendre'l com una expressió cultural, de negoci o de relació, el fenomen del túning és un símptoma de deixadesa històrica que ha de fer reflexionar els que encara creiem en alguna mena de transformació. I dic jo: i si algun cop, per variar, es fa una manifestació d'aquelles que es preveuen grans en un barri perifèric?

Esther Vivas. Xarxa de Consum Solidari /opinio@setmanaridirecta.info/

Comerç just, per a qui?

Quan parlem de comerç just, habitualment, pensem en un acte de "solidaritat", de compra d'uns determinats productes, que hem incorporat a la nostra dieta provinents dels països del Sud (cacao, cafè, tè...), sota uns criteris de justícia social: salaris dignes, igualtat home i dona, respecte al medi ambient... Considerem que es tracta d'un acte "d'ajuda" a les poblacions més desfavorides dels països de la perifèria. Però aquesta visió, tot i ser predominant a l'hora de parlar del comerç just, no és la única.

Des d'organitzacions com la Xarxa de Consum Solidari considerem que el comerç just és molt més que "un acte d'ajuda" i ha de ser un instrument de lluita per fer front al sistema capitalista global. Un comerç just vinculat a la sobirania alimentària, que no tan sols tingui en compte el Sud sinó també el Nord, que busqui transformar el sistema... Una visió radical que, òbviament, xoca amb la perspectiva dominant en les organitzacions moderades que treballen en el sector.

En primer lloc, considerem que el comerç just no pot donar-se només en els intercanvis comercials Nord-Sud, sinó que, també, s'ha de produir en aquells que es porten a terme a casa nostra (comerç just Nord-Nord) i en els que es realitzen en els països del Sud (comerç just Sud-Sud). Cal portar a terme un consum conscient tant en la compra de productes elaborats en el Sud com en els que són produïts en zones pròximes a nosaltres. En aquest sentit, vinculem el comerç just a la defensa del dret a la sobirania alimentària, de la terra, de les llavors... i a la promoció dels circuits curts i el comerç de proximitat.

En segon lloc, el comerç just no pot limitar-se només a establir uns criteris en la producció en origen. El comerç just engloba tot un procés comercial que inclou a un ampli ventall d'actors que participen en el procés d'origen a fi: camperoles, productores, transportistes, transformadores, venedores, compradors... Tan important és on, qui i com es produeix un producte, que on, qui i com es ven. És des d'aquest punt de vista que rebutgem la venda de productes de comerç just en grans superfícies i cadenes comercials, que fan del comerç just un instrument de màrqueting empresarial.

Augmentar les vendes a costa de comercialitzar els productes de comerç just a través d'hipermercats no ajudarà els petits productors del Sud, ans al contrari

Algunes ONG's, com Intermón Oxfam, Setem, Alternativa 3... consideren que vendre comerç just en aquestes grans superfícies ajuda a difondre'n el concepte, a augmentar les vendes. Però, al nostre entendre, el comerç just no es limita a comprar i a vendre més productes. Augmentar les vendes a costa de comercialitzar els productes de comerç just a través d'hipermercats, supermercats, cadenes de descompte... no ajudarà els petits productors del Sud, ans al contrari, beneficiarà a les empreses multinacionals que utilitzen el comerç just com un instrument de neteja d'imatge. El discurs moderat i assistencialista d'un sector del moviment ha facilitat la captació del concepte per part de les multinacionals agroalimentàries i la gran distribució, les quals veuen en aquest sector un nou nínxol de mercat.

La polèmica està servida. O avancem vers un moviment amb voluntat de transformació del sistema, en aliança amb pagesos, consumidors, treballadors, joves... o correm el risc que el comerç just es converteixi en un instrument de màrqueting amb causa.

Navegant per la xarxa

El gendríssim

El presumpte intent de robatori a casa d'una famosa família de joiers catalans ha servit per ressuscitar la paranoia dels lladres violents i comprovar, de nou, com la justícia sempre té dues cares. Però també perquè els aspirants a policia que acaben dedicant-se a la seguretat privada o els qui aconsegueixen la placa d'algun dels cossos de les forces de l'ordre, se sentin encara més impunes a l'hora de disparar i matar. Una repassada als fòrums de policia i seguretat privada ens ho deixa ben clar. Fins i tot, al dels mossos d'esquadra, aquells agents que tothom bromejava que acabarien patrullant amb bicicleta i cogombres per pistoles.

Davant la pregunta sobre què els sembla l'actuació del gendre dels Tous, la majoria de respostes coincideixen amb una perillosa premissa: defensar la teva propietat fins on calgui... Aportacions com aquestes són les més habituals a mossosdesquadra.com:

"El Vigilant no va actuar bé, em sap greu dir-ho, però es veritat, amb la llei a la mà. Una altra cosa són els sentiments, jo vaig pensar (encara que està malament dir-ho.): 'un fill de puta menys').

"Tot sembla indicar que el vigilant no va fer el més correcte segons els manuals, però som persones i cada moment és diferent. Jo el que tinc clar és que sempre prefereixo que m'expulsin del cos o que em portin tabac a la presó, que no que em portin o porti jo flors a un cementiri".

"Parlaré per mi, tinc una filla i sóc policia, el que tinc clar que si entren a casa meva i si la situació m'ho permet, tinc clar que reaccionaria a matar". "És que encara té la dona la punyetera barra de posar-li una demanda al vigilant... manda huevos... 'ei estimada, no vindré gaire tard, vaig a assaltar la casa dels Tous'.... Té collons, eh! Doncs jo tinc una finca, i si mai em trobo una situació així no dubtaré en fotre-li dos trets al mig del cap a aquesta colla de fills de mala mare".

Però, enmig de tanta ràbia i prepotència també hi ha qui qüestiona l'actuació del gendríssim: "La resposta més raonada (almenys, la que hauria d'haver fet un professional de la policia –jo mateix– o algú titulat en tasques de seguretat –el Sr. Coromines, per exemple–, seria treure l'arma i preparar-la (si es que no està ja muntada), apuntar i ordenar clarament que surtin del cotxe i m'ensenyin les mans, disparar algun tret a l'aire per donar entendre que no estic tirant cap farol sobre prémer el gallet i, únicament si el contrari fa una acció inequívoca de treure's un arma i efectivament la treu, obrir foc abans que ell ho faci (perquè si no té cap arma, s'ha de ser imbècil de fer-ho davant algú que t'apunta)". Cada vegada ens sentim més insegures, però no per culpa dels lladres, sino per culpa dels policies...

Al·legacions i qualitat democràtica

Meritxell Freixinet Raspall Castanyet (La Selva)

A finals de novembre de 2005 vaig presentar unes al·legacions al projecte de línia de Molt Alta Tensió (MAT) Sentmenat-Bescanó. He rebut la resposta de la Direcció General d'Energia i Mines, adscrita al Departament de Treball i Indústria, al cap d'un any. A la carta em comuniquen que finalitza la tramitació administrativa i que l'expedient és ara a Madrid.

Comencem bé, la primera notícia que rebo sobre la consideració de les meves al·legacions és un fet consumat que m'impedeix recórrer la decisió. Alhora, s'hi adjunta la refutació del promotor de l'obra, Red Eléctrica de España, S.A. (REE). És a dir, l'Administració delega en una empresa privada (l'Estat espanyol té una participació del 20% de la companyia) la facultat de respondre la ciutadania. La resposta de REE, de 13 de febrer, ve acompanyada de la rúbrica d'alguna persona que treballa per a l'empresa, però no es diu qui és, ni el càrrec de responsabilitat que ocupa.

No repetiré les paraules de REE defensant el suposat interès general d'aquest projecte. Això sí, vull comentar un parell de detalls. En primer lloc, em sobta que s'afirmi diverses vegades, i de manera taxativa, que el tram Sentmenat-Bescanó no és part del projecte d'interconnexió elèctrica. El DOGC de 3/11/2005 referent a l'aprovació del projecte d'execució diu: "Finalitats: (...) Millora de la fiabilitat de la interconnexió amb França i increment de la capacitat d'intercanvi d'energia amb aquest país." En segon lloc, els meus dubtes sobre la correcció de l'Estudi d'Impacte Ambiental reben aquest comentari: "la afirmación del alegante es un juicio de valor realizado por neófitos, exclusivamente como justificación de una oposición genérica a las instalaciones."

Que suportem cada dia el desplegament de la Brunete mediàtica catalana contra les persones que no tenen clares determinades infrastructures (instal·lacions nuclears, Quart Cinturó, Pla Caufec, massificació de parcs eòlics...) no significa que es puguin utilitzar desqualificacions en una resposta formal d'al·legacions.

Ja sabem que volen persuadir-nos que la complexitat tècnica d'aquests temes fa que només un limitat cercle d'escollits pugui decidir, mentre la població ha de confiar i aprovar el dictamen dels responsables polítics i dels experts homologats. Suposo que, amb aquesta intenció, l'organisme Unió per la Coordinació i Transmissió d'Electricitat ha bloquejat part de la informació que abans es podia consultar a la pàgina web (www.ucte.org) sobre el projecte d'anella elèctrica mediterrània. O que, des de fa poques setmanes, com una mostra més de l'ocultació i les mentides que patim, l'Observatori Mediterrani de l'Energia (www.ome.org) denega l'accés lliure i democràtic a qualsevol informació que faci referència a l'esmentat projecte.

Potser vencereu, però no convencereu.

Canalització del Rec de Sentmenat a Bellcaire

Gent del Ter, Torroella de Montgrí

A l'alcalde de Bellcaire,

Com ja deu saber, s'han iniciat les obres del Rec de Molí de Sentmenat al seu pas per Bellcaire. El termini d'al·legacions a l'estudi d'impacte ambiental de l'empresa s'acabà el divendres dia 24 de novembre.

Per iniciar qualsevol obra s'haurien d'acomplir els següents passos: pronunciament per part del Ministeri de Medio Ambiente si cal fer el procediment d'Avaluació Ambiental del Projecte de millora del Rec de Sentmenat, posteriorment obrir un període d'exposició pública i d'al·legacions i aprovar-lo definitivament abans de començar l'obra.

No entenem com es pot parlar de millora medi ambiental i tal·lar uns plàtans, cimentar la llera i crear escullera al marge.

L'excusa del carril bici i la barrera verda, no és acceptable de cap manera. El camí que va de Verges fins a Bellcaire ja era un excel·lent carril bici en tot el seu recorregut.

Demanem que des del càrrec que exerceix actuï per acabar amb tant de desordre en els plans, anomenats, de restauració medi ambiental que es desenvolupen en el nostre territori, que s'aturin les obres i es restauri el mal infringit al rec.

La base OTAN i més coses

Adolfo Allué Blasco Saragossa

El nou cap de l'OTAN, John Craddock, va tenir Guantánamo sota la seva tutela quan era el cap del Comando Sur dels Estats Units i va ser un dels generals de la primera guerra d'agressió contra l'Iraq.

El Ministerio de Defensa espanyol va comprar 2.600 míssils anticarro Spike a Israel el passat mes de novembre, quan encara no havien tret tots els civils libanesos morts de sota les runes.

El ministre de Justícia espanyol, López Aguilar, no va tenir cap inconvenient en anunciar "un eix tripartit , triangular, de cooperació antiterrorista entre Espanya, els Estats Units i Colòmbia". Del segon sobren comentaris i, del tercer, la Colòmbia d'Uribe, és la campiona en l'extermini de dirigents sindicals, d'estudiants i camperols, i la que expulsa milers de miners cooperatius i assassina els seus líder per deixar entrar multinacionals com Anglo Gold Ashanti.

Els paramilitars (bé, gràcies) ja estan legalitzats després d'ajudar Repsol, entre d'altres, a entrar a Arauca, després de netejar-la de sindicalistes i dirigents socials i, fins i tot, alguns diputats poc d'esquerres però que no passaven per l'aro, "genaro".

I després voleu que mirem cap a una altra banda mentre vigileu el món des de la futura base de l'OTAN a Saragossa.

Per cert, això de demanar la documentació als estudiants que reparteixen fulls de sindicats als instituts, és per fomentar la democràcia, la participació ciutadana o per anar acostumant-nos a la vigilància de l'aliança de les civilitzacions? Al mes de gener, una nova manifestació contra la base de l'OTAN i les vostres aliances.

Així està el pati

› Pàgina 11
Can Ricart fou desallotjat després de les contínues pressions de l'Ajuntament de Barcelona i el Marquès de Santa Isabel

› Pàgina 12
Un jove de Sabadell és condemnat a 6 mesos de presó després de ser víctima d'una greu agressió per part d'agents de policia municipal

› Pàgina 16
El Baix Llobregat pot patir un important augment de contaminants atmosfèrics si es materialitza el projecte de cremar residus a les cimenteres

CATALUNYA // NOVA CITA DE LA LLUITA PER L'HABITATGE DIGNE EL 23 DE DESEMBRE

El sector immobiliari contracta dos alts càrrecs d'Iniciativa al tripartit

Ricard Fernàndez, que fins fa un mes era Secretari General d'Habitatge, ha fitxat per Habitat. Jordi Canyas, Director General de Política Ambiental, contractat a Acciona.

Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Coincidint amb la segona gran manifestació per un habitatge digne –dissabte 23 de desembre– s'ha conegut una informació vinculada directament als responsables d'habitatge i medi ambient de la Generalitat. Ricard Fernàndez Ontiveros i Jordi Canyas Sala han estat contractats per les promotores Habitat i Acciona respectivament.

Informació privilegiada d'ADIGSA i INCASOL, ara al sector de la promoció privada

Fernàndez va ser un dels principals gestors de la nova Llei de l'Habitatge, juntament amb Carme Trilla. Havia participat a diversos debats televisius com a defensor de l'accés a la vivenda. Nascut l'any 1961, llicenciat en Economia per la UB, coordinador del Pla Estratègic de Santa Coloma de Gramanet en el període 1989-1993, director de l'àrea d'economia i finances de Sant Cugat del Vallès fins el 1996, gerent de Regesa fins 2001 i gerent del Patronat Municipal de l'Habitatge fins 2003. Fins fa un mes Secretari General d'Habitatge de la Generalitat. Ara és responsable de l'àrea immobiliària de la macropromotora Habitat. Jordi Canyas va iniciar la seva carrera al Departament de Política Territorial. També fou assessor del Pla Delta del Llobregat.

La Llei del Règim d'Incompatibilitats dels alts càrrecs al Servei de la Generalitat expressa que els alts càrrecs no poden passar a treballar al sector privat en dos anys. Segons diu l'article 7 "els alts càrrecs al servei de la Generalitat, sense prejudici de les compensacions o les prestacions que, si escau, estableix la normativa específica corresponent, durant els dos anys següents al cessament en el càrrec per a l'exercici del qual hagin estat nomenats, elegits o designats, no poden acomplir activitats privades relacionades amb els expedients en la resolució dels quals hagin intervingut directament en l'exercici de l'alt càrrec".

Acció el passat dia 16 a Lleida per convocar a les manifestacions per un habitatge digne del dia 23 de desembre. Joana Soto

L'últim fitxatge del PP

Per a molts, aquestes dues grans corporacions han fet uns bons fitxatges. Amb tota la informació sobre sòl disponible a Catalunya, els noms de propietaris de grans extensions de terrenys rústics pendents de requalificacions urbanístiques pactades amb anterioritat, amb informacions de primera mà de l'estat dels PGOU dels municipis, amb plànols de l'INCASOL i informacions privilegiades d'ADIGSA. ACCIONA, presidida per José Manuel Entrecanales, ja havia destacat pels seus fitxatges estrella entre polítics a l'atur, però fins ara sempre havien estat de la dreta. Una de les més sonades fou Carmen Becerril, del Partit Popular i actual responsable d'expansió de l'empresa. Des del seu nou càrrec, paradoxalment, Jordi Canyas podrà desenvolupar aquells projectes de grans infraestructures que van haver de superar els informes mediambientals elaborats per ell mateix. La promotora és especialista en campanyes d'imatge que els ecologistes defineixen com a "rentat verd", a través del seu portal www.sostenibilidad.com.

Lleida també es prepara per la protesta

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Equipades amb un decorat, càmera i un micro, membres de l'Assemblea per l'Habitatge Digne de Lleida es van plantar, el passat 16 de desembre, a la Plaça Paeria, per tal de donar veu a totes les persones que passejaven pel carrer comercial de la ciutat. Gent de totes les edats va explicar a la càmera la seva situació vers l'habitatge: les dificultats per accedir a una vivenda en condicions, els alts preus, les hores extra, les rendes de 1300 euros al mes que demana la Paeria per poder optar al sorteig d'una vivenda de protecció oficial, etc. La nota negativa la va donar la Guàrdia Urbana, que va impedir la col·locació del decorat que simulava un plató televisiu, però que no va poder evitar que la gent s'expressés lliurement.

Membres de l'Assemblea per l'Habitatge Digne van declarar a aquest setmanari que la seva intenció és recollir el major nombre d'opinions i editar un documental, així com convocar a la manifestació que es durà a terme en diverses ciutats dels Països Catalans (i també de l'Estat espanyol) el proper dissabte 23 de desembre. A Lleida el lema escollit és "Volem una casa per viure, no viure per una casa".

La capital que més puja

I es que les lleidatanes han vist reduïdes les seves possibilitats d'accedir a una vivenda digna en pocs anys. Tot i que continua sent la capital catalana més barata, també és on que més han augmentat els preus, un 14,1% el darrer any. Segons dades del Ministerio de la Vivienda, el preu mig d'aquesta en el mercat oscil·la entre els 1.671 i els 2.034 euros el m2. El preu de la vivenda protegida és de 1.110 e/m2, més cara que a Barcelona. Segons el Departament d'Habitatge i Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, les comarques lleidatanes també són aquelles on més ha crescut el nombre d'hipoteques i el seu import.

A tot això, se li ha de sumar la construcció ferotge que està vivint la ciutat. La destrucció de l'horta es contraposa amb els 6.000 habitatges desocupats que es calcula que hi ha. A més a més, 3.300 persones estan inscrites a les llistes d'habitatge protegit, però fins ara el consistori només n'ha construït 110 i en els propers anys n'acabaran els poc més de 200 que s'han projectat.

Eina de propaganda política

L'OHL, l'Oficina per l'Habitatge de Lleida, és un organisme municipal de recent creació que, més que realitzar una política d'habitatge, es dedica a promocionar-se, sense gaire èxit, però. Mostra d'això és la presentació de l'exposició sobre les seves accions que es va realitzar al Centre Cívic de Balafia el passat 18 de desembre. El director de l'OHL, Francesc Pané, president d'ICV a Lleida, membre de l'equip tripartit de govern i actual diputat al Parlament de Catalunya, va estar "acompanyat" d'alguns membres del propi partit i de l'associació de veïns i veïnes (cinc en total), nombre superat per les persones de l'Assemblea per l'Habitatge Digne que van voler mostrar el seu rebuig a aquest tipus d'actes.

VALLÈS OCCIDENTAL // EL MOVIMENT OKUPA DE TERRASSA CELEBRA 10 ANYS DE LLUITA CONTRA L'ESPECULACIÓ

El desallotjament de La Impremta es respon amb una nova okupació

Directa Terrassa
/terrassa@setmanaridirecta.info/

El passat 12 de desembre a les 6:30 del matí un dispositiu de 40 agents dels Mossos d'Esquadra va procedir al seu primer desallotjament a la ciutat, el del Centre Social Okupat La Impremta. El setembre d'aquest any la Policia Nacional ho va intentar sense èxit.

El nou espai okupat el configuren dues naus industrials de tres i dues plantes

Manifestació després del desallotjament de La Impremta www.flickr.com/photos/stiffmakuin

El 3 de desembre del 2005 un grup de 30 persones va entrar a la Impremta Ventayol, un immoble que la propietat mantenia buida des de feia 20 anys. Inicialment aquesta okupació va aixecar diverses veus entre la classe política local doncs l'espai okupat apareix al catàleg d'edificis d'interès històric de la ciutat de Terrassa. La impremta fou construïda el 1895 i la façana de l'immoble és obra de l'arquitecte Lluís Muncunill. Tot i el seu valor històric, l'Ajuntament de la ciutat no va mostrar cap interès en contactar amb el propietari fins que els joves egarencs hi van entrar.

El desallotjament

Ningú va poder impedir l'entrada a l'edifici dels cossos policials doncs altra vegada es van presentar sense avisar. Els agents van entrar acompanyats del secretari del jutjat i van comptar amb la col·laboració de la policia municipal en les tasques de tall i regulació del trànsit. Al cap d'una estona van arribar varis membres del moviment okupa de la ciutat avisats pels veïns. Els joves van poder entrar a l'interior de l'edifici i recuperar algunes de les seves pertinences. Després, el propietari i el seu fill acompanyats de la policia catalana van entrar a l'edifici per retirar les pancartes i veure l'estat de la impremta. Mentrestant un grup més nombrós de persones es concentrava a uns metres de l'edifici i manifestava el seu desacord amb l'actuació que s'estava duent a terme. El propietari de l'edifici, Santiago Martínez, resideix a Andorra i s'ha desplaçat per segona vegada per poder veure en directe l'actuació policial. Va declarar públicament que estava molt descontent amb la lentitud amb la qual, al seu entendre, s'havia desenvolupat el procés judicial. A més va afirmar que tenia intenció de rehabilitar l'edifici tot i que va reconèixer no saber quin ús li donarà.

El mateix dia del desallotjament, a la tarda, es va realitzar una manifestació de denúncia dels fets a la qual van assistir unes 100 persones. La marxa va començar al Raval de Montserrat i va finalitzar davant de l'edifici de La Impremta, al qual es va accedir per penjar una pancarta. Durant la manifestació es van realitzar diverses accions per denunciar l'especulació immobiliària a la ciutat, també es va llegir i repartir un comunicat on es denunciava la connivència de la justícia amb els poders polítics i econòmics.

La resposta: una altra okupació

Aquest dissabte 15 de desembre es va convocar una cercavila per denunciar l'especulació a la ciutat, la qual va acabar amb l'okupació d'un nou espai situat al carrer Sant Isidre, molt a la vora de l'immoble on fins fa tres dies s'ubicava el CSO La Impremta. El nou espai okupat el configuren dues naus industrials de tres i dues plantes respectivament. Com és habitual les primeres tasques realitzades han estat les de neteja i adequació de l'espai. Tot i que els treballs d'habitabilitat de l'espai duraràn encara varis dies ja s'han començat a organitzar i definir les primeres activitats.

Del 1996 al 2006: Deu anys d'okupacions a Terrassa

Directa Terrassa
/terrassa@setmanaridirecta.info/

El moviment de l'okupació neix a Terrassa el 27 de setembre de 1996 amb l'espai alliberat CSO el Bruc que al cap de dues setmanes pateix un desallotjament molt violent que va marcar durs precedents a la ciutat ja que la policia va detenir 18 persones. Tot i això el moviment okupa ha continuat obrint nous espais de dissidència. El C.S.O Sant Gaietà, el C.S.O Vapor Ventalló, el C.S.O Vallparadís, el KORK I, II, III, el C.S.O els Fanalets, el Kasal Okupat i Autogestionat Joan Berney i el C.S.O La Impremta han servit per teixir xarxes com la Plataforma Salvem Vallparadís, Contra el Golf de Torrebonica, La Pista de Mata Rodona o l'organització de jornades com la Segona Trobada contra el Neoliberalisme, o la de Mitjans de Contrainformació. Així doncs, al voltant de l'Assemblea d'Okupes de Terrassa en aquests deu anys s'hi han aplegat diverses lluites, s'han generat nous espais i col·lectius i s'han donat difusió a moltes campanyes. També ha permès donar cobertura a l'okupació de cases per a ser utilitzades com a vivenda davant la negació constant d'aquest dret. No cal dir que la repressió també ha deixat una gran petjada a la ciutat, però no ha aconseguit desmobilitzar del tot al moviment.

Fí de 10 anys d'història a La Lokeria

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El dilluns 18 de desembre, Mossos d'Esquadra (MdE) desallotgen a primera hora del matí l'edifici okupat de la plç. Espanyola de L'Hospitalet de Llobregat, centre social conegut com La Lokería. Set brigades mòbils i diverses patrulles finalitzen gairebé 10 anys de treball social, creació artística i rehabilitació de l'immoble abandonat per la Seguretat Social i després per CatSalut, qui interposa la demanda. La policia ha precintat l'edifici en poc més d'una hora. L'Hospitalet s'ha quedat sense un important espai de referència sociocultural.

Des del 30 de novembre (primera data de desnonament suspesa) no hi dormia ningú perquè la sentència provisional de llançament es podia executar qualsevol dia a qualsevol hora. Els MdE i la jutgessa havien optat per un desallotjament 'sine die' i evitar concentracions de solidaritat. Allà estava present el tinent d'alcalde de governació del municipi, F. Belver, que s'ha felicitat per l'actuació i ha assegurat que l'ajuntament agilitzarà els tràmits pel seu enderrocament.

El vespre del mateix dilluns hi va haver una concentració de rebuig al desallotjament al davant de l'ajuntament de L'Hospitalet. Una trentena de persones van presenciar una representació teatral del negoci de l'especulació. Un exagerat dispositiu policial va identificar a alguns dels assistents i va envoltar la plaça.

El dia següent al matí, un grup d'operaris començava la feina de tapiar portes i finestres.

Concentració a les portes de La Lokeria el novembre Directa

VALLÈS // OKUPACIÓ

Desallotjament amb sis ferits al CSA Calamarsa

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

En el moment de tancar aquesta edició començava una manifestació a Sabadell per protestar pel desallotjament del Centre Social Alliberat Calamarsa. Una desena de furgonetes dels mossos van participar el matí del 19 de desembre en l'assalt de l'edifici situat al carrer Convent i okupat des de l'1 d'abril d'enguany. Parapetats amb escuts i porres van impedir treure gran quantitat de pertinences de l'espai. Cap a les 11h s'havien produït diverses càrregues policials amb el resultat de 6 persones ferides que van haver de ser ateses a l'hospital Parc Taulí.

BARCELONA // L'AJUNTAMENT I EL MARQUÈS DE SANTA ISABEL PRESSIONEN EL JUTGE

Els interessos econòmics forcen un ràpid desallotjament de Can Ricart

Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una llarga lluita es desenvolupava des dels anys 90 per a aconseguir la preservació de Can Ricart, un enorme complex de la indústria tèxtil situat en ple barri de Poblenou i afectat pels plans urbanístics del 22@, que preveuen l'enderrocament d'un 40% del patrimoni. La immobiliària Realia serà una de les beneficiàries del suculent pastís, amb Alicia Koplowitz i Florentino Pérez com a caps visibles del negoci. Per a sumar-se a les

Montilla va dir a Joan Saura que no, que de matinada res de res, a plena llum del dia i com més aviat millor

reivindicacions veïnals i en resposta al desallotjament de La Makabra, fou okupat el 2 de desembre. El jutge d'instrucció 27 de Barcelona, Emilio Soler, va signar a migdia del 12 de desembre l'ordre d'expulsió, que en cap moment fou comunicada a l'advocada dels okupants. Jordi Hereu –alcalde de Barcelona– va reconèixer haver pressionat per a accelerar el desallotjament i donar suport així al Marquès de Santa Isabel, propietari actual de l'antiga fàbrica i president del World Trade Center situat a la zona portuària. Aquella mateixa nit, Joan Saura –Conseller d'Interior de la Generalitat–, informava a José Montilla de la pròxima actuació que de matinada anaven a realitzar els mossos. Però Montilla va dir que no, que de matinada res de res, a plena llum del dia i com més aviat millor. I així es va fer. A les 15:30h del 13 de desembre, quan a la nova Makabra –o en el que algunes ja començaven a anomenar la Rikabra– prop de 40 persones preparaven la nova pista de circ, el skatepark i un improvitzat escenari, més d'un centenar de policies van assaltar el recinte amb el mall a la mà. Van tancar a tots els presents a una de les naus i els van anar identificant. Set persones van ser traslladades durant unes hores a la comissaria del carrer Bolívia per no anar documentades. A l'exterior, el gabinet de premsa de Saura organitzava la posada en escena per a les càmeres de televisió i fotògrafs. El conseller va arribar a postular que havia estat un desallotjament de "bon rotllo". No ho van veure així els membres de la Plataforma Salvem Can Ricart, l'Associació de Veins i Veïnes de Can Ricart i del Poblenou. El president d'aquesta última, Manel Andreu, va afirmar

El dia 13 al vespre mentre es treien les últimes pertinences de Can Ricart Eduardo Soteras / Ruido

que es tractava d'una "operació desproporcionada i que a partir d'ara els enderrocaments del patrimoni podien començar sense ningú que ho frenés".

"Ens van deixar en pilotes"

Al dia següent, se celebrava a l'antic mercat del Born la presentació oficial a bombo i plateret del Pla Estratègic de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona. Encapçalava l'acte Jordi Hereu, i l'acompanyaven a primera fila el president de Caixa de Catalunya Narcís Serra i els regidors Pere Alcober, Imma Mayol i Carles Martí. Davant la mirada atònita del servei de seguretat, tres membres de La Makabra van pujar tranquil·lament i decidida al gran escenari que presidia l'acte. Van prendre seient a les butaques de disseny llogades per a l'ocasió i es van despullar lentament. Des del pulpit, i amb una forta megafonía, Jorge va prendre la paraula totalment nu. Li va dir a l'alcalde "que els havien deixat en pilotes després del desallotjament". Li va recordar a Hereu que "la cultura que es presentava en aquest acte oficial era una cultura del mercat, una cultura del negoci" i que, des de Can Ricart, es volia lluitar per "un espai de creació lliure i autogestionat, amb el qual seguir demostrant que la cultura no està morta i que hi ha una altra Barcelona que rebutja i condemna l'especulació immobiliària i urbanística".

Expedient a Cultura

Mentre tot això passava, als passadissos de la regidoria d'Urbanisme del consistori s'intentava accelerar el procés d'enderroc de les naus no catalogades. Fins ara no s'ha dut a terme. El principal escull és l'expedient obert al Departament de Cultura de la Generalitat, on s'estudia la possibilitat de protegir com a bé nacional la totalitat de Can Ricart. El conseller Tresserres ja el té sobre la taula, i les pressions directes del PSC volen que el denegui.

Protesta a les portes del Mercat del Born Toni Arnau / Ruido

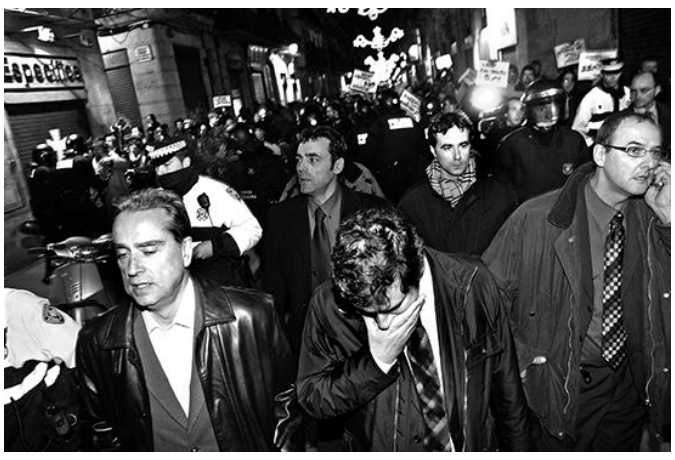

L'escridassada a Hereu arriba a Via Laietana Toni Arnau / Ruido

Els 12 minuts més llargs de l'alcalde de Barcelona

J.R.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Jordi Hereu, una vegada finalitzat l'acte del Pla Estratègic de Cultura, va sortir del Born envoltat per 8 guardaespatlles i amb la intenció de creuar la concentració de 200 solidaris amb La Makabra. A partir d'aquest moment Hereu va viure els 12 minuts amb tota seguretat més intensos des del seu nomenament com alcalde substitut de Joan Clos. Una massa de gent els va envoltar. L'alcalde va decidir avançar a peu en direcció a la seu de l'ajuntament. Els crits, empentes, puntades de peu, cops de puny i cops de porra es van fer presents durant una inacabable caminada pel carrer Princesa, en la qual Hereu va passar de mostrar un desafiador somriure, a una pàl·lida expressió de por. El crit de la "cultura no es desallotja" repicava pels carrers de La Ribera una vegada i una altra. Algun veí va arribar a llançar des de la seva balconada escombraries contra l'alcalde al pas de la comitiva. A la Via Laietana fou rescatat per antiavalots dels mossos d'esquadra.

BARCELONA // OKUPACIÓ

Manifestació per Kan Mireia el 13 de gener

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'assemblea de Kan Mireia ha convocat una manifestació pel dissabte 13 de gener a les 18h. Sortirà de la plaça de la Trinitat Vella. Aquesta convocatòria vol aturar l'amenaça de desallotjament que Maria del Prado Martín Garcia, jutgessa de primera instància 31, ha posat sobre la casa en el període del 15 al 31 de gener. Aquest mateix període també ha estat assenyalat per desallotjar l'Esbarzer, una vivenda okupada al carrer Constitució 88 del barri de Sants.

BARCELONA // ESPECULACIÓ

51 immobiliàries siliconades

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La nit del diumenge 17 de desembre, els Grups Autònoms contra l'Especulació van realitzar una acció descentralitzada. Van segellar els panys de 51 immobiliàries distribuïdes per Sant Andreu, Sants, Clot, Camp de l'Arpa, Sagrada Família i Santa Eulàlia. Hi van penjar a cadascuna d'elles un cartell on es denunciava el mobbing, la bombolla immobiliària, la corrupció, les màfies, la propietat privada, l'abús de poder i els desallotjaments. En un comunicat penjat a Indymedia fan una crida al sabotatge contra aquestes empreses.

CASTELLÓ // LLENGUA

Suport al català

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 64è aniversari de la redacció de les Normes de Castelló el 1932, que va significar l'acceptació de la gramàtica i ortografia de Pompeu Fabra per part dels acadèmics valencians, va ser recordat per unes 300 persones, convocades per Maulets a la capital de La Plana. La manifestació va transcòrrer sense incidents, tot i les pressions de l'Ajuntament per prohibir-ne el recorregut, i constava de gent, majoritàriament, molt jove. La jornada va acabar amb un concert amenitzat pels grups Plana Skarrak, Abuso de Poder i Prisoners of War.

TARRAGONA // TRANSPORT

Boicot a l'AVE

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una cinquantena de membres de la CGT es van concentrar el matí del 18 de desembre a l'estació de l'AVE del camp de Tarragona, mentre es feia l'acte oficial d'inauguració de la línia fins a Madrid. Denuncien la deixadesa i el tancament de les línies regionals de RENFE, mentre es fa una gran inversió en un tren més car i amb personal més precari.

SABADELL // VA SORTIR DE CASA PERQUÈ SENTIA SOROLLS I VA ACABAR 12 HORES AL CALABÓS

Un jove és condemnat després de ser detingut i agredit per la policia

Estel B. Serra
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Sis mesos de presó i inhabilitació per l'exercici del dret de sufragi durant el temps de condemna. En Pau Rigol, veí de Sabadell, poc s'imaginava que sortir al carrer a les dues de la matinada després de sentir soroll, es convertiria en un malson de comissaries i jutjats durant dotze hores. La nit del divendres 30 de setembre, al barri del centre de Sabadell, diversos veïns van alertar de la presència d'uns individus que trencaven retrovisors de cotxes aparcats i cridaven consignes feixistes. En Pau, a casa seva i aliè a tot aquest sarau, va sentir sorolls al carrer i va decidir sortir a fora. Darrerament, a la vivenda okupada on viuen, La Cantonada, havien rebut alguna pedrada durant les nits del cap de setmana.

L'agent de la policia nacional amb número de placa 100156 va començar a agredir-lo al terra

Un cop a fora, en Pau va veure cotxes i agents de la policia nacional i de la policia local. Es va acostar al primer policia que va trobar per veure si esbrinava què passava. L'agent li va preguntar d'on era veí i, en assenyalar la vivenda okupada, se li va exigir que s'identifiqués. Un simple per què va provocar que l'agent de la policia nacional amb número de placa 100156 comencés a agredir-lo al terra. Tot plegat ajudat per diversos policies de paisà, enmig de la mirada atònita de veïns que fins i tot van intentar impedir que se l'enduguessin en cotxe. Un cop a comissaria, els dos agents que l'havien detingut el van agredir i denigrar altra vegada. Després d'una nit llarga i incerta, en Pau va passar a disposició judicial el dissabte al matí. En sortia amb els càrrecs de resistència, atemptat a l'autoritat i un càrrec de lesions a dos dels agents que havien practicat la detenció: els números de placa 100156 i 79805.

En Pau Rigol va presentar una denúncia immediatament i encara no en sap res

En Pau va presentar una denúncia immediatament i encara no en sap res. En canvi, el 8 de novembre es va celebrar el judici dels fets i el 13 de desembre ja hi havia sentència. La magistrada substituta del jutjat penal número 2, Maria Ros, condemnava a Pau Rigol a sis mesos de presó per l'aplicació de l'article 556 del Codi Penal, és a dir, per resistència a l'autoritat en entendre que s'havia negat a identificar-se.

Per sort, la xarxa de col·lectius de la ciutat li ha donat suport en tot moment amb diversos actes com la manifestació del 5 de novembre amb més d'un miler de persones i la concentració a fora de jutjats durant tota la vista. I és que no és el primer cas al centre de la ciutat d'una agressió per part de la policia. El cas Bemba encara obert i l'agressió a un noi de 14 anys per una enganxina, s'han convertit en els antecedents de la impunitat policial. Una impunitat que compta amb l'avinença de l'equip de govern municipal en el conegut "Estil Bustos, no gràcies". di

Pau Rigol el 17 de desembre mentre era entrevistat a Sabadell Ivan Giménez

"No m'hi vaig negar, simplement vaig preguntar el per què"

Estel B. Serra
/sabadell@setmanaridirecta.info/

Com va començar l'agressió?
Després que assenyalés on vivia, el policia nacional em va demanar la documentació. Jo no m'hi vaig negar, simplement vaig preguntar el perquè. Em va agafar del braç i m'ho va tornar a exigir. La següent vegada em va agafar els dos braços a l'esquena. Vaig girar el cap i vaig veure entre tres i quatre policies de paisà que corrien cap a mi. Em van començar a pegar. Em van tirar al terra, colpejant-me a tot arreu. Em van lligar de mans i peus. Em van agafar del revés, com un sac. Em van llençar dins el cotxe i em costava respirar. Em van treure i tornar a posar. Va arribar molta gent que cridava als policies que paressin, que no podia respirar. Els veïns es van posar davant del cotxe de la policia nacional perquè no se m'endugués, però el cotxe va arrencar.

I quan vas arribar a comissaria?
Em van conduir a una sala i van aparèixer dos policies, un d'ells era el que m'havia demanat la documentació. Són els dos que diuen que em vaig lesionar. La primera cosa que vaig demanar va ser poder escriure un habeas corpus. No em van dir res però l'agent que m'havia detingut em va clavar una bufetada a la cara que em va arrencar l'arracada i em va fer sang. Van exigir-me que em despullés del tot, per avergonyir-me més que per registrar-me. Em van fer tornar a vestir i jo vaig tornar a demanar l'habeas corpus.

Se't va dir que estaves detingut?
Em van dir que hi seria tota la nit perquè havia demanat un habeas corpus i que estava detingut. Al cap d'un parell d'hores em van donar un full en blanc perquè escrivís el que volgués dient-me que li farien arribar al jutge. Em van treure de la sala i vaig veure que els dos policies es reunien amb un superior per després informar-me que estava acusat de resistència, atemptat i lesions. Em van dir si volia un advocat i vaig demanar-ne un d'ofici. Aleshores em van preguntar si volia anar al metge i em van dur al Parc Taulí. L'endemà em van dur a jutjats.

Finalment vas sortir-ne...
Vaig entrar-hi a les 9 i no en vaig sortir fins les 2. Em van fer l'atestat i em van denegar l'habeas corpus, dient-me que hi havia de tornar cada quinze dies a firmar. Just quan vaig acabar de testificar però, em van dur un moment a les cel·les. Mentre baixava unes escales, un policia nacional em va propinar diverses empentes i just a l'arribada al replà i després de demanar-li que em tractés com una persona, em va donar un cop a la cara que em va fer caure al terra. Amb empentes em va posar dins la cel·la. Finalment però, vaig sortir-ne.

VILAFRANCA // VIATGE OFICIAL DE L'HEREU DE LA CORONA BORBÒNICA

La visita del Príncep passa quasi desapercebuda

Guillem Sànchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La visita de tres dies per diferents comarques catalanes del Príncep Felip, l'11, 12 i 13 de desembre, s'ha caracteritzat per una indiferència quasi absoluta, no ja sols al carrer, sinó fins i tot als mitjans de comunicació. A més, al seu pas per Lleida i Vilafranca es van realitzar protestes de l'esquerra independentista.

A la capital del Segrià, on el Príncep inaugurava el Parc Científic i Tenològic de Gardeny, per invitació municipal, unes 50 persones, convocades per la CUP, l'Assemblea de Joves i el SEPC es van manifestar contra "el futur Felip VI, descendent del Felip V que va matar tants lleidatans al Roser i va arrasar la ciutat" de Lleida. Els organitzadors pretenien dirigir-se en direcció a la Seu Vella, en el moment que aquesta era visitada per l'hereu borbònic, però un fort desplgament de Mossos d'Esquadra els va impedir accedir-hi. Abans havien desplegat una pancarta al riu, davant l'edifici de l'Ajuntament, al mateix moment que l'alcalde esperava el monarca per mostrar-li l'edifici de la Paeria.

Un centenar de persones van participar en la manifestació de l'esquerra independentista a Vilafranca, que tampoc va poder arribar fins al Pavelló de la Gamba, aquest cop per culpa del cordó d'antiavalots de la Guàrdia Civil.

Pancarta a la protesta de Vilafranca del Penedès Esther Garduño

Mentrestant el príncep s'afartava, juntament amb José Montilla, al sopar oficial de celebració del centenari de la patronal del vi Uvipe. Un cop desconvocada la protesta, un grup de gent es va dirigir fins l'Ajuntament, hi va entrar i se'n va endur el quadre del rei espanyol que es trobava penjat al Saló de Plens. Un cop a la plaça el van destrossar. Aquesta acció no va provocar cap detenció ni identificació, encara que fonts municipals asseguren que han gravat tots els participants i que els tenen identificats.

Sense protestes al Barcelonès
Les visites a Barcelona i l'Hospitalet van ser més tranquiles, i no hi va haver protestes. A la capital catalana el príncep va felicitar *El Periódico* pel seu número 10.000 i es va fotografiar amb els treballadors; aquest va ser l'únic gran mitjà que va destacar la visita del futur Cap de l'Estat espanyol. A nivell institucional, s'ha de destacar la "plantada" dels regidors d'ERC a Lleida i l'Hospitalet, no a Vilafranca, als actes institucionals, negant-se a participar-hi. di

SERRA DE COLLSEROLA // PROTESTES PER IMPEDIR LA TALA D'ARBRES CENTENARIS

La mobilització veïnal modifica el pla de remodelació del Tibidabo

Lluc Salelles
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La pressió dels veïns de Collserola i de les entitats ecologistes ha aconseguit part dels seus objectius. Després de diferents accions organitzades per aquests grups reivindicant la necessitat de preservar la natura de la zona del Tibidabo, l'Ajuntament de Barcelona va rectificar i va aprovar, amb alguns canvis importants respecte l'original, el Pla de remodelació del Parc d'Atraccions del Tibidabo. Així mateix, les reformes aprovades pel tripartit de Barcelona mantenen algunes propostes que segueixen la línia de destrucció de l'entorn natural més proper de la ciutat.

El tripartit municipal manté propostes que segueixen la línia de destrucció de l'entorn natural de Barcelona

El nou projecte, que es va aprovar en ple el passat dimecres 13 de desembre al mateix moment que desenes de persones es manifestaven per defensar la necessitat de preservar els arbres del Tibidabo, va ser modificat, doncs, en diversos aspectes. En primer lloc, l'Ajuntament, responsable de la direcció del Parc del Tibidabo, va decidir rebutjar finalment, tot i que s'hi havia mostrat a favor en un principi, la construcció d'un nou aparcament als voltants del Parc. Segons l'Associació de Veïns de la zona, "aquesta modificació és una primera victòria" ja que l'aparcament hagués suposat la tal·la de molts arbres de la zona.

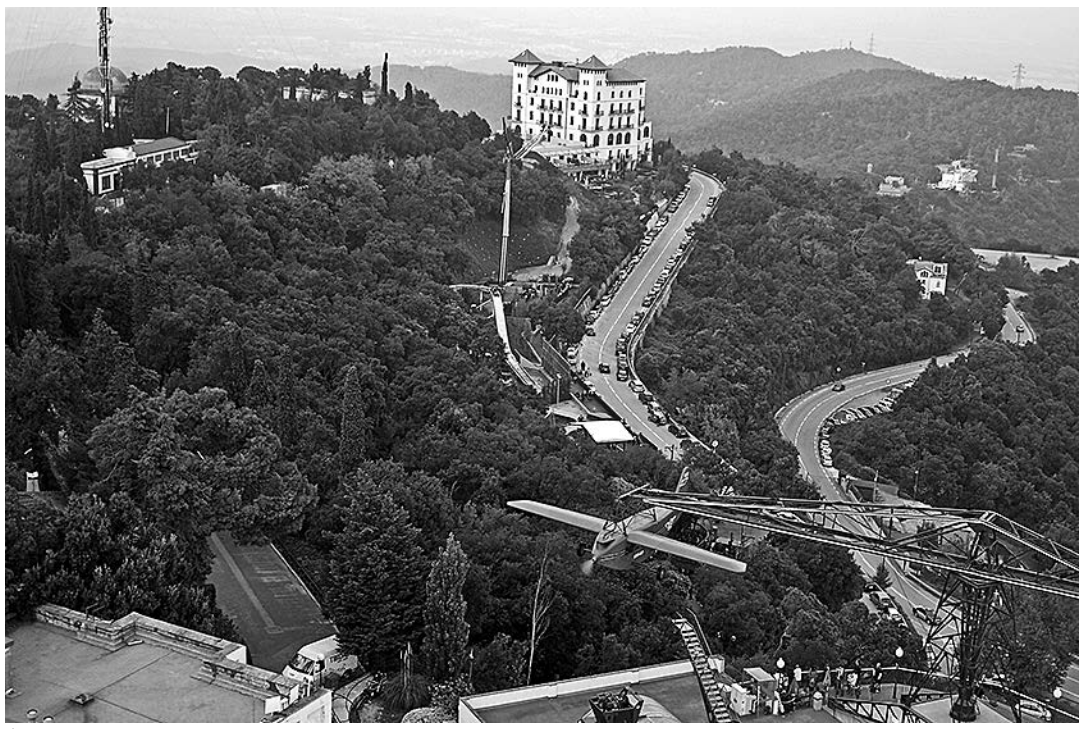

Àrea boscosa de Collserola afectada pel futur projecte d'ampliació Carles Bosom SOS Tibidabo

En segon lloc, l'Ajuntament també va canviar d'opinió sobre les expectatives de visitants que hauria de tenir el Parc a partir d'ara i va rebaixar la xifra d'un milió de persones a unes sis-centes mil. Aquest fet significarà una pressió humana a l'entorn natural del Tibidabo molt menor a la que volia imposar l'Ajuntament, en un primer moment.

Finalment, la pressió popular va aconseguir que el Pla inclogués com objectiu, potenciar el transport públic i va arrancar un compromís del regidor Carles Martí de crear unes comissions de treball formades per tècnics de l'Ajuntament, associacions de veïns i entitats ecologistes perquè elaborin propostes consensuades sobre el parc en tres eixos: noves atraccions de vertígen, medi ambient i mobilitat.

Precisament el tema de la mobilitat per accedir al Parc, i en general de la zona, és uns dels temes que més temps porta denunciant la Plataforma SOS Tibidabo que agrupa el conjunt d'associacions de veïns i entitats ecologistes que s'oposen a aquesta reforma del parc d'atraccions. La Plataforma, que té el suport de la Federació d'Associació de Veïns de Barcelona (FAVB) i que ha decidit participar de les comissions de treball per assolir més objectius en defensa de l'entorn natural de la muntanya del Tibidabo, ha demanat reiteradament que augmentin el nombre de línies d'autobús de la zona i que el funicular del Tibidabo s'integri en la xarxa metropolitana de transport. Actualment, el preu del viatge en funicular és de 4 euros, xifra que s'ha de sumar als 16 de l'entrada al parc d'atraccions que ha d'abonar qualsevol persona, independentment de l'edat que tingui.

El projecte que va aprovar l'equip de govern de l'Ajuntament, però, continua contemplant diferents aspectes que, segons la portaveu de la Plataforma SOS Tibidabo, signifiquen "una aposta governamental per la destrucció de l'ecosistema de la zona, quan una de les especificitats més importants del Parc del Tibidabo és el contacte amb la natura". Segons la mateixa

Encara es contempla la construcció d'una muntanya russa de més de 700 metres

portaveu, el pla aprovat encara contempla la construcció d'una nova muntanya russa de més de 700 metres i un edifici subterrani que significaran la tal·la de centenars d'alzines, roures i pins que se sumen als que ja va autoritzar el mateix ajuntament fa uns mesos per la construcció d'una nova atracció que porta per nom El Pèndol. La Plataforma, que ha fet públiques les seves pors davant la possibilitat que el nou projecte pugui tenir amagat més modificacions que comportin canvis en el medi natural, assegura que no està en contra de la construcció de més atraccions, però que s'ha d'apostar per un model de parc que mantingui l'ecosistema de la zona com ja es fa en altres estats europeus, com Suècia.

TARRAGONA // CAMPANYA PER A LA SENSIBILITZACIÓ DAVANT ELS REGALS ALS INFANTS

Paradetes contra les joguines bèl·liques

Directa El Camp
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Des de fa cinc anys la plataforma Tarragona Patrimoni de la Pau porta a terme la campanya "Paraules per la Pau" cada primer diumenge de mes, a la plaça de la Font de Tarragona, ininterrumpudament i durant tots els mesos de l'any i cada diumenge el dediquen a algun tema concret. Aprofitant l'eufòria de compra i venda de joguines que hi ha per aquestes dates, han endegat un cop més la campanya contra la joguina bèl·lica. El passat 3 de desembre, a les 12 del migdia van muntar una original paradeta on, si es duia una joguina bèl·lica la canviaven per un llibre. No se sap si, perquè la gent que s'acostava a la paradeta estava ja molt conciènciada, o per un altre motiu, només es van recaptar dues pistoles petites d'aigua. Els organitzadors, però, havien previst una alternativa, un espai de creació on es feia un dibuix expressant elements que no agraden o que manquen per arribar a assolir una societat més justa i lliure, una societat en pau, també s'intercanviava el dibuix per un llibre.

Van muntar una original paradeta on, si es duia una joguina bèl·lica la canviaven per un llibre

La setantena de dibuixos es van exposar el mateix dia de l'acció i ara s'estan fent les gestions necessàries per poder exposar-los a la Biblioteca Pública de Tarragona i fer-hi un acte d'inauguració amb la lectura de textos per nens i nenes, com contes o poesies relacionats amb la pau, però, encara no hi ha data. Els llibres que es regalaven eren cedits pel col·lectiu Caliope, un grup de poetes que fan recitals, la llibreria La Capona de Tarragona i, també donacions de particulars.

1.200 octavetes informatives

A banda d'aquesta acció particular, dins la campanya s'estan fent tot un seguit de sortides, la darrera el divendres 15, per diferents indrets de Tarragona, on es reparteixen octavetes informatives. De moment s'han donat unes 1.200 octavetes per llocs tan diferents com la Rambla Nova, on hi ha instal·lada la Fira de Nadal que organitza cada any l'Ajuntament, a la plaça del Mercat on hi havia la Fira d'Antiquaris o també, a la sortida dels cinemes de l'antiga Audiència. També s'han deixat plecs en algunes botigues de la ciutat. Cal destacar que la cadena de joguines Imaginarium no va voler saber res de les octavetes al·legant que només poden tenir publicitat de la pròpia empresa. Aquesta mena de sortides les aniran repetint fins el proper 5 de gener, data en que finalitzarà la campanya contra la joguina bèl·lica.

Butlletí mensual

El col·lectiu Tarragona Patrimoni per la Pau treu un butlletí mensual anomenat *Paraules per la pau* on informen de totes les campanyes i accions que es duen a terme. En el darrer número expliquen aquesta campanya en concret. "Des de sempre, les nenes i els nens de totes les èpoques i pobles han jugat responent a la seva necessitat d'activitat. Necessitat de moure's, de veure, d'agafar els objectes propers i manipular-los i experimentar-hi. Necessitat de crear, de relacionar-se, expressar-se, intercanviar vivències, accions, pensaments, sentiments... (...) El joc, a més de ser l'activitat que proporcionarà més plaer, ajudarà a desenvolupar totes les funcions psíquiques, físiques i socials de nens i nenes. Permetrà conèixer el món exterior i prendre consciència del paper que interpretaran, afirmant així la seva personalitat. Les joguines permetran canalitzar el joc. (...) De la joguina simple amb relacions afectives i duradores, amb una identitat, pertinença a una cultura, hem passat a joguines força diferents: inicien el joc del consumisme car cal canviar-les abans que ens en cansem; potencien valors molt determinats; estan fetes amb poca o nul·la participació dels infants, despersonalitzades. Més greu encara: quina imatge del món donen les joguines?"

PATRONAT
MUNICIPAL
DE L'HABITATGE

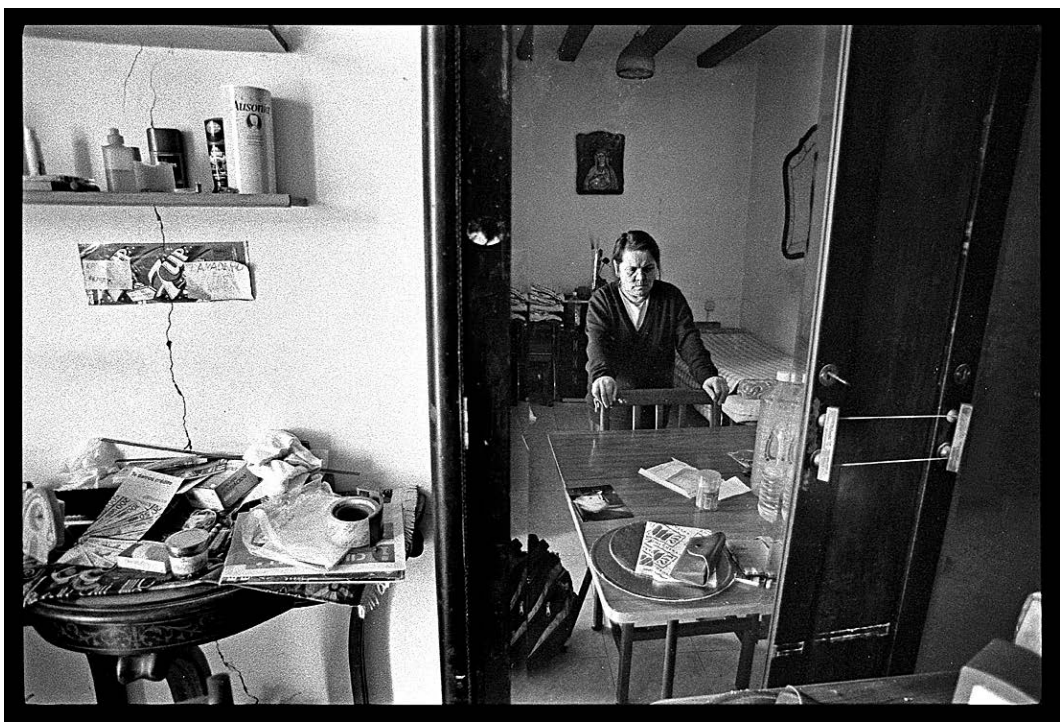

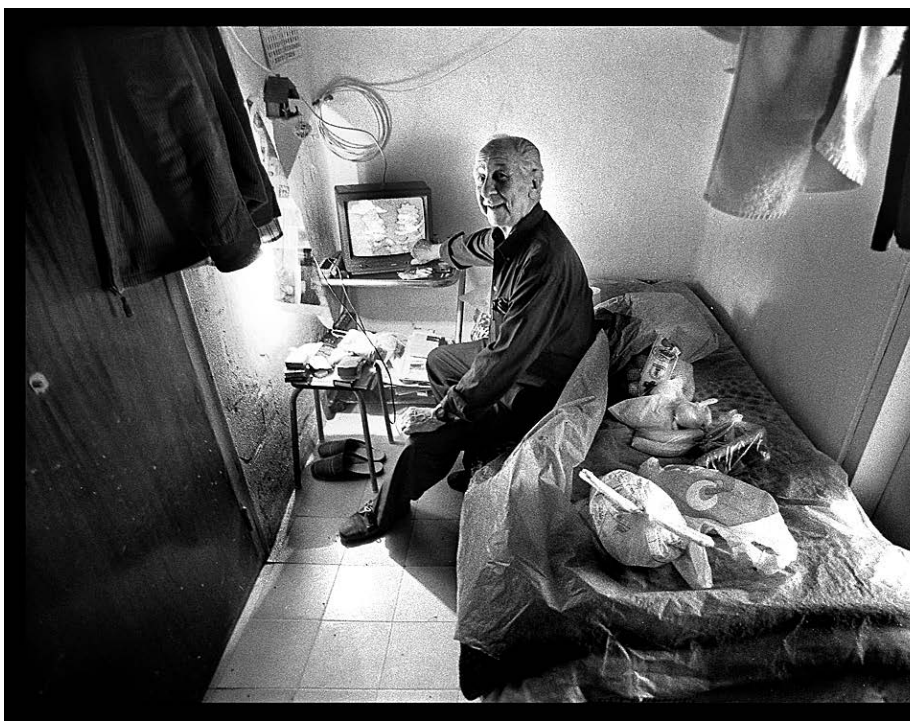

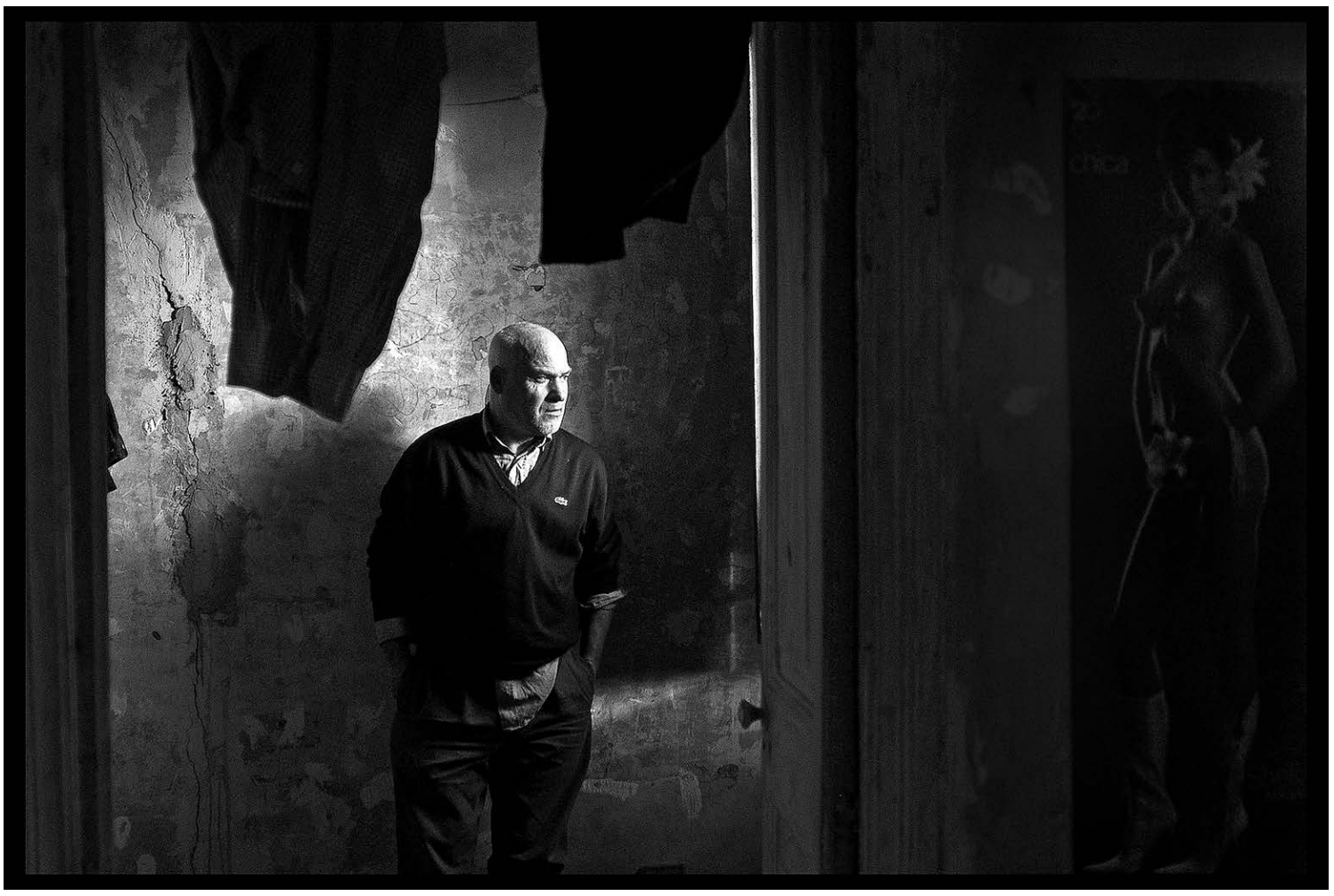

reportatge pàgina 15

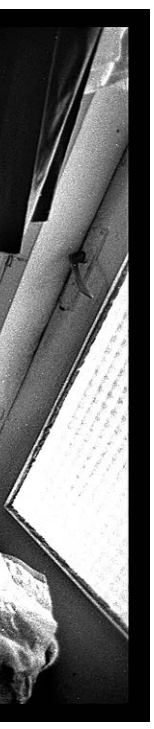

Gentrificació

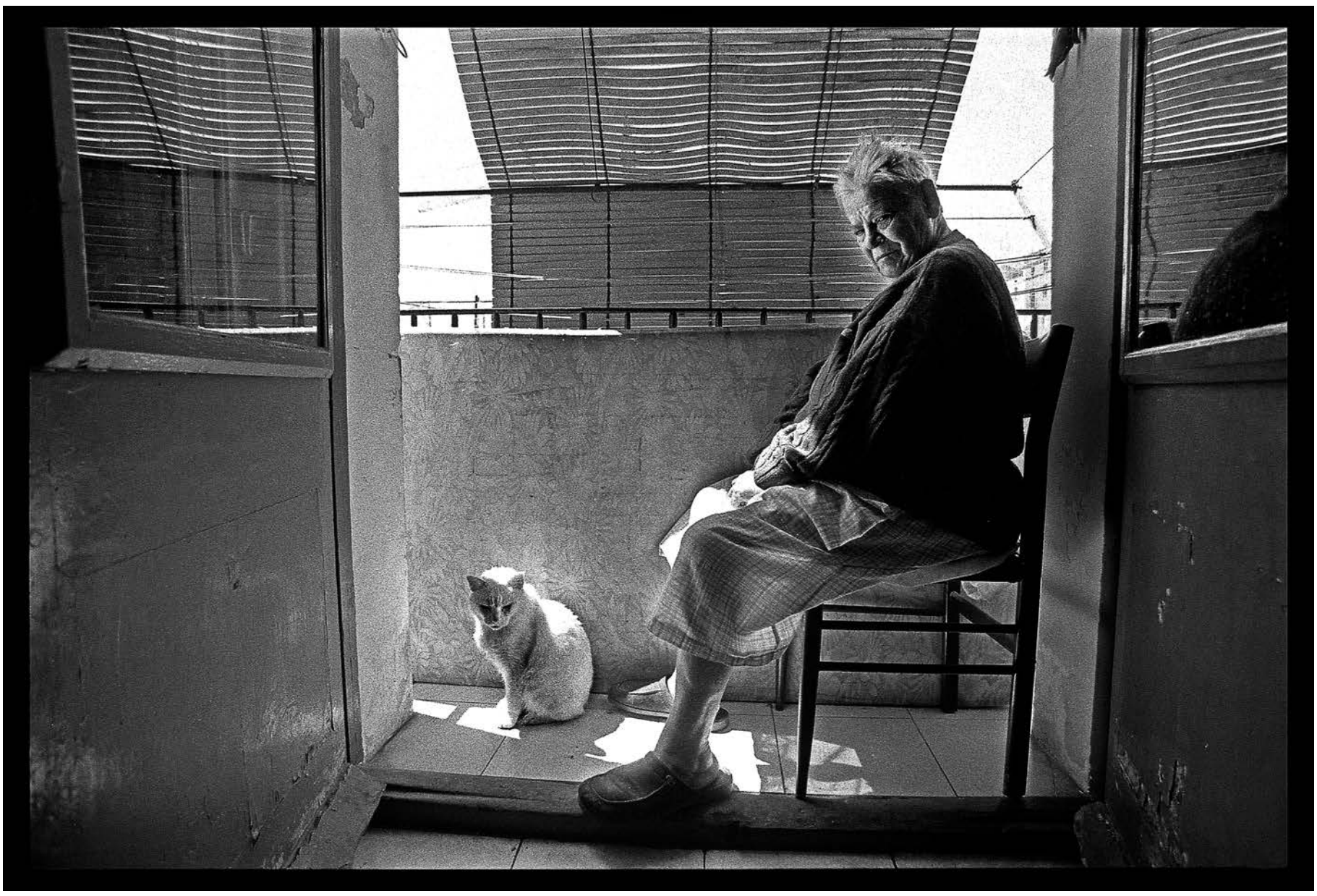

Durant les tres últimes dècades del segle XX, les ciutats del món desenvolupat han experimentat un creixent procés de transformació de determinats sectors de les seves àrees centrals, provocant la seva revitalització funcional i sobretot un canvi profund en la composició social dels seus habitants. Aquesta transformació ha afectat en gran mesura els barris populars, antigament obrers, les edificacions dels quals patien un deteriorament important. S'hi han realitzat intervencions dirigides tant a la rehabilitació com a la construcció de nous edificis. Una vegada que aquest procés de gentrificació o elitització comença en un districte, continua ràpidament fins que tots o la majoria dels inquilins originals obrers o de classe baixa són desallotjats i el caràcter social del districte es transforma totalment. En el cas de la ciutat de Barcelona aquest procés es dóna principalment al nucli antic, on els seus antics habitants, la majoria persones grans i/o socialment fràgils, són desallotjades per a deixar pas a la refuncionalització. Un dels barris més afectats per aquest procés a Ciutat Vella és el Raval, també conegut com barri Xino, i on des de fa una dècada s'estan produint grans refuncionalitzacions. Una de les últimes i més emblemàtiques és la construcció de l'anomenada Illa Robadors que contempla la construcció d'un conjunt d'habitatges de protecció oficial i un hotel de quatre estrelles. Aquest nou projecte està provocant la remodelació dels edificis dels carrers contigus com és el cas del carrer Robadors i el desallotjament dels antics habitants, no compatibles amb el nou caràcter del barri. "Gentrificació" és un projecte fotogràfic que mostra la vida de les persones afectades per aquest procés. La primera part del projecte va ser realitzada a l'inici de les obres de l'Illa Robadors entre els mesos de març i maig de 2005, i la segona etapa del projecte ha estat realitzada el 2006, fent un seguiment de la reubicació dels antics veïns.

Fotos i text:
Eduardo Soteras

RUIDO

BAIX LLOBREGAT // LA CONTAMINACIÓ ATMOSFÈRICA SUPERA ELS LÍMITS LEGALS

Pretenen cremar fangs, neumàtics i residus tòxics a dues cimenteres

Xavier Martí
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Diverses entitats ecologistes i associacions veïnals del Baix Llobregat es van reunir dimarts 12 de desembre en una trobada organitzada pel Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius (CEPA- Ecologistes de Catalunya) de Molins de Rei per parlar sobre la greu contaminació atmosfèrica que pateix la comarca i acordar la projecció d'accions i campanyes conjuntes per solucionar aquest problema. La reunió d'aquests col.lectius es va fer sota el lema "Respirar un aire net, un dret fonamental".

Irene i Xavi Martí

Les partícules dipositades pels fums tòxics i que es troben en suspensió són metàl·liques i estan fortament imantades

El projecte vol cremar residus de les depuradores i dels ecoparks

A la greu conjuntura de contaminació que pateix la comarca, causada principalment pels mitjans de transport i l'acció industrial, s'hi ha de sumar un projecte que pretén primer utilitzar la crema dels residus provinents de les depuradores (fangs) i després el rebuig dels Ecoparks (neumàtics, fangs, olis usats, disolvents o farines càrniques) com a combustible per a diferents cimenteres de Catalunya. Es calcula que aquest projecte podria cremar cada any entre 20.000 i 120.000 tones de residus amb un gran risc de toxicitat a sis cimenteres catalanes, dues de les quals situades al Baix Llobregat (Ciments Molins i CEMEX).

La crema d'aquest tipus de residus, la qual presenta molts indicis de que finalment es farà efectiva, s'al·lega sota l'excusa de respectar els compromisos de Kyoto, però amaga una voluntat de trobar un combustible més barat que els derivats del petroli. Aquests altres combustibles que ara volen utilitzar les empreses del ciment no s'han estudiat suficienment i presenten uns riscos per a la salut atmosfèrica potencialment molt alts. Les cimenteres tradicionalment han fet servir com a carburant el coc, que és un residu provinent del carbó de pedra.

Desídia de les administracions

El Departament de Medi Ambient, del qual Maria Comelles (d'IC-Verds) n'és la directora general de qualitat ambiental, va fer un estudi que determinava la viabilitat de cremar residus potencialment tòxics a les cimenteres catalanes. Però aquest estudi, segons el CEPA, mai va reflexar ni valorar amb exhaustivitat els possibles efectes de la incineració d'aquests residus en les persones i la salut atmosfèrica i, a més, donava molta més importància a tots aquells aspectes estrictament econòmics i industrials.

El CEPA demana compromís davant d'aquesta "situació d'alarma"

El nivell de contaminació atmosfèrica supera els límits legals a municipis com Sant Andreu de la Barca, Sant Vicenç dels Horts, Martorell, Pallejà, Sant Feliu, Molins de Rei, El Papiol i Castellbisbal. Tots aquests pobles reben la pol·lució d'indústries altament contaminants com Ciments Molins, CEMEX, Solvay, Hispano Química o CELSA.

Un dels membres del col.lectiu CEPA de Molins, en Josep Moner, va reclamar la implicació de la ciutadania i de les administracions davant d'aquesta "situació d'alarma". Moner va afirmar que a la comarca es viu "d'esquenes al riu, al medi i a l'aire net que necessitem", que "si no som capaços d'actuar el Baix es convertirà en un passadís d'infraestructures i el medi es degradarà" i que "tenim dades objectives per dir prou a aquesta situació".

La ciutadania vetada

L'any 1993 el Departament de Medi Ambient va declarar el Baix Llobregat com una zona de protecció atmosfèrica perquè aleshores la comarca ja superava els nivells de concentració de partícules en suspensió i d'òxids de nitrògen. Però davant d'això, la Generalitat i les diferents administracions han fet la vista grossa i han deixat treballar a indústries com la foneria CELSA o les cimenteres CEMEX o Ciments Molins, les quals, segons el CEPA, tenen les llicències d'activitat però no compleixen amb aquells requisits i mesures que es necessiten per aconseguir els permisos ambientals.

Proposen als consistoris una taula de negociació

Les entitats ecologistes, encapçalades pel CEPA, van proposar als ajuntaments afectats la creació d'una taula de negociacions per tractar el tema ambiental. Aquesta taula finalment es va crear, però amb l'exclusió dels col·lectius cívics i ecologistes que la van impulsar i la única participació del Departament de Medi Ambient i dels consistoris de cinc municipis de la comarca. En aquest sentit, Josep Moner va denunciar "dificultats objectives a la participació ciutadana" i va dir que "a la comarca existeixen interessos industrials molt poderosos" que fan que la Generalitat de Catalunya no s'atreveixi a actuar contra aquelles empreses que no respecten el medi ambient.

Se superen els límits de partícules en suspensió i diòxid de nitrògen

Propostes de salut atmosfèrica

Les entitats ecologistes reunides la setmana passada a Molins van esboçar tot un seguit d'accions i campanyes destinades a posar fre a la important degradació del medi ambient que viu la comarca. Entre les propostes presentades destaquen demandes dirigides al Departament de Medi Ambient i al de Sanitat: l'adeqüació a la normativa o el tancament cautelar de CELSA, Ciments Molins i CEMEX; la denegació de noves autoritzacions a totes aquelles indústries que desenvolupin una activitat que pugui augmentar la contaminació; la incorporació de mesures estrictes en el control de les emissions; i un estudi epidemiològic del Baix Llobregat.

Altres accions dels grups ecologistes del Baix aniran dirigides als ajuntaments dels municipis afectats. Es demanarà la creació d'una comissió ciutadana de control i valoració de la qualitat de l'aire, la incorporació dins les normatives urbanístiques dels municipis d'una clàusula que impedeixi la construcció d'abocadors i d'instal·lacions destinades a cremar residus i el dret dels col·lectius ecologistes a participar a la taula de negociacions dels municipis. Des de les entitats ecologistes també s'exigirà que les administracions informin ja a la ciutadania de la greu situació atmosfèrica que pateix el Baix Llobregat.

L'any 2005, 42 municipis catalans van superar els límits de contaminació atmosfèrica per culpa de les partícules en suspensió

L'any 2005, 42 municipis catalans van superar els límits de contaminació atmosfèrica per culpa de les partícules en suspensió inferiors a 10 micres i del diòxid de nitrogen. Les partícules en suspensió poden afectar la salut de les persones i, amb més intensitat, a la gent gran, els infants i els asmàtics. A més, un total de 17 poblacions van tenir problemes amb l'ozó, causat per la interacció de diversos contaminants i la radiació solar.

BAIX LLOBREGAT // MEDI

Les principals indústries que contaminen

Xavier Martí
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

CELSA és una important foneria que està situada entre Castellbisbal i Sant Andreu. Aquesta empresa s'ha convertit en la indústria que produeix més residus a Catalunya i compta amb una potència elèctrica contractada que és equivalent a una quarta part de la corrent que produeix una central nuclear. En els últims mesos s'han detectat emisions contaminants procedents de CELSA de color negre i gris, que estan imantades i que afecten poblacions com Sant Andreu, El Papiol i Molins de Rei.

CELSA emet fums contaminants imantats de color gris i negre

Altres empreses que estan al centre d'aquesta polèmica atmosfèrica són Ciments Molins, situada entre Sant Vicenç i Pallejà, i CEMEX, que es troba a Sant Feliu. Aquestes dues cimenteres, que no estan adaptades ni a les directives ni a les normatives mediambientals, pretenen cremar residus amb un gran risc de toxicitat en els seus forns per substituïr així als combustibles fòssils, l'anomenat coc.

La planta de CEMEX a Sant Feliu està situada a 500 metres de l'Escola Mestral i la crema de residus podria afectar greument als seus alumnes. CEMEX és una multinacional que ven els seus productes a més de 50 països i que té una capacitat de producció de 97 milions de tones de ciment a l'any.

Ciments Molins ha presentat a la Generalitat un projecte que ja s'ha aprovat i que aspira a construir dos forns més. El projecte té pendent la llicència d'obres i, per part de l'empresa, s'argumenta que aquests nous forns substituiran als tres que funcionen en aquests moments. Però aquesta substitució no és segura i Ciments Molins sempre podrà reservar-se el dret a treballar amb tots els seus forns (cinc) alhora. Ciments Molins treballa les 24 hores del dia amb tres torns de vuit hores i produeix 3700 tones de ciment diàries. La Plataforma Contra la Crema de Residus de Catalunya va demanar a la Generalitat, per mitjà d'un procés contenciós administratiu, la denegació de la llicència ambiental per la construcció d'aquests nous forns.

Solvay Ibérica és un grup industrial del sector químic que treballa en la transformació del plàstic i que té una àrea farmacèutica. La planta de Solvay a Martorell treballa amb clor, sosa càustica, hipoclorit (desinfectant industrial), hidrògen i resines de PVC, materials que tenen un potencial de toxicitat molt alt. A tot això cal afegir que Solvay compta amb una incineradora pròpia, on l'empresa crema els seus residus industrials.

VALLÈS OCCIDENTAL // EL FISCAL DEMANA 210 EUROS DE MULTA A LES 11 PERSONES ACUSADES DE DESOBEDIÈNCIA I COACCIONS

La Diputació vol amagar la sentència dels encadenats a Sant Llorenç

Directa Terrassa
/terrassa@setmanaridirecta.info/

Els afectats pel procés judicial concentrats a les portes dels jutjats de Manresa Stiff Makuin

Dijous 14 de desembre es va realitzar al jutjat d'instrucció número 1 de Manresa el judici per faltes a onze persones de la Coordinadora per a la Salvaguarda del Massís de Sant Llorenç del Munt i la Serra de l'Obac acusades d'un delicte de desobediència i coaccions lleus. El judici es va realitzar a la capital del Bages perquè l'acció es va dur a terme en una zona del Parc de Sant Llorenç que ja forma part d'aquesta comarca.

Van lligar-se a una excavadora per evitar la construcció de la pista de Matarodona

Els fets es remunten al passat 17 de novembre quan unes vint-i-cinc persones van encadenar-se a una excavadora per evitar la construcció de la pista de Matarodona. Aleshores, Jordi Bellapart, director del Servei d'Espais Naturals de la Diputació de Barcelona, es va presentar acompanyat dels Mossos d'Esquadra per intentar negociar la continuació de les obres però, després d'una discussió i la negativa dels activistes, els agents de la policia catalana van procedir a la seva identificació.

Les declaracions als jutjats

Durant el judici van declarar l'operari de l'excavadora, els agents dels Mossos d'Esquadra que van anar a desallotjar els encadenats i Jordi Bellapart. El fiscal va sol·licitar un multa de 210 euros per cadascun dels onze imputats per delictes de desobediència i coaccions lleus. D'altra banda la defensa, a part de posar de relleu les contradiccions entre les declaracions de l'acusació va destacar que l'acció es va realitzar per la negativa al diàleg de la Diputació de Barcelona tot i el suport social que ha rebut la campanya. Però el més sorprenent ha estat la petició que ha realitzat el mateix organisme provincial al jutge demanant que la resolució judicial no es distribueixi a la premsa. Aquesta és, segons la Coordinadora per a la Salvaguarda del Massís de Sant Llorenç del Munt i la Serra de l'Obac, una clara mostra de la intencionalitat d'amagar el conflicte generat pel seu projecte. Els advocats han demanat l'absolució dels encausats en defensa del dret mediambiental i l'ampli suport aconseguit. De fet durant el judici es va realitzar una concentració davant dels jutjats de Manresa.

La campanya contra la tala

L'acció es va realitzar en el marc d'una campanya que va aconseguir recollir 3.200 firmes i reunir un miler de persones el passat 1 d'octubre al Coll d'Estenalles a part de realitzar accions de protesta com la col·locació de troncs talats a l'entrada de la seu de l'organisme provincial. Les entitats impulsores han estat ADENC, el Centre Excursionista de Castellar del Vallès, el C.E de Mura, el C.E de Sant Vicenç de Castellet, el C.E de Vacarisses, el C.E de Terrassa, el Centre Muntanyenc Sant Llorenç, el Grup Ornitològic Pigot de Terrassa, Mountain Wilderness Catalunya, Sant Quirze del Vallès Natura, la Secció de Muntanya de l'Assemblea d'Okupes de Terrassa i la Unió Excursionista de Sabadell.

Segons la Diputació de Barcelona el projecte de la pista que ha d'unir la Coma d'en Vila i el Racó Gran de Mata-Rodona al bell mig del parc natural, vol unir aquests dos punts del parc per a facilitar-hi l'accés dels bombers en cas d'incendi. Tanmateix aquesta nova pista forestal provocarà un dany ecològic irreparable ja que suposarà la tala d'unes 2.000 alzines i l'explosió d'unes 5.000 tones de roques en una zona de màxima protecció del parc. Així doncs les motivacions de la Diputació de Barcelona responen a un model de parc que prima la promoció econòmica per sobre de la conservació d'aquest.

Suposarà la tala d'unes 2.000 alzines i l'explosió d'unes 5.000 tones de roques

HOSPITALET // 14 ANYS SENSE INVESTIGACIÓ DESPRÉS DE L'ASSASSINAT DEL JOVE

Homenatge a Pedro Álvarez

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Com cada any, i ja en van 14, els familiars i amics del noi assassinat a l'avinguda Catalunya de l'Hospitalet de Llobregat l'any 1992 es van concentrar en senyal d'homenatge. El jove va morir d'un tret al cap, i poques hores després fou detingut un agent de la policia nacional com a principal sospitós. Una setmana a la presó i va quedar en llibertat. No es va obrir cap investigació i la causa va quedar arxivada (més informació al número 30 de la DIRECTA). L'acte d'enguany es va fer al mateix punt de sempre, a la vorera del carrer on fou mort. Unes 180 persones s'hi van aplegar i el pare del jove, en Juanjo Álvarez, va llegir un manifest en el qual es va agrair la participació de tothom a l'acte. Tot seguit es van dipositar flors a un arbre. A partir d'aquí es va fer una manifestació pel centre de l'Hospitalet, passant per davant de la comissaria dels Mossos d'Esquadra.

Allí un parell de furgonetes van seguir la marxa fins a la plaça de l'ajuntament, on va quedar desconvocada la protesta. Juanjo Álvarez va denunciar la despreocupació del consistori i la passivitat del jutjat d'instrucció 5 de la ciutat, que no va investigar els fets.

Albert Pons

Isabel Ferragut, mare d'un noi mort per un cas d'imprudències mèdiques també va assistir a l'acte

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Global // Oaxaca solidaritat

›› Des de l'EZLN s'ha fet una crida mundial a realitzar una jornada de solidaritat amb la revolta d'Oaxaca (Mèxic), brutalment reprimida per la Policia Federal mexicana. La data escollida és el proper 22 de desembre i, de moment, ja s'han convocat a més de vint ciutats d'una dotzena de països. "S'ha de demostrar que el poble d'Oaxaca no està sol" assegura el comunicat.

Dinamarca //Okupació

›› La "civilitzada" i "democràtica" Dinamarca també resol els seus problemes socials a cops de porra i raigs d'aigua a pressió. Així és, com a mínim, com es va tractar el miler de manifestants que protestaven contra l'imminent desallotjament del Centre Social Okupat Ungdomshuset, que porta funcionant més de 25 anys. 273 persones van ser detingudes.

LÍBAN // RADIOGRAFIA D'UN PAÍS SEMPRE EN CONFLICTE

Una posguerra molt delicada

Lucas Marco
/València/

Una multitud de simpatitzants dels grups opositors asisteix a una manifestació en la que es demana la dimissió del primer ministre libanès Fuad Siniora, a Beirut, diumenge 10. Centenars de milers de persones es van reunir als carrers de la capital. Wael Hamzeh

Des que Israel finalitzara la seua agressió contra el Líban aquest darrer estiu, el mapa polític libanès ha entrat en una de les tantes etapes de crisi que ha viscut el país. Aquesta ha suposat la sortida dels cinc ministres xiïtes d'Hezbol·lah i Amal del govern de Fuad Siniora.

L'assassinat, el 21 de novembre a Beirut, del ministre d'Indústria, Pierre Amin Gemayel, de 38 anys, ha afegit més llenya al foc en la sempre conflictiva vida política libanesa. La família Gemayel ha dirigit des de la seua fundació la Falange cristiana libanesa (Kataeb), inspirada de les experiències del feixisme italià i el franquisme espanyol. I és responsable de nombroses atrocitats durant la guerra civil dels anys 1975 a 1990 (l'octubre del 82, davant la passivitat de les forces israelianes d'Ariel Sharon, les seves milícies arrasaren els camps de refugiats palestins de Shabra i Chatila). Kataeb ja havia patit magnicidis: el pare de Pierre Gemayel, Amin fou president de la República en substitució del seu

L'assassinat de Gemayel ha afegit més llenya al foc a la conflictiva vida política

germà, Bashir Gemayel, assassinat el 1982, poc després de prendre possessió del càrrec. La guerra civil amb els seus sagnants resultats, ha passat de moment a la història recent del país, sense cap tipus de reconciliació nacional després de dècades d'enfrontaments interconfessionals i d'ocupació militar israeliana.

"USA, USA!"

El 23 de novembre, 200.000 persones van acomiadar-se del líder cristià assassinat a la cèntrica plaça dels Màrtirs de Beirut, convertint el seu funeral en una protesta contra el president prosirià Emile Lahud i el seu homòleg sirià Baixar el-Assad. Tot i l'acusació contra Síria, l'arabista Iñaki Gutiérrez de Terán apunta a una altra possiblitat: "la implicació d'altres actors regionals, com el règim de Tel-Aviv, el currículum del qual d'assassinats i crims al Líban" és similar al del règim de Damasc. A la protesta arran del funeral es va visualitzar la composició de les anomenades 'Forces del 14 de Març': partits que representen a sunnites, cristians i drusos. El moviment de caire pro-occidental ("USA, USA!" cridaven a les portes de la catedral de Sant Jordi, propera a la plaça dels Màrtirs), majoritari al Parlament, inclou importants figures de l'elit política del país: Saad Hariri, fill de Rafik, assassinat el 14 de Febrer del 2005, el líder de la comunitat drusa Walid Yumblat i l'expresident Amin Gemayel, pare del ministre assassinat. Reclamen una investigació internacional sobre els cinc crims polítics que s'han succeït al país en els darrers dos anys i el final de la ingerència per part de Síria. De moment, però, l'objectiu principal és tombar l'actual govern de Fuad Siniora.

Hezbol·lah, l'esperança dels desposseïts

Mentre, Hezbol·lah i els seus aliats (el més important dels quals és el general maronita Michel Aoun, de 72 anys, president interí el 1988 i actual líder del Moviment Patriòtic Lliure des que tornara del seu exili el maig del 2005) reclamen la renovació de l'actual govern després del desallotjament de l'executiu dels cinc ministres xiïtes d'Hezbol·lah i Amal, havent fracassat les converses per formar un govern d'unitat nacional. Hassan Nasral·lah, líder d'Hezbol·lah intenta rendibilitzar el desenllaç de l'agressió israeliana el passat estiu al sud del país, de majoria xiïta.

El Partit de Déu, nascut a principis dels anys 80 en plena guerra civil, inspirat en l'experiència iraniana de la Revolució Islàmica del 1979, agrupa a la majoria de la comunitat xiïta, infrarepresentada pel sistema parlamentari libanès. A partir de la fi de la guerra civil (plasmada en la signatura dels Acords de Taef a l'Aràbia Saudita), Hezbol·lah renuncia a la imposició d'un règim islàmic per la força i inicia un procés de modernització (l'anomenada política d'Infitah [obertura]), integrant-se en la vida política libanesa i liderant paral·lelament una guerra de guerrilles contra l'ocupació israeliana del sud. El maig del 2000, per primer cop des de la creació de l'Estat d'Israel, el Tsahal (exèrcit hebreu) es veu obligat a retirar-se del Líban gràcies a aquesta resistència.

Hezbol·lah intentà rendibilitzar el desenllaç de l'agressió israeliana el passat estiu

Així, el grup amb 14 diputats al Parlament, s'ha conformat en un autèntic estat en el sempre debilitat estat libanés: Hezbol·lah manté una xarxa assistencial de sanitat, educació i infrastructura destinada a la població més pobre, especialment del sud, la qual inclou generalment xiïtes, però també ciutadans libanesos d'altres confessions, com ara cristians maronites. A més, Hezbol·lah impulsà la creació de la televisió Al Manar, actualment una de les més vistes al món àrab. Després de la darrera agressió israeliana, Hezbol·lah i Nasral·lah s'han convertit en un símbol de resistència nacionalista al món àrab i islàmic, superant fronteres geogràfiques i barreres interconfessionals. De fet, el grup xiïta, malgrat el procés de libanització que va viure, avui dia considera les institucions i el sistema de representació del Líban un obstacle per assolir una veritadera democràcia donat el seu caràcter confessional.

La sagnant complexitat del Líban

El Líban, un país mediterrani de la mida d'Astúries, ha estat des de la seua independència, el 26 de Novembre del 1941 i reconeguda l'any 1944, un país summament inestable, especialment a partir de la guerra civil (1975-1990) i de l'ocupació israelinana (1982-2000). Amb 18 confessions religioses (principalment xiïtes, sunnites, cristians maronites, ortodoxes, drusos; a més dels armenis i dels refugiats palestins, entre d'altres), durant les darreres dècades el país ha vist com les diferents milícies i partits confessionals s'enfrontaven en una guerra intestina i fratricida, impulsada i atentament observada des de l'exterior. Segons afirmava el filòsof Santiago Alba Rico, bon coneixedor del món àrab, "Beirut ha estat la ciutat on s'han escenificat i resolt tots els conflictes de l'Orient Mitjà". I és que la ingerència estrangera, no només de països àrabs, sino també d'occidentals, és un continu en la història contemporània del país, començant per la potència colonitzadora, França, els Estats Units i pel veí Israel. Però si la ingerència exterior ha estat un dels seus trets, la democràcia confessional –impulsada per França tot just quan abandonava Líban– ha estat un dels majors problemes per l'estabilitat i la pau. El sistema representatiu, que atorga quotes de representació electoral segons la confessió religiosa (a través de les formacions polítiques confessionals) infrarepresenta a importants segments de la població, especialment els xiïtes, la comunitat més nombrosa. Significativament, el cens de la població al Líban no ha estat actualitzat.

Segons Santiago Alba Rico, Beirut ha estat la ciutat on s'han escenificat i resolt tots els conflictes de l'Orient Mitjà

Però, més enllà de les motivacions i dels interessos dels diferents actors –tant nacionals com internacionals– per assegurar la democràcia confessional, que en diverses ocasions ha suposat l'assoliment del poder polític i econòmic de la minoria cristiana maronita, tradicionalment propera als EUA, França i Israel, aquesta dinàmica del darrer mig segle ha suposat la consolidació d'una elit –la classe política dirigent– representant de la divisió confessional del país i formada per les grans famílies del país, que cada cop esdevé més anacrònica i residual.

País Basc // En lluita contra la imposició capitalista

‘AHT’, comencen les obres

Mari Amboto
/Urbina/

Les obres del Tren d’Alta Velocitat (TAV; en euskera Abiadura Handiko Tren, AHT) han començat al País Basc a principis de novembre. El primer tram s’inicia aprofitant un àrea expropiada anteriorment per a l’autopista A-1 entre Eibar-Gasteiz (Àlaba), prop del municipi d’Urbina.

Gent que serà expropiada encara no sap quan serà, quant ni com

www.blogak.com/ahtezgunea

Els col·lectius oposats històricament entorn l’Assemblea contra l’AHT s’han mobilitzat per denunciar els interessos i conseqüències socials i ambientals del TAV. D’aquesta coordinació, on s’impliquen persones i col·lectius de tot el País Basc, un grup de gent ha creat l’Espai de Resistència (AHT Ez Gunea, en basc) des del 3 de novembre al municipi on s’inicien les obres. Diuen que “si l’AHT no passa per Urbina, no passarà pel País Basc”. Des d’allà criden a “la resistència a les expropiacions forçoses, a la manca d’informació, a la destrucció de formes de vida i a l’aïllament de zones rurals per autopistes i alta velocitat”.

A principis de desembre té lloc una àmplia crida des de l’AHT Ez Gunea per a exigir la paralització del projecte, reivindicar la capacitat de decisió a les poblacions afectades i la necessitat d’impulsar un debat ampli sobre el model de transports i l’ordenació del territori. Des de que comencen les obres, s’han fet accions gairebé a diari: marxes a les obres, concentracions i talls de carreteres. També xerrades, passis de video, concerts, etc. El passat 8 de desembre té lloc una multitudinària manifestació pels carrers de Durango. L’11 de desembre arriba el primer judici a tres persones que s’havien encadenat el novembre a unes grues per aturar les obres. El balanç repressiu des de llavors és de 5 persones detingudes, 25 encausades i 115 identificades.

Conseqüències

Per assolir els 250 km/h de velocitat, el camí del tren ha de ser recte i sense pendents, foradant muntanyes i saltant valls amb grans viaductes. Gairebé la meitat de la “Y” basca (el traçat d’alta velocitat que enllaçaria amb l’Estat francès) aniria per túnels, destruint aqüífers i manantials. Es calculen 39.000 tones de ciment per quilòmetre de túnel. Segons l’Assemblea contra l’AHT, danyaria 12.500 espècies de flora i fauna catalogades al País Basc. També crearia una barrera de 70-80 metres insalvable per a la majoria de mamífers i petits animals, afectant directament a les reserves naturals d’Aralar i Udalaitz. El TAV és considerat per l’oposició una peça del puzzle neoliberal i el relacionen amb l’expansió dels mercats i la importació de productes de consum que destrueix el teixit econòmic tradicional (agricultura, ramaderia, pesca, petit comerç...). Així mateix, consideren que afavoreix les deslocalitzacions industrials i el negoci de la mobilitat de mercaderies. Contribueix a la “competitivitat” amb l’objectiu d’atraure el màxim de capital i grans multinacionals. El govern basc, en una intensa campanya, alerta de que l’anul·lació del projecte “suposaria un retràs de més de 50 anys de creixement i progrés”. D’altra banda, ajuntaments com el d’Urbina denuncien que ha rebut més informació de les plataformes opositores que dels governs de Madrid i Vitòria.

Iraq // Guerra oberta i més violència sectària

Ramadi sota control de la resistència

Carlos Varea
Iraqsolidaridad.org
/Madrid/

Oculta per l’escalada de violència sectària que viu l’Iraq, s’està produint una recrudescència de la guerra entre la resistència i els ocupants. Això determina que aquest mes de desembre, els EUA estiguin perdent en combat quatre soldats al dia de mitja, segons dades oficials del Pentàgon.

Fins el dilluns 11, els EUA havien reconegut la pèrdua de 40 militars en enfrontaments o en atacs de la resistència, entre els que no estan inclosos els quatre morts al caure un helicòpter de combat CH-46 del Cos de Marines en les proximitats de la ciutat d’Hadiza (província d’al-Anbar) el passat dia 3, un incident que el Pentàgon ha presentat com a accident terrestre com aèrea, contra zones poblades per reduir baixes pròpies, ha provocat diverses matances de civils, l’última en un bombardeig contra Ishaqi.

dental. Amb això, després de la reducció de les baixes el mes de novembre, els EUA tornen a sofrir l’alt cost humà del mes d’octubre, rècord el 2006 i només inferior al registrat l’abril i novembre de 2004 (126 i 125 morts en combat, respectivament) i associats als atacs contra Faluya.

Les baixes estadunidenques s’estan produint a la província occidental d’al-Anbar (amb Ramadi, la capital, sota control de la resistència, segons han pogut fotografiar periodistes iraquians), a Diyala (capital Baquba), at-Tamin (capital Kirkuk) i Saladino (capital Balad), a més de l’àrea metropolitana de Bagdad, una altra província de fet.

Hadiza, sota setge

Es desconeix el número de víctimes iraquianes, però novament el recurs a l’ús de la força massiva,

els EUA estan perdent en combat quatre soldats al dia de mitja

A més, les tropes d’ocupació estan assetjant, des de divendres 8 de desembre, la ciutat d’Hadiza i la veïna localitat de Barwana. Han tallat el subministrament elèctric i tancat els accessos d’entrada i sortida, la qual cosa ocasiona una situació crítica entre els seus habitants, segons fonts locals. L’Associació d’Ulemes Musulmans ha denunciat en un comunicat la detenció d’almenys un miler dels seus veïns.

Finalitzats els contactes amb la resistència

A l’escalada militar de la resistència iraquiana dels últims mesos s’uneix el que sembla serà la nova estratègia de l’Administració nordamericana a l’Iraq, que ha de presentar el president Bush abans de cap d’any. Serà una complicada síntesi dels continguts dels informes presentats pel Grup d’Estudi d’Iraq -grup bipartidista demòcrata-republicà- i el Pentàgon, acomodats ambdós a les necessitats de la pròpia Administració Bush de mostrar certa fermesa davant del col·lapse de l’ocupació.

L’Administración Bush ha renunciat a continuar explorant la via de la negociació amb la resistència armada iraquiana, apostant definitivament pel camp col·laboracionista kurd i, sobretot, shií, inhibint-se encara més davant de l’escalada de violència sectària, encoratjada pels paramilitars de les organitzacions integrades al govern d’en-Maliki, principalment l’Exèrcit del Mahdi, milícia vinculada al clergue as-Sadr i responsable de l’actual campanya de neteja ètnica que sofreixen la comunitat sunní, minories religioses, els refugiats palestins i els sectors laics a Bagdad.

Al mateix temps, per intentar sotmetre a la resistència iraquiana abans d’abandonar l’Iraq, l’Administració Bush preveu augmentar temporalment els seus efectius al país (ara per sobre de 141.000 militars) en 15.000 a 30.000 soldats més.

Guerra oberta i més violència sectària són les claus de l’immediat futur de l’Iraq.

SOLIDARIDAD OBRERA
AIT
Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta per i per als treballadors/es
Subscriu-te!
www.soliobrera.org

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

Catalunya
No s’entén gent sense casa
Núm. 80 Novembre ‘06
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

terra d’escudella
entaula’t per sopar
NOVETAT
carta d
cuina
mediterrània
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel . 93 422 16 13

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Periodista enxampat

Continua l'expansió de la blocosfera en català

Enric Borràs Abelló

El nombre de blocs en llengua catalana continua creixent, malgrat que no hi ha un eix dinàmic que els vertebri i faci de punt central: Bitàcoles.net i Catapings.cat són els directoris que haurien de fer aquesta funció, però han quedat desfasats per la gran quantitat de blocs que hi ha en funcionament i per falta de manteniment i actualització. Ja no n'hi ha prou amb un simple directori per vertebrar la blocosfera catalana.

En canvi, ha sorgit un altre portal gratuït per obrir blocs en català, es tracta de Cat.Bloctum.com, que ha començat com un projecte personal de Sergi Azloa i ja té més de cent cinquanta blocs en funcionament. Un portal més, molt senzill de fer servir però amb moltes funcionalitats i uns dissenys disponibles molt cuidats. De fet, Bloctum aprofita la tecnologia de WordPress i l'únic que ha fet és traduir-la al català, però amb això ja n'hi ha prou per oferir una alternativa de qualitat comparable a la de Bloc.cat o fins i tot Blogger.

Però tot i que és un bon servei, no deixa de ser un altre servei, al qual aviat se n'afegiran més encara. D'espais per a fer un bloc en català, no en falten; ja sigui utilitzant plataformes estrangeres o les pròpies del país, n'hi ha de sobra: LaComunitat.net, Bloc.cat, els blocs de BalearWeb, diverses experiències locals... Allò que falta és un portal que funcioni bé, un lloc que serveixi de guia per una blocosfera cada dia més complexa i que sigui capaç de relacionar-la amb les d'altres comunitats lingüístiques.

Antena 3 i l'abús del màrqueting viral

Joan G. Vallvé

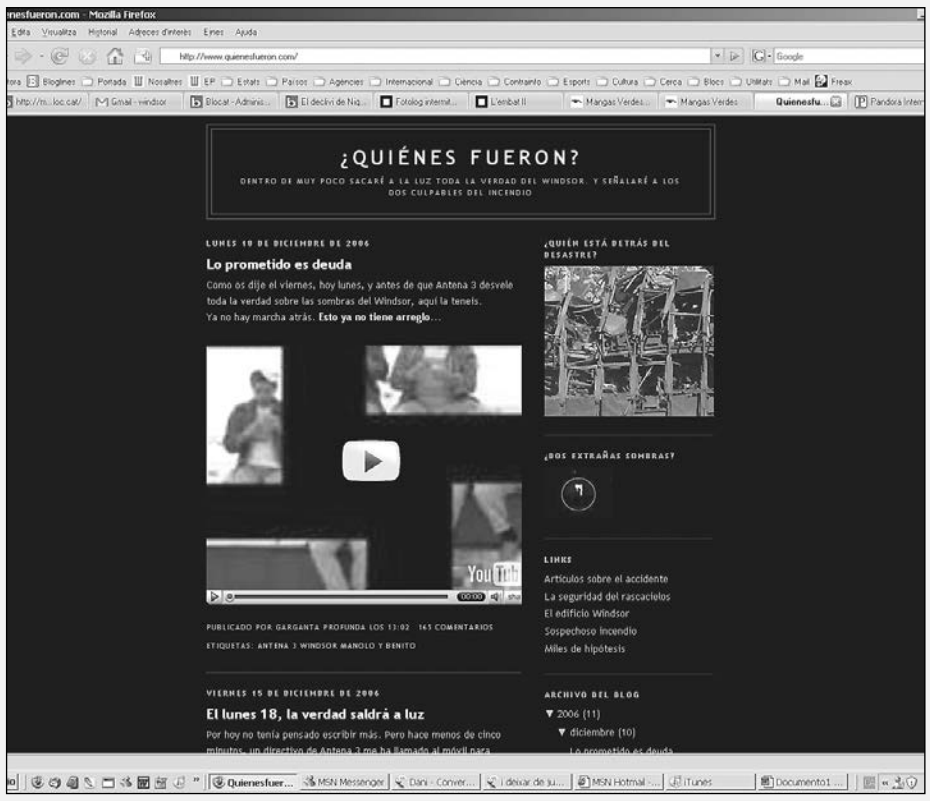

Antena 3 ha intentat apuntar-se a una de les modes més esteses d'Internet: la del màrqueting viral. Però no se n'ha sortit gaire airosa, sino que ha aconseguit que centenars de ciutadans i d'internautes s'enfadessin amb el canal a causa d'una campanya publicitària. Des de feia uns dies, Antena 3 emetia un anunci on es parlava d'un reportatge d'investigació on s'havia d'explicar qui eren les dues suposades ombres que algú va afirmar que havia vist a l'incendi de l'edifici Windsor de Madrid. Alhora, el fals bloc QuienesFueron.com anunciava que algú havia descobert qui eren els personatges del Windsor i que havia arribat a un acord amb Antena 3 per emetre-hi un reportatge d'investigació. El bloc, s'havia registrat a nom del canal de televisió.

Doncs bé, abans que Antena 3 pogués fer córrer gaire la veu d'aquest suposat reportatge a través dels anuncis de televisió i del bloc fals, alguns internautes van començar a publicar la veritat: que el bloc era propietat del mateix canal i que, en realitat, era una maniobra de màrqueting viral per anunciar el retorn d'una sèrie de televisió, "Manos a la obra". Tot plegat era una broma i això ha sulfurat centenars d'internautes que han deixat els seus comentaris i insults al bloc fals. De fet, sembla que Antena 3 fins i tot s'ha vist obligada a avançar el desenllaç de la campanya i el dilluns ja va revelar de què anava tot plegat. La reacció de la gent no s'ha fet esperar i el nombre d'insults i comentaris dels que se senten defraudats no ha parat de créixer al bloc QuienesFueron.com.

Vet aquí el problema, el canal ha utilitzat un fet real, un incendi que va ser sonat, per fer-se publicitat d'una de les seves sèries. Per sort, a l'incendi en qüestió no hi va morir ningú, però arran d'allò hi ha gent que va perdre la feina, els bombers es van haver d'arriscar i es va encetar un debat sobre la seguretat en els edificis alts. Els espectadors del canal, més que no els lectors d'un bloc que feia pudor d'un bon principi, s'esperaven un reportatge que intentés aclarir si hi havia hagut algú dins l'edifici i si era així, qui era. Però no, tot era una estafa, un joc. S'ha fet servir una tragèdia real, un accident, per fer propaganda i aquí és on s'ha enfadat més la gent: en sentir-se estafada per un canal que els dóna notícies suposadament fiables cada dia. I és que accions com aquesta no afavoreixen gaire el periodisme, precisament.

El govern valencià fa boicot a InfoTV

Joan G. Vallvé

Des del dimarts 12 de desembre que el Govern valencià ha deixat d'enviar notes de premsa i convocatòries a InfoTV, un canal que té més de 63.000 espectadors cada dia. La Generalitat ja feia temps que feia el buit al canal, no fent cas de les peticions d'entrevistes a responsables de l'administració o obviant-lo a l'hora de posar publicitat institucional, però ara ha anat més enllà. Malgrat les queixes dels responsables d'InfoTV, que consideren el boicot com una censura i un intent de marginació del canal, la Generalitat continua sense enviar-los notes de premsa o convocatòries. Si bé, d'un bon principi, no es va aclarir quina era la causa de deixar d'enviar les convocatòries, una funcionària va acabar aclarint al canal que no els enviaven notes de premsa perquè no havien aconseguit una llicència de televisió digital terrestre (TDT). Mentrestant però, el canal encara emet en analògic i té una audiència d'entre el 3% i el 4% en la seva àrea de cobertura. A més, el concurs de TDT encara no és tancat perquè InfoTV el va recórrer; i el canal no només emet, sinó que també és una productora de continguts per altres emissores com Gandia Televisió o la Televisió d'Ontinyent.

Tot i això, el Govern valencià no ha fet cas de les queixes dels responsables d'un canal conegut per la línia editorial contrària al Partit Popular i per donar importància i a la informació política. De moment, s'ha fet arribar la queixa a la Unió de Periodistes Valencians i els responsables d'InfoTV han dit que farien arribar una queixa pel que consideren que és un atac a la llibertat d'expressió al Síndic de Greuges i als parlamentaris valencians.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), Radioactiva 100.3FM (Baix Llobregat), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

Cada subscripció fa durar la DIRECTA 6 hores més

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a:
c/Juan Ramón Jiménez, 22, 08902, Hospitalet de Llobregat.
També pots enviar les teves dades a:
‹subscripcio@setmanaridirecta.cat›,
o entrant a la web i omplint el formulari:
www.setmanaridirecta.info
O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Butlleta de subscripció

setmanari de comunicació **directa**

Em vull subscriure al setmanari de comunicació Directa:

Nom..... Cognoms.....
Població..... Codi Postal.....
Adreça.....
Correu electrònic..... Telèfon.....
Signatura: Ordinària ☐ 60 euros / Solidària ☐ 120 euros

Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any. La domiciliació bancària és una de les vies per fer-ho.

☐☐☐☐ ☐☐☐☐ ☐☐ ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐

ATENCIÓ, SUBSCRIPTORES

Si voleu rebre la DIRECTA el mateix dia que es distribueix als punts de venda, també hi podeu passar a buscar-lo sense cap mena de recàrrec. Només ens heu de trucar o enviar un correu a subscripcio@setmanaridirecta.info.

Per a proposar-nos un nou punt de venda us podeu adreçar a distribucio@setmanaridirecta.info o per telèfon i mirarem de fer-ho possible.

Corresponsalies

-Baix Llobregat ‹baixllobregat@setmanaridirecta.info›
-Barcelona ‹redaccio@setmanaridirecta.info›
-Berguedà ‹bergueda@setmanaridirecta.info›
-El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) ‹elcamp@setmanaridirecta.info›
-Cerdanya ‹cerdanya@setmanaridirecta.info›
-Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) ‹girona@setmanaridirecta.info›
-Maresme ‹maresme@setmanaridirecta.info›
-Menorca ‹menorca@setmanaridirecta.info›
-Osona ‹osona@setmanaridirecta.info›
-Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) ‹terresponent@setmanaridirecta.info›
-Vallès Occidental ‹terrassa@setmanaridirecta.info› i ‹sabadell@setmanaridirecta.info›
-Vallès Oriental ‹granollers@setmanaridirecta.info›

Punts de venda

BALAGUER
Indi Bar Del Pont, 35
BARCELONA
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Cat Guinardó Plaça Guinardó, 13
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
El Maské Comte d'Urgell, 256
Rocaguinarda Xiprer, 13
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198
Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
Trèvol Antonio Ricardos, 14
Patapalo Rubén Dario, 25
Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
El Tinter La Plana, 10
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274
Llibreria Xoc Passeig Fabra i Puig, 325
AQUENI Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg Dagueria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
1917 Pintor Fortuny, 30
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Llibreria Medios Valldonzella 7
Espai Obert Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
BELLATERRA UAB
Quiosc de Ciències de la Comunicació
Quiosc de Lletres
CARDEDEU
Quiosc del Centre Cànoves, 4
CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Pssg. dels Arbres, 4
CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22
GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15
GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
LA PALMA DE CERVELLÓ
Papereria La Xaropa Santa Maria, 5
LES FRANQUESES
El Cabàs Ribes, 121 i a **www.elcabas.com**
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
Bar Gaudim Avinguda del Carrilet, 64
La República Rosalía de Castro, 92
LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9
MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45
REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Galatea Llibres Jesús, 5-7
RIBES DEL GARRAF
Can Gabaldà Plaça de la Font, 2
RIPOLLET
Llibreria Caraboc Rambla S. Esteve, 17, local B
SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60
TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
TERRASSA
Kasalet Societat, 4
CSO La Impremta Plaça Jacint Verdaguer, 9
VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
Ronda Ronda de Camprodon, 3
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

Presentacions i parades

-23 de desembre, **Sant Martí Sarroca**
(Organitza: Ateneu Suicidi Revolucionari)

Si voleu organitzar una presentació del projecte al vostre barri o vila us podeu posar en contacte amb nosaltres a: internacional@setmanaridirecta.info o trucant per telèfon.

Què es cou

La CNT de Palma defensa un Nadal Antimilitarista

Jordi Panyella
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Aquest mes de desembre, la CNT de Palma de Mallorca ha iniciat un seguit d'actes de caire antimilitarista. Sota el títol de "No regalis violència", han organitzat una campanya per conscienciar a les persones que aprofiten les festes nadalenques per fer regals, perquè desprenguin aquests de contingut bèl·lic i sexista. Des del 8 de desembre i fins el dia 22, cada divendres ofereixen el Cicle de Cinema Antimilitarista. I durant un mes, obriran l'exposició "L'exèrcit botxí del poble, en tot temps i en tot lloc", amb la qual fan un repàs de tots els moments del segle passat i actual on l'exèrcit, organització armada botxina al servei del Poder, ha agredit els pobles del món.

Pares Noels amb eslògans com "Als petitons... no gràcies! Has de deixar-los créixer en pau"

Un aparador de joguines és la còpia del món dels adults

El passat dissabte dia 16, en ple centre de Palma de Mallorca, uns curiosos pares Noels s'hi passejaren amb pancartes que lluïen eslògans com "Als petitons... no gràcies! Has de deixar-los créixer en pau". Eren militants voluntaris de l'agrupació local de la CNT, que iniciaven així la seva campanya "No regalis violència. Campanya contra les joguines bèl·liques i sexistes".

Aquests pares Noels, repartien díptics on explicaven els motius de la seva campanya: "El joc (...) és un mitjà d'aprendre a viure, no és un mer passatemps i per tant les joguines han d'estar al servei dels nens i les nenes i no al revés. (...) El major problema que genera regalar joguines bèl·liques és que al comprar-les, els estem dient als nens/as que ens sembla bé que juguin amb elles i per tant que la guerra i la violència ens semblen bé com solucions als problemes".

Aquesta acció de conscienciació es repetirà el proper dissabte dia 23, també pels carrers del centre de la ciutat, actualment plens d'aparadors farcits de regals. I com diuen a la CNT, "Un aparador de joguines és la còpia del món dels adults: els majors es maten, es preparen per a la guerra, fan distincions entre sexes...". Per tant, "comprar una joguina o una altre és inculcar una manera de vida a l'infant", i per això convé recordar que "el 90% de les víctimes de les guerres son civils i més de la meitat nens com el teu".

Però aquesta campanya també té un component de conscienciació no sexista a l'hora de regalar les joguines. La campanya vol denunciar que moltes de les joguines, com a eixos transmissors de valors a través del joc, segueixen reproduint rols masclistes i patriarcals del passat. Per tant, diuen "el que està en les nostres mans és no estimular les joguines bèl·liques i sexistes. No es tracta en cap cas d'imposar gens, ni de prohibir, sinó de transmetre valors". I per a aquesta funció, "les joguines han de potenciar la capacitat creativa i intel·lectual individual, així com desenvolupar la cooperació i relació amb altres nens i nenes".

Cinema i exposició

De forma sincronitzada amb les accions de la Campanya contra les joguines bèl·liques i sexistes, tots els divendres del mes de desembre fins al dia 22 i a les 20 h. s'ofereix el Cicle de Cinema Antimilitarista. Aquest cicle es va inaugurar el passat dia 8 i va començar amb la projecció de la pel·lícula *Zapata, el sueño del héroe,* dirigida per Alfonso Arau (Mèxic, 2004). El següent divendres es va projectar *La chaqueta metálica,* de Stanley Kubrick (Anglaterra, 1987). I finalment, el cicle es tancarà el proper divendres dia 22 amb la projecció de *La noche de los lápices,* d'Hèctor Olivera (Argentina 1986). Totes les projeccions s'han fet a la seu de la CNT, on després s'hi ha estat oferint un sopador vegetarià.

La campanya també denuncia que moltes de les joguines segueixen reproduint rols masclistes i patriarcals del passat

Però la sala d'exposicions d'aquesta seu central també està a pocs dies de veure inaugurada l'exposició "L'exèrcit botxí del poble, en tot temps i en tot lloc", que repassa les accions dels exèrcits que, al servei del Poder, sempre han agredit els pobles del món.

Per contactar:

CNT-Palma
Telèfon: 971 726 461 – ww.cnt.es/cnt-palma

Acció Mapuche contra la multinacional Benetton

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Sota el cínic lema "United Colors..." de la marca de roba Benetton s'amaga una altra (de tantes) multinacional que, en nom del tot poderós mercat, trepitja a qui sigui per ser capdavantera en aquesta particular cursa de poder. En aquest cas, la multinacional, va adquirir, de manera una mica obscura, unes terres a Argentina que pertanyien ancestralment a la comunitat indígena Maputxe (gent de la terra). En l'actualitat ja posseeix, més de 90.000 hectàrees de terra, la majoria d'elles situades a Puelmapu, a la Patagònia argentina. Paradoxalment aquestes terres ja eren dels maputxe molt abans que existís l'Estat argentí i, per extensió, molt abans que existís Benetton. El 2002, la marca va protagonitzar un violent desallotjament de les famílies maputxe que es negaven a abandonar les terres. En aquest context, s'està realitzant una campanya informativa sobre els plans de l'empresa per tota Europa, i també fan una crida a la solidaritat, convidant a la gent perquè faci boicot a Benetton i no compri els seus productes. En el marc d'aquesta campanya, el dissabte 16 de desembre mig centenar de persones es van concentrar davant de la botiga d'aquesta marca a Girona, per tal de mostrar el seu rebuig a aquest expoli. Durant l'acció, es van repartir octavetes a tota la gent que passava per davant i es van desplegar tres pancartes que denunciaven la firma i les seves polítiques.

Benetton va adquirir unes terres a Argentina que pertanyien ancestralment a la comunitat indígena Maputxe

La gent maputxe afirma que aquest tema, no és només una qüestió de solidaritat entre pobles i de defensa de les cultures indígenes, recorden que aquesta lluita és pel bé de tots i totes, és per preservar el medi natural i defensar, com diuen ells, "la mare terra". L'acció, que va durar força estona, va concloure sense cap tipus d'incident, i va servir per poder informar al "subjecte consumidor" dels "veritables colors de Benetton".

Cal destacar que aquesta acció tan simple va fer que mentre hi eren els i les concentrades l'afluència de clients minvés força. Sigui per incomoditat o per conscienciació l'acció va ser tot un èxit. La nota còmica de la tarda la va protagonitzar una encarregada histèrica i histriònica que tot plorant cridava que allò era una injustícia. Se suposa que es referia a allò que fa l'empresa per a la qual treballa perquè el que feien les persones concentrades es diu llibertat d'expressió i, tot i que a vegades és un valor a la baixa, està recollida dins de la Constitució.

Per contactar:

http://www.mapuexpress.net
ASSOCIACIÓ NEWEN MAPUTXE DE GIRONA
lasken@menta.net
Telèfon: 686 983 035

http://sindominio.net/atv/
Associació de Joves de Sarrià de Ter Apaga la Tele
Carretera de Sarrià de Dalt s/n, 17840, Sarrià de Ter. 972 173 011

Reflexions al voltant de la nova facultat al Raval de Barcelona

El col·lectiu Antropologies organitza una reinauguració de la facultat

Gemma Garcia
/campanyes@setmanaridirecta.info/

El passat mes d'octubre, Jordi Hereu, en aquells moments recentment nomenat alcalde de Barcelona, presidia la inauguració de la nova Facultat de Geografia, Història i Filosofia de la Universitat de Barcelona, al Raval.

Amb la facultat a mig construir, tallava la cinta d'aquest nou edifici universitari. Una inauguració emmarcada en un barri que pateix els resultats de les operacions especuladores dia a dia, tant d'actuacions públiques com privades, amb l'expulsió de moltes veïnes i veïns, amb el debilitament del teixit associatiu i l'oblit de la memòria històrica. Un barri orientat a convertir-se en un espai lúdicocultural que no té en compte a la gent que hi viu.

Presentadors de l'acte inaugural alternatiu de la nova Facultat de la UB Kiuba

El col·lectiu Antropologies ha organitzat una reinauguració per reflexionar i debatre la ubicació d'un centre universitari al barri

Davant d'aquesta realitat, per primera vegada des de l'obertura de la facultat, el col·lectiu Antropologies va organitzar el passat 14 de desembre, una reinauguració per reflexionar i debatre entorn el significat i les conseqüències de la ubicació d'un centre universitari al barri. Un acte al qual, tant estudiants i professors com associacions i veïnes del barri han estat convidades.

Espais per a qui?

Prèviament al debat, es va organitzar un "petit *tour*" una mirada crítica per la universitat, denunciant la manca d'espais reservats a l'organització estudiantil, i les implicacions mercantilistes en l'ús d'aquests espais generades per la privatització dels serveis. La primera parada va ser al bar, on es va denunciar l'encariment de preus i l'objectiu del servei d'incentivar el consum tot prohibint les carmanyoles, una situació fortament denunciada pel Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans que també hi va participar. La propera parada: l'únic local reservat per les associacions d'estudiants. Un espai reduït, sense prou capacitat per a totes les associacions, ni per a realitzar-hi assembles. I per acabar, també varen visitar el servei de copisteria per denunciar l'encariment dels preus, que com al bar, es deu a la gestió de serveis d'una universitat pública per part d'empreses privades.

Un cop dins la sala per a tothom que no vulgui o pugui consumir al bar, el professor de la facultat Manuel Delgado va denunciar l'ús de la universitat com a lloc de pas, i va reclamar canviar aquests nous codis i recuperar la funció de trobada i coordinació del moviment estudiantil. Delgado va donar la paraula al docent Santiago López Petit qui ha emmarcat la universitat en una lògica de funcionament basada en tres tesis: l'actual presència d'un capitalisme desbocat, com aquest sistema genera la construcció de ciutat-empresa amb la mesura de rendibilitat o dèficit present en tot el que ens envolta, i els mecanisme democràtics per legitimar aquestes estructures. Una lògica que fomenta la competitivitat i l'individualisme, que genera una despolitització. Enfront aquesta despolitització, Petit remarca que cal transformar-la, i des de la universitat mateixa, convertir-la en un espai alliberat on es doni veu a qui no la té.

Teixit associatiu del barri

Diferents col·lectius del barri varen explicar la lluita que duen a terme, i les reflexions i significats que giren al voltant de la ubicació de la universitat al Raval. El col·lectiu Genera, en defensa dels drets de les persones treballadores del sexe, van explicar com el Pla de l'Ajuntament per a l'Abordatge Integral del Treball Sexual i l'Ordenança del Civisme pretenien fer invisible la prostitució i creen més marginalització i canvis de relacions dins el barri. També van intervenir l'Assemblea del Barri del Raval-Xino, l'Ateneu Llibertari del Xino, algunes persones del col·lectiu El Forat de la Vergonya i el col·lectiu de suport als detinguts del 4F. Tots aquests grups denuncien l'especulació que viu el veïnat i el "procés d'higienització" que es tradueix en repressió judicial al dret de lliure associació. Totes les persones assistents varen lamentar l'absència de dues veïnes que estaven malaltes. Segons testimonis del mateix grup d'Antropologies, els seus habitatges, just davant la facultat, es troben en procés de rehabilitació, i tot i que actualment no estan en condicions per viure-hi, les veïnes asseguren que no se'ls ha ofert una reubicació temporal mentre duren les obres.

El que ha quedat palès en el debat és la necessitat d'aprofitar els mitjans que "utilitza" l'Administració per aconseguir altres fins diferents. Per tant, cal reprendre la reflexió a la universitat, i convertir-la en un espai que estigui en contacte amb la realitat del barri, les reivindicacions de les veïnes i els veïns i les seves conquestes.

Per contactar:

ANTROPOLOGIES - www.antropologies.org

El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) organitza una "Carmanyolada popular a la Facultat de Geografia i Història de la UB: "Contra els preus abusius i la privatització dels serveis actua!". Dijous 21 de desembre a les 14h a l'entrada de la facultat

Punt Just, un vehicle-tricicle on es venen productes de comerç just

Jordi Panyella
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Des d'aquest mes de desembre, ja funciona a Barcelona el Punt Just, un vehicle-tricicle que s'instal·la cada matí davant del mercat d'Horta i que serveix productes de comerç just i ecològics. Aquests vehicles són una espècie de bicicletes que es mouen de manera autosuficient, i que funcionant com a un punt de venda mòbil permeten la creació de nous i estables llocs de treball, l'impuls d'iniciatives socials com la venda de productes de comerç just, el comerç de proximitat i el foment de punts de trobada i comunicació a la via pública.

El vehicle s'ha dissenyat i construït especialment per a aquesta iniciativa, de manera que està adaptat per poder realitzar la venda al carrer mitjançant el desplegament d'un petit mostrador on s'ofereixen els productes de comerç just i ecològic als vianants. El primer vehicle Punt Just s'ha instal·lat al barri d'Horta de Barcelona, però està previst que aviat se'n col·loquin cinc més a altres indrets de la ciutat.

Aquests vehicles es mouen de manera autosuficient, permeten la creació de llocs de treball, el comerç de proximitat i el foment de punts de trobada a la via pública

Iniciativa per l'autoocupació

El Punt Just és una iniciativa de l'empresa d'inserció Futur Just que funcionarà en règim de franquícia. A banda de Punt Just, Futur Just gestiona el bar de tres centres cívics, disposa d'un restaurant al centre de Barcelona, té un servei de catering que serveix menjars preparats quan s'organitzen esdeveniments, i des d'aquest curs serveix el menjar a quatre cuines escolars.

Des dels seus inicis, l'any 1996, el que ara és Futur Just E.I. (empresa d'inserció) i abans era Fundació Futur, haurà atès més de dues centes persones que pateixen o han patit situacions d'exclusió. Va néixer com un taller de confecció, però de seguida van pensar en la creació d'un taller d'hosteleria, al qual van voler donar un valor afegit. Així va ser com van incorporar el comerç just i de productes ecològics als seus serveis.

La seva activitat econòmica es planteja com un mitjà per a l'assoliment d'objectius de caire social i mediambiental. L'objectiu social el cobreixen a partir de la creació de llocs de treball per a persones que pateixen o han patit situacions d'exclusió social i marginació no volguda. Un cop creat el lloc de treball, es contracten aquestes persones, que bàsicament provenen de serveis socials de l'Ajuntament de Barcelona o dels programes d'inserció del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya. Aquestes persones reben el mateix salari que estableix el conveni del seu sector, i reben formació en el lloc de treball. Finalment, quan es creu convenient –normalment al cap d'un any– s'inicia un itinerari personalitzat d'inserció laboral, amb la finalitat de donar-los les eines necessàries perquè puguin assolir una nova feina en el mercat laboral.

Per contactar:

PUNT JUST
www.futur.cat

Nosaltres parim, però no decidim

El sistema d'atenció al part a l'Estat espanyol incompleix les recomanacions de l'OMS i manté pràctiques obsoletes

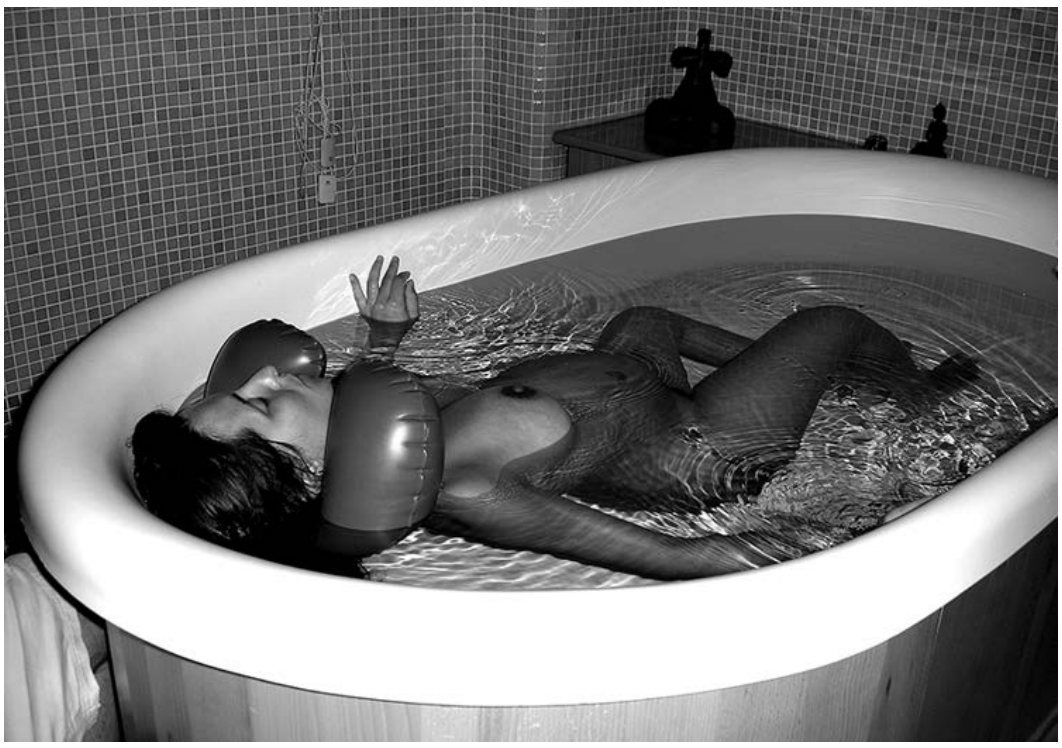

Per part natural s'entén un part on es respecti la fisiologia de la dona i les condicions que necessita. Fa més de 20 anys que se sap que la posició horitzontal és la pitjor possible

Mariona Ortiz i Anna Masllorens
/cultura@setmanaridirecta.info/

La forma com naixem no condiciona, però sí que influeix en el comportament i la salut que tindrem d'adults. Nombrosos estudis científics realitzats arreu del món i recopilats pel Primal Health Research Center de Londres confirmen la relació entre el tipus de part i algunes malalties com l'anorèxia, l'autisme o l'asma, entre d'altres. Malgrat tot, el naixement continua tractant-se com un pur tràmit i, per a moltes dones, encara és una experiència desagradable o fins i tot traumàtica.

En les darreres dècades, el sistema mèdic espanyol ha tendit cada vegada més a medicalitzar el part, desplaçant el protagonisme i la responsabilitat de la dona cap al ginecòleg o professional mèdic. Cada any augmenten les demandes de dones insatisfetes per l'experiència del part hospitalari i, moltes d'elles s'han organitzat en associacions i grups que demanen poder decidir com viure aquest fet. Denuncien un procés excessivament medicalitzat, l'aplicació de pràctiques rutinàries no justificades i, sovint, el tracte rebut a l'hospital, on són considerades com a malaltes i no com a dones embarassades amb plenes capacitats per decidir sobre el seu part i el naixement del seu fill.

Denúncia de ls OMS

Però no només les dones es queixen de males experiències durant el part, sinó que la mateixa Organització Mundial de la Salut alerta que l'Estat espanyol no està seguint les recomanacions en aquesta matèria. Les taxes de cesàrees, induccions al part o episiotomies (talls vaginals) superen, de llarg, les recomanades per aquesta institució. L'índex de cesàrees a l'Estat ronda el 25%, el doble del percentatge òptim recomanat per la OMS, que és d'entre un 10 i un 15%. En paraules del doctor Mardsen Wagner, exdirector del departament maternoinfantil de la OMS, "és impossible que una de cada quatre dones espanyoles no pugui parir". Wagner explica que fa més de 20 anys que se sap que la posició horitzontal és la pitjor possible per parir, entre d'altres motius perquè el bebé rep menys sang i la dona ha d'intentar expulsar-lo cap amunt. Aquesta posició és l'única que es permet en pràcticament tots els hospitals de l'Estat, i resulta clarament més còmoda per a l'obstetra o la llevadora, però no per a la dona ni per al nadó.

En la mateixa línia, a l'Estat espanyol un 85% de les dones que pareixen pateix una episiotomia, mentre que el percentatge recomanat és d'entre un 10 i un 15%. L'episiotomia és un tall vaginal que es practica quan el ginecòleg preveu que el perineu s'esquinçarà. Abans es practicava preventivament, però avui se sap que, en la majoria de casos, és preferible un esquinçament natural del perineu que no pas un tall artificial perquè aquest pot empitjorar l'esquinçament i perjudica la musculatura, que cicatritza amb més dificultats. La recuperació de l'episiotomia pot provocar problemes per orinar i per mantenir relacions sexuals durant temps.

Parir en altres països europeus

En alguns països europeus, com Holanda, el sistema d'atenció al part s'ha organitzat sempre diferent. Un 40% de les dones pareix a casa i només es pareix a l'hospital quan hi ha alguna complicació. Anglaterra, fa 20 anys tenia una situació semblant a l'actual de l'Estat espanyol, però es van començar a aplicar canvis en l'atenció al part introduint, per exemple, cases de part anexes als hospitals. Allà les dones poden moure's lliurement per l'habitació, fer ús de la banyera, menjar i estar en intimitat absoluta amb la seva parella o qui elles decideixin.

Part natural

Per part natural s'entén un part on es respecti la fisiologia de la dona i les condicions que ella necessita, cosa molt difícil amb l'atenció que s'ofereix actualment als hospitals, malgrat que es tracta de necessitats molt bàsiques. Segons el doctor Michel Odent, la dona necessita sobretot intimitat, llibertat de moviments, que se li respecti el propi ritme i que se li transmeti seguretat i confiança en sí mateixa, entenent que parir és una capacitat innata per a la qual el seu cos està dissenyat.

Davant d'aquest panorama, no és estrany que alguns grups de dones i professionals preocupats pel tema hagin començat a proposar alternatives al model que recepta la Seguretat Social, però són encara escasses i cares. Ara com ara, les dones dels Països Catalans que volen ser protagonistes del propi part només tenen tres opcions: poden dirigir-se a les poques cases de parts que existeixen a l'Estat però no disposen de quiròfans en cas de complicació; poden parir a casa (combatent la pressió familiar i social): o poden dirigir-se a Acuario (Alacant) a l'única clínica de tot l'Estat on tenen paritoris com els de les cases de parts angleses, llevadores preparades i també tota la tecnologia disponible per intervenir en cas de necessitat. En qualsevol d'aquests tres casos, parir els costarà entre 1.500 i 3.000 euros.

El part és nostre

Nombroses associacions i grups que treballen el tema del naixement han anant produïnt materials divulgatius, la majoria dels quals es poden trobar recollits al web: www.elpartesnostre.org. Podeu trobar-hi des de les recomanacions de l'OMS, fins a treballs de divulgació com el reportatge *Dolores de parto,* el curt d'Icíar Bollaín *Por tu bien* o el documental *De parto*.

En l'apartat de llibres, en destaquen alguns de personalitats reconegudes com el del doctor Michel Odent *La cesárea* o el de l'holandesa Beatrijs Smoulders, *Parto seguro*, a més del recentment reeditat *La revolución del nacimiento* d'Isabel Fernández del Castillo.

També es mereix una recomanació especial la revista catalana *Viure en família* que es pot trobar a tots els quioscs i, a banda de la qualitat dels continguts, compta amb un nou format i un nou web: viureenfamilia.lesrevistes.com

Pim-Pam-Pum

“Quina forma millor per arrelar-se a la terra, que ‘patejar-se-la’”?

Col·lectiu Viarany

☞ **Guillem Sànchez i Barrull**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Tot i ser una iniciativa recent, Viarany, un col·lectiu excursionista de l’Horta amb “intenció política” ja està realitzant sortides cada 15 dies. Ximo Guillem, un dels seus integrants ens explica els motius d’aquesta original proposta

Què es pretén des de Viarany?
Un objectiu principal que pensàrem, quan vam formar el grup, era, primer, el coneixement del territori. Perquè si ens plantegem una societat on la gent estiga arrelada a la terra i la defense, quina millor forma que anar i “patejar-se-la”, tindre una relació directa amb aquestes muntanyes que volem salvar de l’especulació i de la destrucció. L’altre objectiu és el coneixement de la gent d’aquest territori, i de la gent que està organitzada i movent-se; per això, normalment quan fem les excursions entrem en contacte amb la gent de les comarques on anem i procurem visitar el seu ateneu i conèixer les seves problemàtiques que, desgraciadament, allà on anem sempre n’hi ha alguna.

A nivell intern també ens serveix per posar en contacte gent diversa, amb un tipus de relació que no s’aconsegueix a vegades darrere la barra d’un bar, o com a mínim costa més. Caminant ixen altres temes i ho fan de forma diferent, doncs tens més temps per xerrar i conèixer-se.

Feu un muntanyisme diferent
Nosaltres fem excursionisme, però intentem anar un poc més enllà de fer els cims sols. Per exemple, la propera eixida és a Porxinos (Camp del Túria), que no és un destí que hàgem triat per l’interès muntanyístic, sinó per conèixe-nos amb la gent de Salvem Porxinos i entrar en contacte amb la seua lluita contra un projecte especulatiu a la zona.

La història dels ateneus obrers i populars,també està plena de grups excursionistes que una mica són l’origen de l’amplitud de l’afecció a la muntanya al nostre país. Us en sentiu hereus?
Quan es plantejà el grup, els que ho impulsàvem teníem una mica idea de que açò ja havia succeït, i que s’havia fet un poc amb la mateixa idea que nosaltres, relacionar-se d’una manera diferent. Abans potser també hi havia una necessitat, per la repressió, de buscar espais amagats per a fer els seus mítings, però sí que tot plegat va ser una font d’inspiració.

Un any més, crema el festivern

El festival hivernal de les comarques centrals valencianes arriba a la tercera edició

☞ **Redacció Directa**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Sembla que, ja copat el calendari estival de festivals musicals, arriba l’hora d’explorar les capacitats de l’hivern. Si més no, això ha degut pensar el col·lectiu Cercavila, una promotora on participen diversos membres d’Obrint Pas i que organitza el Festivern, un festival musical que se celebra pel Cap d’Any, i que enguany celebra la seva tercera edició consecutiva. Encara que va començar com un concert per donar la benvinguda a l’any nou, ara ja és un veritable festival, amb zona d’acampada i tot, que havia de durar tres dies, encara que al final s’ha hagut de suspendre el concert inicial amb Ham de Foc el dia 29, i “sols” s’allàrgarà entre els dies 30 i 31 de desembre fins al 2007.

El Festivern no està pensat com un acte més lúdic que polític, però tot i això, pretén “consolidar-se com un referent de la música alternativa, compromesa i en la nostra Llengua”, apostant pels grups “d’arreu dels Països Catalans”, encara que en aquesta edició també comptaran amb altres propostes de “més lluny”, per tal d’aconseguir un “esperit festiu i combatiu”.

Com l’any passat, el Festivern se celebrarà a Ontinyent (Vall d’Albaida), però davant els problemes d’accés al Pavelló que es van sofrir, s’instal·larà una carpa gegant a un espai més cèntric i més ben comunicat.

Oferta musical i cultural diversa
El primer concert, el divendres 30, comptarà amb la presència de La Carrau i Svaters, a més dels locals Red Roja i els madrilenys La Kermés, formació creada per excomponents d’Hechos Contra el Decoro. I per Cap d’Any, un programa més “tranquil” amb els alcoians Verdcel i Feliu Ventura.

Tanmateix, el Festivern amplia la seva oferta a altres activitats extramusicals, com una visita guiada pel nucli històric d’Ontinyent o una triatló, durant la que s’haurà de córrer i nedar, disfressat de pingüí. El guanyador d’aquesta, o el “que sobrevisca” segons avisen els organitzadors, arribarà a guanyar fins a 10 entrades i 100 euros en beguda.

Creant cultura comuna

La Distri alternativa Comú permet els grups novells de La Plana editar els seus treballs

Distri Comú / Casal Popular de Castelló
ap. correus 249 | 12080 castelló (la plana)
c/ jordi joan 37 baix | castelló (la plana)
districomu@hotmail.com
http://www.myspaqce.com/districomu

☞ **G.S.B**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Ara que ve Nadal i ens entra aquesta irresistible necessitat de comprar, tan sigui per regalar com per a autoregalar, potser està bé conèixer projectes com el de la Distri Comú.

Aquesta iniciativa va néixer el 1993, en un moment d’apatia social a Castelló. Llavors, els integrants dels grup de punk del mateix nom (ja desaparegut) van crear una distribuïdora per tal de finançar la banda, iniciativa que es va veure inviable, doncs “els marges en distribuïdores alternatives són prou menuts”, segons explica Tòfol Cruz, membre del projecte.

Però desaparegut el grup, va quedar la distri, que des de llavors s’ha encarregat de difondre els materials que els col·lectius i moviments socials d’arreu de l’Estat generen, sigui en format de llibres, fanzines, música o samarretes. També han editat el seu propi material, sobretot donant un espai als grups de música compromesa de la seva comarca. Però també han explorat altres formats com el llibre (*En el vientre de la bestia* de Jack H. Abbot, coeditat conjuntament amb la distribuïdora valenciana Soroll).

Però tot i lamentar-se que “es llegeix poc dins del rotllo”, reconeixen una importància cabdal de la música a l’hora de conformar consciències rebels. Des dels seus orígens punks (“més entés com una ètica que com una estètica”) fins a un ventall més ampli del seu catàleg actual, a la Comú es pregunten “quanta gent jove haurà començat a interessar-se en política a partir d’escoltar música amb continguts crítics”, i reivindiquen la importància, no només de les lletres, sinó també de l’actitud de les bandes, editores i distribuidores per generar aquesta consciència.

Cruz reivindica “el paper polític de les distris” tant perquè permeten la “sistematització de la circulació de comunicació i creació de l’àmbit alternatiu”, com per ser “espai de politització incipient”. En aquest sentit, Comú és exemplar, doncs es troba estretament lligada al teixit antagonista de Castelló, especialment amb el Casal Popular, amb el que comparteix local, com amb el col·lectiu Críti[cs], que edita uns dossiers del mateix nom des dels que analitzen la realitat social de La Plana.

Publicitat

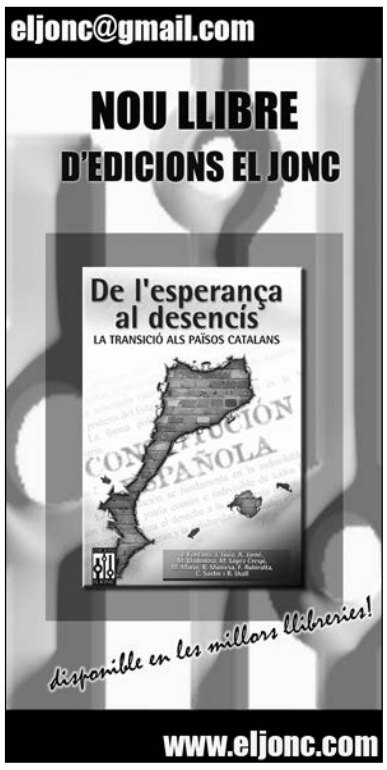

Sistematització antisistema

CRÒNIQUES DEL 6 I ALTRES RETALLS DE LA CLAVEGUERA POLICIAL | DAVID FERNÀNDEZ
Virus Crónica, 2006 | 300 pàgines

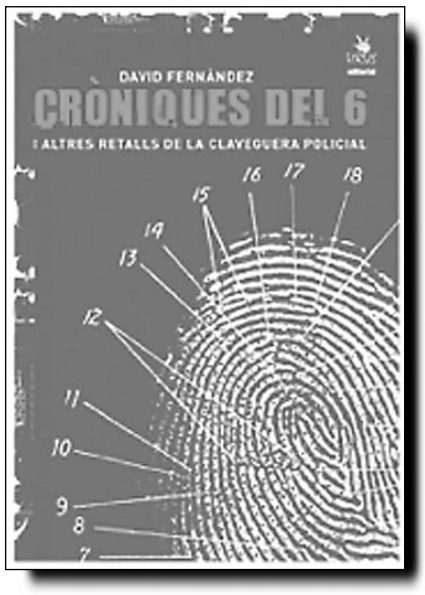

✑ **Roger Palà**
/cultura@setmanaridirecta.info/

El desè aniversari del desallotjament del cinema Princesa havia de ser l'excusa per a l'edició d'aquest llibre, una crònica dels baixos fons policials dels darrers deu anys escrita per David Fernàndez. Finalment, la publicació s'ha endarrerit –malgrat els lectors de La DIRECTA ja en van fer un tastet el passat octubre–, però les *Cròniques del 6* són igual d'estremidores i tindrien validesa es publiquin o no en una d'aquestes dates rodones que tan agraden als mitjans de comunicació. Si més no, el relat dels foscos procediments del grup 6 de la brigada d'informació de la policia espanyola s'edita un 2006, deu anys després de 1996, una data d'especial significació per als moviments socials catalans arran del desallotjament del cinema Princesa. Prou arrodonit, tot plegat.

Cròniques del 6 sorgeix arran de les necessitats econòmiques generades pel procés contra els Tres de Gràcia a l'Audiència Nacional espanyola. La idea, però, és anterior, i neix, com s'explica a la introducció del llibre, el novembre de 2005, arran d'un encontre accidental amb un membre destacat del grup VI de la Brigada d'informació, camuflat en un grup de manifestants. Una sorpresa, perquè per aquelles dates els mossos acabaven d'assumir les seves competències en matèria de seguretat ciutadana a Barcelona. "Potser m'he canviat de bàndol", comenta l'interessat. Els uniformes canvien, però les pràctiques es mantenen. Un encontre que actua com un ressort a partir del qual s'activa la necessària memòria històrica.

Fernàndez, col·laborador habitual de la DIRECTA, ha exercit el periodisme d'investigació en publicacions com Ardi Beltza o Kale Gorria, a més de la seva militància habitual en col·lectius com l'Ateneu Popular la Torna del barri de Gràcia. *Les Cròniques del 6*, però estan més aprop del relat a la Mario Benedetti que no del periodisme ortodox. L'estil literari dels textos, de vegades petites històries que deixen intuir més del que expliquen, converteix aquests "retalls de la claveguera policial" en un llibre assequible i pròxim, i no per això menys escruixidor. Fernàndez busca socialitzar unes experiències sovint silenciades o espectacularitzades pels mitjans de comunciació. Com explica l'epíleg d'Ester de Pablo –un dels sis epílegs: potser perquè aquesta és la història del mai acabar–, membre de Suport Antirepressiu, "som uns moviments que hem hagut de reinventar-nos, víctimes d'un trencament generacional i d'una crisi ideològica, poc estructurats i amb poc costum de sistematitzar les nostres experiències". Benvinguda sigui, doncs, aquesta "sistematització antisistema", que dirien els portaveus oficials del sentit comú.

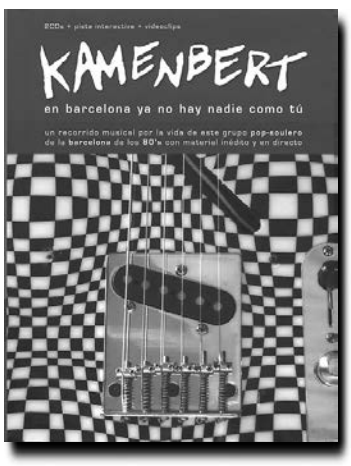

Kamenbert

EN BARCELONA YA NO HAY NADIE COMO TU
(FLOR Y NATA RECORDS)
SOUL POP

Entre l'estol de bandes mitològiques de la Barcelona del vuitanta, eclipsades per l'artificiosa *movida madrileña*, Kamenbert va brillar amb llum pròpia dins l'incipient panorama mod de la capital catalana, al costat de noms com Brighton 64 o Negativos. La seva obra, dispersa en multitud de singles, maxis i miniLP, té ara una versió digital gràcies a la renascuda discogràfica Flor y Nata Records, que l'ha reunida en un digibook. Dos CD que també inclouen directes inèdits i maquetes, i com a curiositat, la cançó "Judes Xanguet i les maniquins" –només apte per a nostàlgics–, que va ser la banda sonora de la mítica sèrie de TV3 amb el mateix nom, i l'última peça enregistrada pel grup abans de la seva tormentosa dissolució. Malgrat la qualitat sonora deixa que desitjar, cançons com "Tuve una novia psicodélica", "Terciopelo azul" o "Ladrones de coches" han envellit la mar de bé, al temps que conserven l'essència canalla.
ROGER PALÀ

Quinceañera

DIRECTOR: RICHARD GLATZER, WASH WESTMORELAND
REPARTIMENT: CHALO GONZÁLEZ, EMILY RÍOS, JESÚS CASTAÑOS-CHIMA, J.R. CRUZ, DAVID W. ROSS, JESSE GARCIA, ARACELI GUZMÁN RICO
EUA, 2005

Un drama social amb el rerafons dels problemes racials dels barris més degradats de Los Ángeles, en una pel·lícula reconeguda pel jurat i pel públic del darrer Festival de Sundance. El guió de Glatzer i Westermoreland va néixer quan els seus veïns d'Echo Park, un suburbi d'aquesta ciutat nordamericana que concentra gran part de la immigració llatina, els van convidar a ser els fotògrafs de la "quinceañera" de la seva filla. Aquesta és una tradició mexicana que es remunta a la civilització asteca, on els quinze anys es considerava el pas a l'edat adulta. El film explica la història de Magdalena, una jove hispana que, després de quedar-se embarassada, és repudiada pel seu pare, fanàtic religiós, i va a viure a casa d'un familiar, on comparteix espai amb el seu cosí homosexual, també repudiat per aquesta condició. L'espontaneïtat dels actors no professionals dóna més sensació d'autenticitat a la pel·lícula.
ANTÒNIA ANDREU

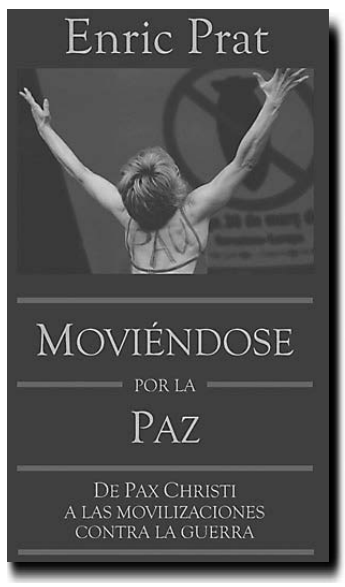

Moviéndose por la paz. De Pax Christi a las movilizaciones contra la guerra

ENRIC PRAT
(HACER EDITORIAL, 2006)

Una nova aproximació al moviment pacifista a Catalunya, des d'una perspectiva històrica i abordant un període molt ampli que abarca des dels primers objectors de consciència, encara en plena dictadura, fins als moviments socials contra la guerra d'Iraq que van sacsejar el país l'any 2003. L'historiador Enric Prat, membre del Centre d'Estudis per la Pau J.M. Delàs de Justícia i Pau, reconstrueix la història del pacifisme català i dóna les claus d'un moviment social primer clandestí i minoritari, que avui ha agafat gran presència i incideix en la vida pública. Un llibre amb pròleg de Paco Fernández Buey que serà un referent per conèixer els aspectes claus de la història d'un moviment que també ha patit la repressió i la presó, i que gaudeix avui d'una salut immillorable.
A.A.

Fab Morte! 700 MB

DIVERSOS AUTORS
RECOPILATORI DE LA FAB., FESTA ALTERNATIVA ALS BOUS
(DISTRI COMÚ)

Des de Borriol (Plana Alta), ens arriba aquest magnífic treball en forma de recull de grups i artistes, majoritàriament locals, que han participat a la Festa Alternativa als Bous. Ja fa 9 anys que el col.lectiu FAB organitza aquesta festa que pretén, per sobre de tot, ser una autèntica alternativa a l'esquema tradicional de les festes de la zona (missa, bous i ball). La presentació del treball esdevé tot un reconeixement a l'autogestió activa i de disseny. Podem trobar un total de dinou cançons de dinou artistes, presentats com a comprimits d'una capsa de medicaments, sense recepta mèdica i que s'administra per via auditiva com no popdia ser d'una altra manera. ‹www.fab-borriol.org›.
DAVID VÁZQUEZ

RECOMANEM

DEL 22 AL 24 DE DESEMBRE, A SANT CUGAT. 4ES JORNADES ANTIREPRESSIVES

L'Assemblea de Joves de Sant Cugat (AJSC) realitza unes jornades antirepressives en les que fan actes a favor dels i les activistes polítiques preses per l'Estat espanyol, que per aquestes dates se segueixen trobant ben lluny de casa, i actes de denúncia i formació sobre els diferents aspectes que integren la repressió que ha dut a terme l'Estat espanyol envers aquelles opcions polítiques que li són més molestes. La temporització de les jornades és la següent: Divendres 22 al Casal Popular La Guitza 19 h. Xerrada: Situació de les preses i els presos polítics. 20 h. Taller de cartes per les preses i els presos polítics. 21 h. Sopar popular. Divendres 23 a la Plaça Octavià 19 h. Marxa de Torxes: Llibertat preses i presos polítics! Diumenge 24 al Casal Popular La Guitza 18 h. Passi del film *El experimento*. Més informació a www.ajsantcugat.org

23 DE DESEMBRE, A VIC. "ENCOLEM LA PLAÇA" (ACTE CONTRA L'EXCÉS DE CONSUM)

L'eufòria consumista domina les festes nadalenques arreu dels països occidentals. Una societat basada en el consum de béns materials ens empeny a urbanitzar noves terres, construir i ampliar polígons industrials, desdoblar carreteres, obrir grans centres comercials, produir i distribuir grans quantitats d'energia elèctrica i, sobretot, creure que només consumint en quantitat podrem arribar a ser feliços. Per això els Consumidors Indignats d'Osona (Veterinaris Sense Fronteres d'Osona, Grup de Defensa del Ter, Plataforma Solidària de Tona i Assemblea Jove de Vic) convoquen el dissabte 23 de desembre a Vic un acte divertit i crític amb l'excés de consum i els seus efectes, anomenat "Encolem la Plaça". La temporització de l'acte serà la següent: 18.00 h. Convocatòria a un extrem del Passeig de Vic, davant de l'antic Ca l'U. 18.15 h. Passa-carrers fins a la Plaça de Vic, tot parant per cantar nadales crítiques. 18.45 h. Subhasta del Territori osonenc entre especuladors presents. 19.00 h. Presentació de la Reserva de pagesos de la Plana. 19.15 h. Lectura de manifest en la línia de l'acte. Convindria anar caracteritzat de forma divertida per donar color a l'acte, ja sigui com a especuladors (maletí, roba de marca, ulleres fosques...) o bé de pagesos.

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 21

Jornada de Portes Obertes. Projecte sobre Eines Col·laboratives
Pangea, Carrer Jordi Girona 31, Barcelona. 18h.

Conferència. Unes desigualtats colpidores
CERAP, Avinguda de Pau Casals 84, Riudoms. 20.30 h.
Xerrada sota aquest títol a càrrec de Francesc Xammar, secretari internacional cristià de Solidaritat amb Amèrica Llatina, presentació de l'Agenda Llatinoamericana.

Jornada de solidaritat amb Palestina
Taverna Popular La Falcata, Carrer La Panera 2, Lleida. 20.30 h.
Xerrada sobre els nens i les nenes als camps de refugiats palestins, sopar típic palestí (5 euros en benefici d'un projecte amb nens refugiats de Nablus), passi del documental *Eye Witness* i festeta.

DIVENDRES 22

Manifestació a favor de la lluita dels pobles de Oaxaca, Mèxic
Plaça Universitat, Barcelona. 19 h.
Crida contra la repressió i per la llibertat dels presos i preses polítiques i desapareguts.

Concert d'instruments musicals autòctons de l'Argentina
El Racó de La Palma, Carrer Ample / Passeig Mata, Reus. 20h.
Concert únic a Catalunya de Pablo Iglesias, reconegut músic argentí. Un viatge sonor per les arrels culturals d'Argentina.

DISSABTE 23

Mercat d'intercanvi a Poblenou
Carrer Marià Aguiló, Barcelona. 12 h.

Marxa de torxes.
19 h a la plaça Octavià.
Dins les 4es Jornades Antirepressives de l'Assemblea de Joves de Sant cugat

Koncert. Inem Killers, Commando 9mm, Monos de Chocolate, Bonito Kadaver i 90 Grados de Vaina
La Sala, Ponts. 22.30 h. 6 euros.

Manifestació per una Vivenda Digna
Després de la primera asseguda per un habitatge digne s'han convocat moltes altres, totes elles desorganitzades i disgregades en unes poques ciutats. Aquest és un problema a nivell estatal. És per això que es convoca una Gran Manifestació per al dissabte 23 de desembre a les 17 h.
Aquesta manifestació es farà en forma de marxa tallant el tràfic pels principals carrers de diferents ciutats de l'Estat espanyol, doncs ha quedat clar que les simples assegudes no són ateses. Si la policia deté la marxa, es tornarà a l'instant inicial, pacíficament, sense enfrontaments, i s'esperarà que es pugui reprendre. En el cas que no es pugui fer, la manifestació es convertirà en una asseguda més, però ja s'haurà cridat més l'atenció. A causa de les dates nadalenques de la Gran Manifestació el lema principal serà "No podrem tornar a casa per Nadal, donat que encara no hem marxat d'ella".
Ciutats convocades als Països Catalans:
Barcelona: Plaça Catalunya
Girona: Plaça de Correus / Devesa
Tarragona: Plaça Imperial

DIVENDRES 29

Festa de la collita
CSO La Banka Rota, Rubio i Ors 103, Korneyà. 19 h. "Socialitzem l'herba" + Sorpreses vàries.

DIUMENGE 31

10a Marxa contra les presons. Prou Presons - Llibertat Pres@s
12 h. WAD-RAS. Presó Dones. Carrer Dr. Trueta. L4 Bogatell. Marxa, Vermut, Postals.
17 h. ZONA FRANCA. Centre d'Internament d'Immigrants. Carrer E, Zona C. Bus 110, 109 i 21. Concentració i Batukada.
20 h. MODEL. Presó Homes. Carrer Entença. L2 Entença. Marxa de Torxes amb l'Orquesta del Metal.

DIUMENGE 7

Manifestació contra l'especulació urbanística i la defensa i conservació del territori
Passeig Marítim, Torredembarra. 12 h.

SORTIM DE CASA

MARXA DE TORXES 2006

Rescat, col·lectiu de suport a presos i preses polítiques catalanes, organitza a diverses poblacions dels Països Catalans una marxa de torxes amb el lema "Us volem a casa" per demanar que presos i preses polítiques catalanes tornin a casa, i que ho facin en llibertat. Convocatòries: Barcelona: 23 de desembre a les 20 h a Canaletes. Capellades: 23 de desembre a les 20 h a la Plaça de la Bassa. Girona: 23 de desembre a les 19 h a la Plaça del Vi. Igualada: 23 de desembre a les 18 h a la Plaça del Rei. Lleida: 22 de desembre a les18 h a la Plaça de la Catedral. Manresa: 23 de desembre a les 19 h a la Plaça St. Domènec. Sabadell: 23 de desembre a les 19.30 h a la Plaça Doctor Robert. Sant Cugat: 23 de desembre a les 19 h a la Plaça del Monestir. Sant Feliu de Llobregat: 23 de desembre a les 19 h a la Plaça Estació (RENFE). Tarragona: 23 de desembre a les 19 h a la Plaça Verdaguer. Terrassa: 23 de desembre les 19 h al Raval de Montserrat. València: 22 de desembre a les 20.30 h a la Plaça del Tossal. Vic: 23 de desembre a les 18 h a la Plaça del Pes. Vilafranca: 23 de desembre a les 20 h a la Plaça de la Vila. Vilanova: 23 de desembre a les 20 h a la Plaça de les Neus.

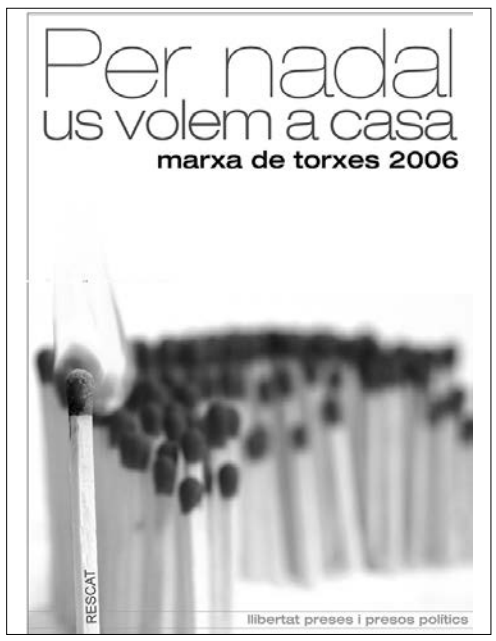

NO OBLIDEU...

La indirecta

L'ENTREVISTA // JUAN MANUEL SÁNCHEZ GORDILLO, ALCALDE DE MARINALEDA

"Marinaleda és una ovella negra"

És l'alcalde de Marinaleda, un poble de 3.000 habitants a la provincia de Sevilla on la utopia de l'esquerra s'està fent realitat. Professor d'història i militant socialista. Lidera el Colectivo de Unidad de los Trabajadores (CUT), un partit d'esquerres i nacionalista, i va ser un dels fundadors del Sindicato de Obreros del Campo. És dels que creu que la solució està fora del sistema i que cal construir una alternativa. L'Assemblea de Joves de Nou Barris el va convidar a Barcelona fa tres setmanes.

⇨ **Sergi Picazo**
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Toni Arnau / Ruido

Què és Marinaleda?
És un somni col·lectiu. Som un poble de l'Andalusia profunda on el problema va ser històricament l'accés a la terra. Hem lluitat molts anys per aquest somni, i avui el somni s'ha convertit en realitat. Hem arrebatat unes 1.500 hectàrees per als treballadors a l'atur al Duc de l'Infantado, Iñigo de Arteaga, que té unes 17.000 hectàrees entre Andalusia i Extremadura. Amb vagues de fam, marxes de protesta, talls de carretera... Això ens fa diferents.

"Andalusia, per història, és tan nació com la que més"

Però després de la terra, què?
Quan vam tenir la terra, vam veure que allò no era suficient. La lluita, aleshores, va ser per tenir una indústria de l'agricultura per no continuar sent explotats. I així, encara, hem creat més treball. Hem passat de ser un poble d'immigració a gaudir de la plena ocupació. La gent deia que érem massa utòpics, però s'ha vist que és possible crear un altre model agrícola i social.

Amb quines millores concretes?
Un exemple només: l'habitatge. Primer, vam municipalitzar el sòl urbanitzable. I, ara, podem regalar el sòl, el material i l'arquitecte, i la gent només ha de posar el seu treball per construir-se un habitatge a la seva mida. Han de pagar 1.500 pessetes al mes i res més. L'habitatge, com la terra, també pertany a qui el treballa. El problema de l'habitatge és que el sòl és ara una mercaderia i no un dret. Tot el sòl que passés de rústic a urbà hauria de convertir-se en gratuit. No cal fer una revolució, només cal tenir una mica de vergonya política. Es fa una llei sobre això i s'acaba d'un cop amb la corrupció i l'especulació.

Si el poble vol, es pot aconseguir.
Marinaleda és un lloc pobre i ha estat possible el canvi. Cal voluntat i organització. Els pobles han de somniar, però també han de convertir els seus somnis en realitat. La participació de tothom, per mitjà dels pressupostos participatius o de l'activitat política, és una necessitat inherent al projecte.

Com era Marinaleda l'any 1979 abans de l'arribada de la CUT al poder?
Era un poble d'immigrants, on només es treballava un mes en la recollida de l'oliva. La resta de l'any es vivia de l'almoïna del subsidi d'atur. Hem acabat amb l'immigració i amb l'explotació directa del latifundista. La terra a Marinaleda és de propietat col·lectiva i alhora no és de ningú. La terra s'usa i és una herència per les futures generacions amb l'únic objectiu d'alimentar la població. L'agricultura no és una mercaderia. Nosaltres defensem la reforma agrària i la

"Els que ara tenen el poder no són raonables i els importa una merda el planeta i la gent"

sobirania alimentària. Avui no decidim res... Ni Catalunya ni Andalusia decideixen què volen conrear i com ho volen vendre. Ho decideix tot Brussel·les, l'OMC i les transnacionals. A Europa cada minut desapreix un petit camperol per ruïna, i mentrestant la Reina d'Anglaterra i la Duquesa d'Alba són els agricultors que reben més subvencions.

Teniu més problemes amb la Duquesa d'Alba o amb Monsanto?
Amb els dos! Els terratinents tradicionals i les transnacionals de l'"agrobusiness" i l'agricultura transgènica són els dos enemics del petit camperol.

L'exemple de Marinaleda ha contaminat altres pobles andalusos?
Hi ha alguns altres llocs, com El Coroní o Puerto Serrano. Allà on el Sindicato de Obreros del Campo és fort, hem intentat crear un poder com a contrapoder. El nostre model demostra que la reforma agrària té sentit i és útil per la gent. El futur va cap allà.

Què li falta a Marinaleda per exportar encara més el seu model?
Marinaleda és un mal exemple pel sistema. És una ovella negra. Estem qüestionant la propietat privada dels mitjans de producció. A petita escala, qüestionem el sistema. Els que ara tenen el poder no són raonables i els importa una merda el planeta i la gent. Faran tot el que puguin per evitar que l'exemple de Marinaleda pugui desenvolupar-se a altres llocs. Nosaltres hem tingut dificultats de tot tipus: amenaces de mort, atemptats, presó i tota mena de mentides. Mai no hem rebut cap ajuda. L'Estat subvenciona empreses i mai no ha donat un duro a les nostres cooperatives. Què ens fa falta? Sobretot una cosa: mitjans de comunicació amb informació alternativa per poder explicar a la gent el nostre model social.

Marinaleda, però, és ja un territori mític de l'esquerra?
Sí. El sistema té molta capacitat per convertir les utopies perilloses en samarretes, com va passar amb el Che Guevara. Però jo crec que cal fugir de la mitificació. Si mitifiquem Marinaleda, ens semblarà una cosa especial, una cosa que no és possible, que està al més enllà... Marinaleda existeix i és real! No som especials, som gent normal! L'esquerra ha de ser més utòpica del que ho és ara mateix.

Sou un partit de caire nacionalista, també.
Defensem el dret d'autodeterminació dels pobles i nacions de l'Estat espanyol. Avui ser nacionalista d'esquerres té més sentit que mai quan l'imperialisme nordamericà està trencant fronteres per vendre'ns els seus productes sense cap barrera.

"Allà on el Sindicato de Obreros del Campo és fort, hem intentat crear un poder com a contrapoder"

Andalusia és una nació.
Evidentment. Andalusia, per història, és tan nació com la que més. I, a part d'això, volem ser nació per les nostres necessitats econòmiques i socials, i per tenir més poder polític i de decisió. Andalusia hauria de tenir poder polític per decidir les seves polítiques agràries, per fer un banc públic, per declarar-nos territori no nuclear, per prohibir els transgènics o per fer fora les bases militars de Rota i Morón. Els pobles han de recuperar el seu poder polític davant del mercat. Els problemes del món no són només de lluita de classes, sinó que també són de territoris i d'identitats.

Saben què és Nadal?

⇨ **Matthew Tree**
/opinio@setmanaridirecta.info/

A l'últim número de *The African Courier*, hi ha un editorial enfurismat escrit pels redactors africans d'aquesta revista d'actualitat subsahariana. Titulat *Aturem les massacres al Sudan*, parla de l'assassinat de 300.000 darfurencs al llarg dels últims 36 mesos. I remata: "L'Estat àrab al Sudan ja és un expert en cometre genocidis... Més de quatre milions de persones han estat assassinades a les regions –no islàmiques– del país en els últims 25 anys". I acaba recalcant: "La veritat és que els àrabs volen que se'ls deixi en pau perquè acabin d'eliminar els darfurencs del tot i ocupar les seves terres."

Fa caure de cul la manca d'interès en els crims del govern sudanès per part dels sectors suposadament més sensibilitzats del món occidental

De fet, el genocidi dels darfurencs és actualment la pitjor atrocitat que està sent comesa per qualsevol govern del món. Supera de llarg les matances que tenen lloc a Palestina, a l'Iraq, i fins i tot a Txetxènia. Fa caure de cul, doncs, la manca d'interès en els crims del govern sudanès per part dels sectors suposadament més sensibilitzats del món occidental. Com a prova, posaria la mà al foc que aquest mateix número de DIRECTA, una revista en part dedicada a la protesta activa contra bestieses grosses d'aquesta mena, no conté ni una sola referència a Darfur. No cal trencar-nos el cap a l'hora de buscar una possible explicació per una omissió tan flagrant: el govern del Sudan, tal com recalquen els de *The African Courier*, és àrab; per als occidentals d'esquerres (i alguns de dretes) ser àrab és sinònim de ser víctima; per tant, els és inimaginable protestar contra el govern en qüestió (que, per més *inri*, dóna ple suport a alguns grups palestins). De manera que mig milió de darfurencs ja es poden podrir al mig del desert o bé esperar la propera tanda d'assassinats i violacions: des d'aquí, no se sentirà ni una sola paraula de condemna. Bones festes...